

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRETEND
HUSBAND.
REAL **HERO.**

— A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE —

WHEN HE PROTECTS

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA
EDEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tanıştıkları andan itibaren onun bela olduğunu biliyordu.

Esme Laurent bir dolandırıcı. Başarılı bir yalancı. Birinci sınıf bir hırsız. Ve muhtemelen Tyler Barrett'in şimdiye kadar tanıştığı en güzel ve en ilgi çekici kadın. Elbette, ilk karşılaşmalarında onu tutuklamak zorunda kalır ve kadın ondan kesinlikle nefret eder, ama... şey, Tyler'ın yapması gereken bir iş vardır. Ve Tyler her zaman işini yapar.

Görünüşe göre, yeni işi o.

Yetkili kişiler Esme'yi çok tehlikeli bir suç örgütünü çökertmek için kullanmak istiyorlar. Ve bunu yapmak için Esme'nin yaşayanlar diyarında kalması gerekiyor. Korunmaya, yeni bir kimliğe ve derhal ortadan kaybolmaya ihtiyacı vardır. Esme biraz fazla güce sahip olduğu için kendi anlaşmasını yapar... Koruması, her zaman çok güzel, her zaman çok tehlikeli ve her zaman çok yasalara saygılı olan ABD Marshal Tyler Barrett olmalıdır.

ABD'nin küçük bir kasabasında ortadan kaybolacaklar. Ve ellerini birbirlerinden uzak tutamayan yeni evliler gibi davranacaklar.

Hayır, kesinlikle, bu olamaz. Ama Tyler ne kadar karşı çıkarsa çıksın, yeni iş aslında gerçekleşiyor. Nefis Esme'yle birlikte Asylum, Alabama'ya gönderiliyor. Esme'nin kocası olması gerekmektedir; bu rol ona Esme'yi korumak için yedi gün yirmi dört saat erişim sağlayacaktır. Esme'nin yetkililerden kaçmadığından ve hayatta kaldığından emin olmak için bu erişime ihtiyacı vardır. Ama Tyler'ın hesaba katmadığı şey, yasak olması gereken bir kadına karşı hissettiği tüketen arzudur.

Kadın, Tyler'ın sahip olduğu tüm sınırları test edecektir...

Esme, kurallara uyan Tyler'dan etkileneceğini tahmin etmemektedir. Adam iri yarı, düğmeleri ilikli ve kesinlikle... lezzetli. Ayrıca Tyler'ın vahşi bir yanını dikkatle kontrol ediyor olabileceğinden de şüpheleniyor - patladığını görmeyi çok isteyeceği bir yan. Ah, keşke.

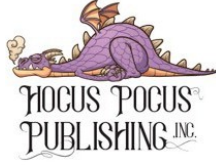
Tehlike kapıya dayandığında, Tyler her türlü tehdidin üstesinden gelmeye hazırdır. İyi bir adama aşık olmanın bu kadar cazip olabileceğini kim bilebilirdi? Ve çok... kalp kırıcı. Çünkü Tyler gibi bir adamın, rol yapmayı bıraktıklarında etrafta kalmak istemesine imkân yoktu. Herkes kötü kızı bilir

iyi adamı asla elinde tutamaz, özellikle de hala çok uzun bir dolandırıcılık yaparken.

Yazarın Notu: "Korumayı ve savunmayı" hayat düsturu haline getiren güçlü bir kahraman mı arıyorsunuz? Tyler iri, vahşi ve sorumluluğunu korumak için ateş hattına girmeye fazlasıyla hazır. Aynı zamanda güvenmemesi gereken bir kadının büyüüne hızla kapılıyor. Esme ile her şey sadece rolden ibaret... birbirlerine duydukları arzu dışında her şey. Ve onu takip eden çok ama çok gerçek bir tehlike. Tyler'a beklediğinden çok daha fazlasına mal olabilecek bir tehlike. KORUDUĞUNDA Tyler her şeyini verir ve sevdiğinde... kalbini çalan kadın için cehennem gibi savaşacaktır.

O Koruduğunda
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantizmi

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif Hakkı © 2024 Cindy Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntıların veya alıntılarının kullanımı dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınlı ilgili herhangi bir sorunuz, yorumunuz veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com ile iletişime geçin.

Dışarıdaki tüm romantik okuyucular için-teşekkür ederim. Çok okuyun. Mutlu olun.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Sonsöz](#)

[Bonus Materyaller](#)

[Sıradaki Romantik Gerilim](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden Diğer Kitapları](#)

[Yazarının Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

"BAZEN biriyle tanışırsınız... ve o kişinin bela olduğunu hemen anlarsınız."

Tyler Barrett alçak, boğucu sesi duyunca kaskatı kesildi. Pahalı partide güvenlik taraması yapıyordu. Kimsenin arkasından gizlice yaklaşamaması gerekiyordu çünkü gardını yüksek tutması gerektiğini biliyordu ama...

Yavaşça döndü ve muhteşem bir esmerin ona baktığını gördü. Yanaklarında uyumlu gamzeler parlıyordu ve derin, baştan çıkarıcı ve kaygan bir kırmızıya boyanmış gür dudakları bir gülümsemeye dönüşmüştü. Elini ona doğru uzatırken bile koyu renk gözleri gülümsemesini yansıtıyordu. İşaret parmağında ıslıl ıslıl bir zümrüt, yüzük parmağında ise kan kırmızısı bir yakut parlıyordu.

"Benim baş belası olduğumu düşündüren nedir?" Tyler onun elini otomatik olarak tutarken bile kendi kendine sorduğunu duydu. Çok daha büyük olan parmakları onunkileri yuttu. Ama çok fazla güç kullanmamaya dikkat ediyordu.

O gece bir rol oynuyordu. Pahalı smokini giymişti. Köpüklü şampanyayı içiyormuş gibi davranıyordu. Ve avını avlarken zenginlerin ve ayrıcalıklıların ülkesine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Kadın ona, "Harika bir şekilde yoğun bir titreşiminiz var," dedi. Başını eğdiğinde saçları omzunun üzerinden kayıyordu. Vücudunu saran siyah bir elbise kıvrımlarının üzerine dökülüyordu. Sağ kalçasına kadar inen cüretkâr bir yırtmacı olan bir elbise.

Seksi.

Kahkahalar ondan geliyordu. Alaycı ve boğuk. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Ve kahretsin, az önce onun bacaklarına bakarken yakalanmıştı. Muhteşem bacaklara. Kadının giydiği iki inçlik siyah topuklu ayakkabılar onu biraz daha uzun gösteriyordu ama adam gizemli kadının topuklu ayakkabılar olmadan 1.80 boylarında olduğunu düşündü.

Bakışları tekrar onun yüzüne geldi. Ne yüzdü ama. Yüksek elmacık kemikleri. Geniş, zeki gözler bir şekilde daha gizemli görünüyordu. Belki de

etraflarındaki karanlık gölgeydi. Belki de delicesine uzun kirpikleri idi. Her neyse.

Onun gibi kadınlar genelde benim gibi erkeklere yaklaşmaz.

Ve eğer normal bir durum olsaydı, o gece adamın yanına gelmezdi. Muhtemelen ondan kaçıyor olurdu. Şu anki görünüşüne rağmen bu dünyaya ait değildi. Ama bu gece farklıydı. Gizli çalışıyordu.

"Eminim erkekler her zaman seninle ilgili her şeyi *beğendiklerini* söylüyorlardır," diye mırıldandı Tyler.

Kızın kahkahası yine dışarı taşı. Bu da onun geri kalanı kadar seksiydi. Lanet olsun.

Tyler onun elini bıraktı. Çalışmaya geri dönmesi gerekiyordu-

"Sizi daha önce olağan partilerde gördüğümü sanmıyorum. Jorlan'ı nereden tanıyorsun?"

Ev sahipleri. Jorlan Rodgers. Olağanüstü kaşif. Milyarder dünyanın dört bir yanını gezerek bolca zaman geçirirdi. Peki bu gezilerden döndüğünde? Yanında her zaman özel ıvır zıvırlar olurdu. Özel etkinliklerinde sergilemekten hoşlandığı pahalı hazineler. Bazen de açık artırmalarda en yüksek teklifi verenlere sunarmış.

"Yatılı okula birlikte gittik," dedi Tyler.

Kız gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?" Kadın ona doğru yaklaştı. "Bana gerçekten de şehir kulübünde yatılı okuyan bir çocuk olduğunu mu söyleyeceksin?" Başını iki yana salladı. "Seni tamamen başka bir şey sanırdım."

"Peki bu ne olabilir?"

Karanlık bakışları onun üzerinde gezindi. "Günlerce süren kaslar," diye iç geçirdi. "Çok etkileyici."

Adam kaşlarını çatı.

Kadın boğazını temizledi. "Tahmin etmem gerekirse -ve tabii ki bu tamamen bir tahmin- çünkü senin hakkında kişisel bir bilgim yok. Sadece içeri girdim, seksi halinizi gördüm ve bir merhaba diyeyim dedim. Kendini tanıtmak çok hoş ve nazik bir davranış."

Kaşları daha da çatıldı. Kadın *aslında* ona kendini tanıtmamıştı. Gizemli kadının adını bilmiyordu.

"Ama tahmin edersen, senin vakıf fonuyla büyümüş bir çocuk olduğunu söyleyemem. Sende o yakacak paran ve verecek bokun yok havası yok."

Tyler kaşlarının kalkmasına izin verdi. "Peki bende nasıl bir hava var?"

Bakışları düşünceliydi. "Tehlikeli bir şey. Tutsak almayan bir hava. Saçmalıklara tahammül edemiyormuşsun gibi. Sanki buradaki insanlar canını sıkıyor ve onlardan kaçmak için sabırsızlanıyorsun."

İfadesini kilitlediğinden emin oldu.

Bir tutam saçını döndürmeye başladı. Her zamanki gibi. "İş üstündeymişsin gibi görünüyorsun. Gördüğün herkesi biraz fazla dikkatle inceliyorsun. Her bir kişiyi bir şüpheliyi işaretlediğiniz gibi işaretleyin."

Sonofa-

"Yani, senin bir vakıf fonu bebeği olduğunu söylemek yerine, sana baktığımda bir polis görüyorum."

Adam gözlerini ona dikti.

"Bir devriye polisi değil. Ben diyorum ki... belki bir federal. CIA değil." Çok kesin. "O ekip için biraz fazla iri ve cesursun. Çok fazla göze batmayan ajanları tercih ederler. Ve sen... sen kesinlikle göze batıyorsun." Bakışları onu taradı. "İyi anlamda. En azından benim naçizane görüşüme göre." Boğazını hassas bir şekilde temizledi. "Kesinlikle gizli çalıştığını düşünüyorum."

Tamam. Yani sadece sıkılmış bir sosyetik tarafından yapılmıştı. Kariyerinin en önemli olayı değildi. "Bu çok komik." Tyler uzandı ve yakasını çekti-

Kızın eli uçu ve onunkini yakaladı. Vücudu ona sürtündü ve vanilyanın tatlı, baştan çıkarıcı kokusu onun etrafında kıvrıldı. "Bu senin ele vericilerinden biri," diye sessizce onu bilgilendirdi. "Smokinin yakasını boğuluyormuşsun ve rahatsızmışsın gibi çekiştirip duramazsın. Bunun yerine, bu şeyi milyonlarca kez giymiş gibi davranmalısın. Şüphe uyandırmak istemezsin, değil mi?"

Kalp atışlarının ritmini duyabiliyordu. Kadının dokunuşunun sıcaklığı tüm vücuduna yayıldı ve onu ani, şok edici bir şehvet dalgasıyla patlattı. Elbette, ilk bakışta onun seksi olduğunu düşünmüştü. Kim istemez ki? Ama...

Tyler'ın hissettiği şehvet, sistemine elektrik yükü gibi geliyordu. Isıtıyor, yakıyor ve-

"Dikkatli ol," diye uyardı onu, "yoksa kimliğini açığa çıkarırsın. Çünkü sen ya bir federalsin... ya da belki de kötü bir adamsın."

Kalp atışlarının sesi daha da yükseldi. Çok yüksek. "Neden benim kötü adam olduğumu düşündün ki?"

Uzun kirpikleri titredi. Sonra o geniş gülümsemesi tekrar parladı. Büyüleyici gamzeler. "Haberlerde anlatılanları duymuşsunuzdur. Orada

Bunun gibi yüksek fiyatlı etkinliklerde bir dizi soygun oldu." Elini bırakmadı. "Kabul edelim ki, katılımcılar olayları gizli tutmaya çalıştılar. Ultra zenginler saldırıya uğradıklarını, rehin tutulduklarını ve değerli eşyalarını vermeye zorlandıklarını yaymak istemezler-"

Balo salonunun kapıları -çünkü neden olmasın ki? Jorlan'ın Miami sahilindeki malikânesinde bir balo salonu vardı. Hepsi siyahlar giymiş altı kişi içeri dalarken çılgınlık havayı doldurdu. Yüzleri maskelerle kaplıydı ve vücutları hantal siyah ceket ve pantolonlarla korunuyordu.

"Kımıldama!" Bir erkek sesi. Öndeki adam. Elinde çok büyük, siyah bir silah tutan adam. "Kimse kıpırdamasın, size zarar gelmeyecek!"

Tyler'ın yanındaki güzel kadından bir nefes geldi. "Silahlı soygunlarda," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi, başı maskeli davetsiz misafirlere doğru dönerken. "Tıpkı bunun gibi."

Tyler otomatik olarak onu yakaladı ve kendisinden çok daha iri olan bedeninin arkasına itti.

Ve bu hareket, lider olduğu belli olan sürüngenin dikkatini çekti. "Kıpırdama dedim!" diye bağırdı. Doğruca Tyler'a doğru koştu ve silahını göğsüne doğrulttu. "Sanırım iyi duymuyorsun, değil mi dostum? Göğsüne yediğin bir kurşun sana nasıl daha iyi duyacağını öğretir mi?"

Tyler bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadı. Elinde silah olan aptala tam da bunu söyleyemeden-

"Hayır!" Tyler'ın gizemli esmer kızı önüne atladı. "Onu vurmayın! O bir federal!"

Orospu çocuğu.

Öncelikle, onun kendisini korumasına ihtiyacı yoktu. Onun görevi partideki sivilleri korumaktı. Ve ikincisi.

Kimliğimi açığa çıkarmanın bir yolu. Bunun için çok teşekkürler.

"Fed mi?" diye ısırdı maskeli adam. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Bana silah doğrultan bir adamın altına sıçmam," diye cevap verdi narin bir kokuyla. "Erkek arkadaşım bir federal."

Ne zamandan beri onun erkek arkadaşı olmuştu?

"Ve bir federali vurmak istemezsin. Hırsızlık bir şeydir. Bir federal ajanı öldürmek başka bir canavarlıktır." Silahlı adamla karşı karşıya geldi. "Sorun çıkarmayacaktır. Özellikle de bizi bir yere kilitlersen. Sadece bizi buradan çıkar." Sağ tarafı işaret etti. Yakındaki bir kapıya doğru. Yüzüğündeki halkalar

eli ışığın altında parlıyordu. "Bizi oraya kilitleyin, ben de erkek arkadaşımın kontrol altında tutulmasını sağlayayım."

Kontrol altında tutmak mı? Hayatında bir gün bile kimse tarafından *kontrol altında tutulmamıştı*. Bu fikir bile aşağılayıcıydı.

Ama maskeli adam, süslü elbiseleri ve smokinleri içindeki diğer varlıklı insanlar korkudan titrerken bile başını sallıyordu.

Bu insanları korumak için korumaların dışarıda olması gerekirdi. Güvenlik ev sahibi tarafından tutulmuştu. Peki yanlış giden neydi?

İçeriden birinin işi. Şüphelendiği şey bu değil miydi? Daha önceki saldırılarda da kullanılan bir özel güvenlik ajansı vardı. *Bu gece kapıda çalışanla aynı ajans.* Sanki bu, suçluluğuna dair kırmızı bir bayrak değildi.

Ama o ajansla yakında ilgilenecekti. Şu an için dikkati silahlı herifin üzerindeydi. Maskeli kafasını sallayarak, "Evet, evet, onu içeri tıkacağız! Onun kıcını ve senin seksi kıcını."

Tyler'dan bir hırıltı koptu.

Kadın omuz silkerek, "İnsanların kıcım hakkında konuşmasından hoşlanmıyor," dedi.

"Çok kötü." Sonra maskeli adam kadının elini tuttu. Tyler ileri atıldı.

"Her şey yolunda!" diye bağırdı.

İğne parmaklarındaki yüzükleri çıkarıyordu.

"Ben iyiyim." Başını çevirdi ve Tyler'a baktı. Yanıp sönen bir sırtış yoktu. Gamzesi yoktu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yakut büyükanneme aitti."

Tyler'ın göğsü ağrıyordu. Kadının sesinde, odadaki her kötü adamın ağzını burnunu kırmak istemesine neden olan bir şey vardı ve sonra vücutlarını onun yüksek topuklu ayaklarının altına serdiler.

"Artık bana ait," diye bağırdı herif. Yüzükleri belindeki siyah çantaya attı. Sonra Tyler'ın gizemli esmerini yanına çekti. Silah tehlikeli bir şekilde kızın kafasına yakın duruyordu. "Haydi, erkek arkadaş. Bahse girerim o elimdeyken bir hamle yapmayacaksın."

O kadar emin olma.

"Üstünü ara!" Yetkili pislikten bir havlama. "Silahını ve bulduğunuz tüm silahları alın!"

Yandaşlarından biri Tyler'ın üstünü aramak ve sağ ayak bileğindeki silahı almak için hemen oradaydı. Sonra Tyler'ın beline bağladığı bıçak

sol ayak bileği. Tyler tamamen etkisiz hale getirildiğinde, lider onaylarcasına homurdandı. Ayrıca kadını biraz önce işaret ettiği odaya doğru sürükledi. İçeriye baktı, başını salladı ve Tyler'a, "Kıcını içeri sok. Ve eğer üzerime gelersen, bu tetiği çekerim. Fed olsun ya da olmasın."

Soyguncular saldırılarında kimseyi öldürmemişlerdi... henüz. Ama her zaman bir ilki olabilirdi. Lanet olsun. Tyler odaya girdi. Bir kütüphane. Eski, ciltli kitaplarla dolu devasa rafları olan bir kütüphane. Muhtemelen koleksiyonluktu.

"Alın onu!" Bu hırıltıyla birlikte kadın Tyler'ın üzerine atıldı. Maskeli herif kadının küçük çantasını ve muhtemelen telefonunu aldı.

Kadının vücudu Tyler'inkiyle çarpıştı. Kolları otomatik olarak kalktı ve kadının etrafında kıvrıldı.

Ve kütüphane kapısı çekilerek kapatıldı.

Kadını kenara bıraktı ve kapıya doğru sıçradı. *Çok geç kalmıştı. Kapı* çoktan kilitlenmişti.

"Dışarıdan kilitleniyor," dedi ona. "Anahtar aslında oradaydı - sanırım Jorlan insanların kütüphanesinden uzak durmasını istemiş ve kilitlemeyi düşünmüş ama unutmuş olabilir, ama şimdi..." Kollarını ovuşturdu. "Sanırım burada kapana kısıldık."

Orada kapana kısılmış olamazdı. Yapması gereken bir işi vardı. O serseri kötü adamları ortadan kaldırmayı ve ilk davasına bakan acemi bir polismiş gibi kıcını kilitlemelerine izin vermemeyi içeren bir iş. İçinden bir hırıltı yükseldi. *Böyle bir şey olamazdı.* Döndü ve odayı tarayarak başka bir çıkış yolu aradı.

"Hayır, ben iyiyim. Endişelenmene gerek yok." Şakacı sesi. "Belki kollarımda birkaç morluk olabilir ama endişelenecek bir şey yok."

Tyler ona doğru döndü. "Seni morarttı mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. Gülümseme onu soğuk bir güzellikten kesinlikle nefes kesici bir şeye dönüştürdü. *Fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.* "Çabuk morarırım," dedi ona. "Ama merak etme, ben de çabuk iyileşirim." Küçük bir mırıltı. Ona doğru bir adım attı. "Hayatını kurtardığım için mutluyum. Hiçbir şey düşünme."

Adam gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

Kadın elini salladı. Artık üzerinde yüzükler parlamayan bir el. "Önüne atladığımda ve seni vücudumla koruduğumda mı? Yardım ettiğim için mutluydum. Federal bir ajanın gözümün önünde vurulmasını istemezdim. Bu ne kadar korkunç olurdu?"

"Federal ajan olduğumu hiç söylemedim." Adam dönerek ondan uzaklaştı. Bakışları balkon kapısına kilitlendi. *Pislik*. O kapılara doğru yürüdü.

"Sen de öyle olmadığını hiç söylemedin." Kızın adımları onun peşinden koştu. "Ve az önce sesinde bir Teksas notası mı duydum? Duyduğuma eminim."

Döndü. Neredeyse çarpışıyorlardı.

Onun omuzlarını yakaladı. "Bu odada kal." Kızın kokusu onunla dalga geçti. Neydi bu koku? Ona tatlı vanilyalı kremayı hatırlattı. Hemen yalayıp yutmak istediği bir tatlı.

Yani yanlış zaman. Ve yer. Soygunların ortasında muhteşem kadınları yalayıp yutamazdı.

"İkimiz de burada kalmak zorundayız," dedi inanılmaz derecede koyu renk gözlerini kırıştırarak. "İçeride kilitli kaldık."

Sadece şimdilik. "Benim işim o piçleri durdurmak. Burada kilitli kaldığım sürece onları durduramam." Onu bıraktı ve bir kez daha balkon kapılarına doğru döndü. Çift kapı. Birini iterek açtı ve dar balkona adım attı.

Kadın da onunla birlikte ilerledi. "Evet, bu senin için işe yaramayacak." Önce sola, sonra sağa baktı. İşaret parmağıyla gösterdi. "Bu şey gibi... ne? Malikânenin yan tarafında beş santim genişliğinde bir çıkıntı mı? O küçücük çıkıntıya dev gibi bedenini sihirli bir şekilde sığdırıp yan odaya geçebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?" Başını salladı. "Senin ağırlığını taşıyacağından bile şüpheliyim. Çok dayanıksız. Denersen ölürsün."

"Pek fazla seçeneğim yok gibi." Kızının üzerine oturmak gündemde değildi.

"Elbette var. Ya da en azından, hemen ölmenizi gerektirmeyen başka bir seçeneğiniz var." Parmaklarını onunkilere doladı. "Benimle gel."

O da geldi.

Onu kütüphaneye geri götürdü. Sol taraftaki devasa raf ve kitap sırasına baktı ve kaşlarını çatı.

Dakikalar geçip gidiyordu.

Kadın bakmaya devam etti. Ve kaşlarını çatı. Ve az önce kütüphane kapısının diğer tarafından bir çığlık duyduğundan emindi. Tyler'ın omuzları gerildi. İnsanların onun *yardıma* ihtiyacı vardı. "Kahretsin, gitmeliyim-"

"Sanırım bu o." Narin parmakları uzandı ve Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabının kenarına dolandı. Çekti ve birkaç adım ötedeki raf açıldı.

Bu da neydi böyle? *Lanet olası bir gizli geçit mi?*

"Voilà." İnce bir omuz silkti. "Anında kaçış kapağı. Bu seni yandaki bilardo odasına götürecektir. Ve eğer kötü adamlar bakmıyorsa, onları alt etmek için çılgın, kötü yeteneklerini kullanabilirsin." Bir duraklama. "İnanılmaz yetenekleriniz olduğunu varsayıyorum, değil mi? Beni hayal kırıklığına uğratmayın ve hayır demeyin."

"Geçidin orada olduğunu nereden biliyordun?"

Uzun kirpikleri dalgalandı. "Çünkü senin aksine ben daha önce Jorlan'ın partilerinde bulundum. Onun sırlarını biliyorum." Açık geçit kapısına doğru el salladı. "Ee, gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Evet... Hayır." Parmaklarını kadının omuzlarına doladı ve onu nazikçe geriye itti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kızın ifadesi gerildi. "Ne?"

"Güvenli olan bu odada kalıyorsun çünkü sen bir sivilsin. Tehlikeye atılmak üzere değilsin." Onu tanıdığım için, yine onunla silahlı herifin arasına girecekti. "Sen burada kal. Ben de kötü adamlarla savaşacağım."

"Ne kadar cesursun." Kendini yelpazeledi. Adamın gözleri kısıldı. "Kimsin sen?"

"Kimsin *sen*?"

Ağzı açıldı.

"Ve bana sahte bir isim vermeyi aklından bile geçirme," diye uyardı.

"Gerçek seni istiyorum." Çok, çok ciddiydi.

"Tyler." Bir

gümbürtü. "Ben

Esme."

Dışarıdan küfürler yükseldi.

"Görünüşe göre yapacak bir işin var." Dudakları birbirine yapıştı ve başını salladı. "Tamam, işte anlaşma. Geride kalmayı sevmiyorum. Ben böyle biri değilim. Ama sana söz veriyorum, döndüğünde tam olarak bu noktada olacağım. Ve *döneceksin*, değil mi? Çünkü senin incinme fikrinden hoşlanmadığımı fark ettim."

Onun incinmesi fikrinden hoşlanmıyor muydu? Bu da ne demek oluyor? "Beni tanımıyorsun."

"Evet, tanıyorum." Sonra da onu şaşkına çevirdi. Esme elini smokininin içine soktu ve onu kendine doğru çekti. Ağzını onunkine bastırdı. Dudakları ayrıldı. Dili Tyler'inkini yalamak için dışarı çıktı ve kutsal lanet, tüm vücudu tutuşmuş gibiydi. Şehvet damarlarında dolaşmaya başladı.

Ona hayatında gördüğü en ateşli öpücüğü verdi. Onu yakalamak, sıkıca tutmak ve becermek istedi. Tam o anda ve orada.

O değil. Hiç onun tarzı değil.

Ama...

Onu istiyorum.

Esme geri çekildi. "Git günü kurtar, kahraman." Nefesi kesildi.

"Ben tam bu noktada olacağım."

Başını salladı. Ve sonra hızla geçitten geçti. Diğer tarafa geçince rafı yerine itti. Muhtemelen yerine sorunsuzca oturmasını sağlayacak bir düğme vardı ama o lanet şeyi bulacak zamanı yoktu. Bu yüzden kaba kuvvet kullandı ve gayet iyi çalıştı.

Sonra yeni alana iyice baktı. Yeterince emindi, bilardo odasıındaydı. Esme haklıydı. Gözlerini kısarak duvara yöneldi ve tahta bir ıstaka çekti. Ağırlığını test etti. Silah elde edildi.

Tyler kapıya doğru yürüdü. Kilitli olmayan kapıya. Parmaklarını topuzun etrafında kıvırdı ve kapıyı yavaşça çekti. Bir santim. İki santim. O açıklıktan baktı ve yerdeki zengin ve ışıltılı misafirlerden bazılarını gördü. Hıçkırarak ağlıyorlardı. Elindeki ıstakayla bilardo salonundan dışarı çıktı.

Zengin konuklar zapt edilmişti. Elleri bağlanmıştı. Mücevherleri kayıptı - elmas kolyelerin hepsinin gitmiş olduğunu fark etmek kolaydı. Kadınlardan biri Tyler'a doğru baktı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı.

Parmaklarını dudaklarına götürdü.

Kadının gözleri daha da büyüdü. Tam o sırada, siyah maskeli piçlerden biri köşeyi döndü. Tyler'ı gördü ve-

Tyler, adam bir uyarıda bulunamadan ıstakayı kafasının yan tarafına vurdu. Suçlu taş gibi yere yığıldı.

Biri gitti... yaklaşık beş tane daha kaldı. Eli ıstakayı sıkıca kavradı. Ve Tyler işe koyuldu.

* * *

KAHRAMAN günü kurtarmaya gitmişti. Esme Laurent halıya baktı. Oldukça sıkıcı, soyut bir tasarım. Tekrar yukarıya, artık kapalı olan sırra baktı.

geçit. Ne de olsa tam olarak bu noktayı hatırlaması gerekiyordu. Söz sözdür. Verdiği sözleri tutmayı severdi. Bu sadece iyi bir davranıştı. Etrafta dolaşıp tutmaya hiç niyetli olmadığı sözler vermek son derece kaba bir davranış olurdu. Böyle bir şey yaparsa ona kim güvenirdi ki?

Aslında tam olarak bu pozisyona dönebileceğinden emin olan Esme kararlı bir şekilde başını salladı. Ayakkabılarını tekmeledi. Balkon kapısına doğru koştu. Esme kapıları açtı ve aceleyle dar balkona çıktı.

Hızlı olması gerekiyordu. Tahmin ettiğinden daha hızlıydı çünkü büyük, tehlikeli Tyler'ın soyguncuları rekor sürede haklayacağından kesinlikle şüpheleniyordu.

Esme dar çıkıntıya tırmandı. *Beş santim genişliğinde*. Tyler'a bu rakamı söylediğinde tahmin etmemiştir. Çıkıntının tam olarak ne kadar geniş olduğunu biliyordu çünkü Esme araştırma yapmaya inanıyordu. Hiç olmadığı kadar iyi bir izci kız gibi hazırlıklı olmak. İlerlerken, dengesini korumasına yardımcı olması için ellerini uzattı. Aşağı bakmayı kesinlikle reddediyordu. Çünkü ne yazık ki belli belirsiz bir yükseklik korkusu vardı. Can sıkıcı. Rahatsız edici. Ama hayat böyleydi.

Korkularını görmezden gelmenin ve sadece önündeki şeye odaklanmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Ve şu anda onu uzun, dar bir yürüyüş bekliyordu.

İyi ki on beş yaşına kadar jimnastik eğitimi almıştı. Bu çıkıntıdan daha dar olan denge kirişlerinde sayısız saatler geçirmişti. Ve eğer doğru şekilde rol yaparsa, Esme yine o eski denge kirişlerinden birinde yürüdüğünü hayal edebilirdi.

Ve ikinci kattaki bir çıkıntıda yürümediğini. Bir düşüş muhtemelen onu öldürmezdi. Hasarı en aza indirebilecek iniş teknikleri hakkında her şeyi biliyordu. Ancak, bu yükseklikten düşmek yine de çok canını yakardı. Esme acıdan pek hoşlanmazdı. Onun sapkınlığı değildi.

Ama arada sırada iyi bir dozda intikam almaktan hoşlanırdı. Bazı insanlar başlarına geleni hak ediyorlardı.

Bir yağmur damlası yanağına çarptı. Bir an için dondu kaldı. *Hayır, hayır, hayır*.

Uzaklarda bir yerde gök gürledi.

Acele etmesi gerekiyordu. *Üzerime yağmur yağdırmaya cüret etme*.

Yapacak çok işi vardı.

Kaybedecek zamanı yoktu.

Esme çıkıntının sonuna ulaştı ve işe koyuldu.

Büyük, gerçek mavi kahramanının şu anda maskeli haydutlarla meşgul olması iyi bir şeydi. Bu ona biraz hırsızlık yapmak için bolca zaman verdi...

Kendisi.

Bazı insanlar gerçekten bela. Seni uyarmaya çalıştığımda beni dinlemeliydin Tyler. Ben karşılaşacağın en kötü belayım.

Aynı zamanda Tyler'ın tanışabileceği en iyi hırsızdı, ama Tyler onun hakkındaki bu çok önemli gerçeği bilmiyordu. Oynamaları için daha fazla zaman verilmemiş olması çok kötüydü.

Daha önce hiç iyi adamlardan birini ayartmamıştı ve Tyler? Tyler mı? her yerinde *iyi* yazıyordu.

Bu arada, Esme kötü olmak konusunda her zaman çok başarılıydı.

İkinci Bölüm

"HAPSEDİLMİŞ O L M A N GEREKİYOR!" Siyah maskeli adam, Tyler ona doğru hamle yaptığında tökezleyerek geri çekildi. "*Seni o lanet odaya kendim koydum!*"

Tyler omuz silkti. Piçin silahı havadaydı ve ona doğrultulmuştu. Bir sıkıntı. Bu pislik neden bunu yapmaya devam ediyordu? Etrafta silahla dolaşmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. "İnsanların beni *koyduğu* yerde kalmayı her zaman sevmiyorum."

"Geri çekil lan!" Bir bağırış. Silah eldivenli elinde titriyordu. "Ateş edeceğim! Beni test etme! Ben-"

Adamın arkasındaki çift kapı açıldı. Dört federal ajan içeri daldı. Hepsi de kurşun geçirmez yelek giymiş ve yüzlerinde hiç bir şeye aldırmayan ifadeler vardı. "*Silahını bırak!*" Baştaki ajandan bir kükreme. "*Hemen bırak!*"

Maskeli adam titredi. O da silahını bıraktı. Ve hemen boş ellerini havaya kaldırdı.

"Birkaç arkadaşımı çağırma cüretini gösterdim," diye açıkladı Tyler. Silahı yana doğru tekmeledi. Onu suçluya çok yakın bırakmanın bir anlamı yoktu. "Partideki konuklardan mücevher çalmakla o kadar meşguldün ki, serbest kaldığımı ve ekibini ortadan kaldırdığımı fark etmedin." Bir elinde hâlâ kırık ıstakasını tutuyordu ama sol elinde bir cep telefonu vardı. "Bunu arkadaşlarımdan birinden ödünç aldım, onu bayılttıktan sonra."

Suçlu küfretti.

Federaller onun etrafını sardı. Maskesini çıkardılar.

Sarı saçları baş soyguncunun alnına dökülmüştü. Tyler'a bakarken yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Genç, acımasız ve korkmuş görünüyordu. *Korkmalısın. Hapse atılmak üzeresin. Bana silah çektin, pislik. Bundan sonra çekip gidemezsin.*

Tyler ona gülümsedi. "Tutuklusun." Bir ortak görev gücü operasyonu. Yüksek profilli soygunculardan oluşan bu çeteyi çökertmek için oluşturmuşlardı. Bu suç çetesi *çökertiliyordu*.

Federaller zanlıyı kelepçeleyip haklarını okumaya başlarken, Tyler hücreyi yakındaki bir masaya fırlattı. Şampanya hâlâ fokurduyordu.

flütler masanın üzerindeydi. Konuklar nefes nefese kalmış ve serbest bırakılmak için yalvarıyorlardı. Ayrıca mücevherlerini de geri istiyorlardı.

"Dışarıdaki korumaları tutukladık." Arayan sorumlu FBI ajanı Grayson Stone'du. Gray'in arkadaşlarına göre Tyler, Gray'in arkadaş olarak gördüğü çok az kişiden biriydi. Çoğu insan Gray'in her yönüyle bir pislik olduğunu düşünürdü. Çünkü öyleydi. "Ekibimin içeri girmesini engellemeye çalıştılar." Gray başını salladı. "Aptalca bir hata."

Tam da düşündükleri gibiydi. "Güvenlik şirketi açığa çıktı."

Gray başını salladı. "Onlardan şüpheleniyorduk. Diğer hırsızlıklarla çok fazla bağlantıları vardı." Olay yerini inceledi. "Bu yüzden burada içeriden bir adam istedim." Tyler'ın elindeki ahşap ıstakaya bakarken başını eğdi. Ve ıstakanın üzerindeki kana. "Oyun oynamak için durdun, değil mi?"

Tyler omuz silkti. "Silahımı aldılar." "Uh, huh."

"Ve bıçağımı."

"Elbette."

"Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"Bu konuda iyisin." Gray silahını kılıfına soktu. Halka liderinin beline bağlanmış olan siyah çantayı da aldı. Çantayı açtı. "Vay, vay..." Bir ısıklık. "Bu çok fazla ısıltı." Gözleri Tyler'a kaydı. "İyi iş çıkardın. Eğer sen burada olmasaydın, benimle ve diğer ajanlarla iletişim kuramasaydın, o piçlerin iş başında olduğunu bilemezdik. Dışarıdaki korumalar her şeyin yolunda olduğunu söyleyip durdular. Biz daha ne olduğunu anlayamadan soyguncular kayıplara karışmış olacaktı."

"Burada olmamalıydın!" Tyler'a ters ters bakarken sarışın pisliğin ağzından tükürükler saçılıyordu. "Hapse atılmalıydın, seni koca piç! *Burada olmamalıydın!*"

Evet, ona gelince...

Tyler arkasını döndü. Kütüphaneye doğru yöneldi. Anahtar kilidin içinde değildi. Tyler kelepçeli sarışına baktı. "Anahtar."

"Siktir git!" Her neyse.

Tyler ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi.

Tahta paramparça olurken, yakındaki parlak mavi elbiseli kızıl saçlı kadın bir çığlık attı ve sevgilisinin üzerine yığıldı.

Gray kaşlarını çatı ve aceleyle Tyler'a yaklaştı. "Ne halt ediyorsun sen?" Tyler kırık kapıyı iterek açtı.

Gray arkasından içeri doluştu. "Tabii. Evet. Ona ulaşmak için kapıyı da kırmış olabilirim." Alçak. El salladı. "Merhaba, hanımefendi."

Esme kitap raflarının yanında duruyordu. Elleri arkasındaydı. Olduğu yerden hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu. Kirpikleri dalgalanıyordu. "Tehlike geçti mi?"

"Evet." Tyler ıstakayı bıraktı.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Büyüleyici gamzeleri göz kırptı. "Kötü adamları hakladın mı?"

"O kim?" Gray fısıldadı. "Bilirsin işte, çocuklarımın müstakbel annesi dışında."

Böyle bir şey olmayacak. Ama arkadaşını görmezden geldi. Ya onu görmezden gelecek ya da kışına tekme basacaktı. Tyler onun sorusunu "Gözaltındalar," diye yanıtladı. Ona doğru ilerlemeliydi. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içine çekmemeliydi. Peki neden Gray'e dirsek atmıştı? Çünkü göt herifin neredeyse ağzının suyu akıyordu da ondan. "Tutuklamanız gereken insanlar yok mu?" diye çıkıştı federal görevliye.

"Elbette, gözaltındalar." Esme kararlı bir şekilde başını salladı. "Eminim onları bastırırken ter bile dökmemişsinizdir, değil mi?" Tyler'a doğru yürüdü. Tamamen rahatlamıştı. Kendinden emin. Seksi.

Tyler'ın önünde durdu. Tyler ona baktı.

"Yakut yüzüğümü geri alabilir miyim?" Esme tatlı tatlı sordu. "Manevi önemi var, biliyorsun. Ve günü kurtarmaya yardım ettim."

"Kanıt," diye ısırdı Tyler.

Gray onu dürttü. "Daha fazla kelime kullan."

"Yüzük bir kanıt," demeyi başardı Tyler. "Onu eninde sonunda geri alacaksın."

Çenesi yukarı doğru kalktı. "Sanırım bekleyebilirim." Bakışları Gray'e kaydı ve başının üstünden siyah elbise ayakkabılarına kadar indi. Sonra tekrar yukarı. Başını salladı. "Sen de bir çeşit ajan mısın?"

"O biliyor mu?" Gray sordu.

Tyler ona, "Beni gördüğü ilk anda biliyordu," dedi. Sanki bu alarm zillerini çaldırmamış gibi.

"Şanslı bir tahmin. Annem her zaman büyülü bir hayat sürdüğümü söylerdi." Esmen'in eli göğsüne gitti. Muhteşem göğüslerine hafifçe bastırdı. "Çok yorucu bir gece oldu. Lütfen, bana buradan çıkarken eşlik edecek bir memur bulabilir miyim? Beni eve götürmesi için? Az önce... bir adam bana silah doğrulttu," diye açıkladı Gray'e geniş gözlerle bakarken. "Sarsıldım."

O sırada sarsılmış gibi görünmüyordu. Tyler onu incelerken başını eğdi. *Sesi o anda sarsılmış gibi geliyordu* ama gözlerinde bir şey vardı. *Hiçbir şeyden korkmadığımı* söyleyen bir şey.

"Elbette," dedi Gray, ona yardım etmekten çok mutlu olduğu belliydi. "Sana eve kadar eşlik edebiliriz. Hiç sorun değil. Önce bir ifade almamız gerekecek. İletişim bilgilerinizi."

Bir iç geçirdi ve sonra tekrar Tyler'a baktı. "Sizinle tanışmak çok ilginçti."

Tyler gözlerini ondan ayıramadı.

Ve aniden öpüşmelerini çok iyi hatırlayabildi. "Kaç tane indirdin?" diye sordu.

"Beş tane." Tyler'ın o pisliği alt etme şansı olmadığından, lider için Gray'e kredi verecekti.

"Etkileyici." Bir duraklama. "Zor muydu?" "Hayır."

Gray başka bir ajanı çağırdı. Muhtemelen Esmen'i olay yerinden uzaklaştıracak olan kişiydi. Gerçi Gray'in de belirttiği gibi önce ona soracakları vardı. Sorulması gereken sorular. İfade alınmalıydı. Protokole uyulması gerekiyordu.

Tyler'ın yanından geçti. Eli uzandı ve saçlarının arkasına dokundu. Karanlığın hafif nemli hissettirdiğine yemin edebilirdi. Tyler onun ardından kaşlarını çatı.

"Vay anasını." Gray sessizce ısıklık çaldı. "Sanırım hayallerimin kadını o olabilir."

"Hayır." Çok, çok kesin. "O değil. Aş artık şu saçmalığı. Şimdi."

"Otoriter."

Evet. Öyleydi. Ayrıca Gray için de değildi. Ama bu konuyu tartışmayacaktı çünkü yapacak işleri vardı. Serbest bırakılması gereken kurbanlar. Alınacak daha fazla ifade. Güvene alınması gereken bir olay yeri.

Esmen arkasına baktı.

Tyler ona bir şey söylemesi gerektiğini fark etti. Ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona küçük bir el salladı. "Beni unutma."

Tyler denese bile unutabileceğini sanmıyordu. Bazı insanları asla unutamazdınız.

Gray'in öne çağırdığı genç ajan -Ajans Sam Garcia- Esme'nin koluna girdi ve ona eşlik etti. İşte o zaman Tyler, Garcia'nın sırtındaki yağmur damllarını fark etti.

* * *

"LANET OLSUN GİTTİLER!" Jorlan Rodgers yatak odasından dışarı fırladı. Elleri sallanıyordu, smokini kırıışmıştı ve alnına yakın bir damar endişe verici derecede şişmişti. "*Biri elmaslarımı çaldı!*"

Tyler ve Gray birbirlerine uzun uzun baktılar. Sonra Gray kızgın milyardere döndü ve onu yatıştırmaya çalıştı: "Bakın Bay Rodgers, hırsızların çalmaya çalıştığı tüm mücevherler elimizde. Şu anda kanıt olarak saklanıyorlar."

Jorlan olay yerindeki üniformalılardan birinin elinden büyük kanıt torbasını kapmıştı. Çantayı havaya kaldırdı ve pırıl pırıl parlayan mücevherler mermer zeminde uçtu.

"Bu da ne böyle?" Gray patladı. "Bu lanet olası bir kanıt! Böyle bir şey yapamazsın!" Sersemlemiş ajanlara ve harekete geçen üniformalı polisler işaret etti.

"Elmaslarım orada değil!" Jorlan Gray'in üzerine yürüdü. "Yatak odamdaki kasadan çalındılar. Onları *hemen* istiyorum. Bu moronların beni silah zoruyla tutması yeterince kötü. Elmaslarımı almaları..." Geri döndü ve iki polis tarafından dışarı çıkarılan sarışın hırsıza dik dik baktı. Çete liderine. "Bunu ödeyeceksin," diye yemin etti.

Sarışın hırsız bembeyaz kesildi.

Gray, "Sakin olman gerekiyor," diye anons etti. Sonra, "*Onlara dokunmayın!*" diye bağırdı. Mücevherlere yaklaşan kırmızı elbiseli iki kadını tersledi. "Bu da ne böyle? Sirk mi? *Kanıtları poşetleyin ve etiketleyin. Mücevherlerin üzerinde koruma istiyorum.*"

Jorlan nefes alıp veriyordu. Burun delikleri alevlendi. "Kasama herkes giremez." Bakışları, kelepçelenip götürülmekte olan sarışın ve genç ekibinin üzerinde küçümseyici bir şekilde gezindi. Jorlan dönerek Tyler'la yüzleşti. "Eşyalarımı koruman gerekiyordu."

Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. O gece bir suikast olacağından şüphelenmişlerdi. Ve Tyler'ın soyguncuları iş üstünde yakalayabilmesi için partiye kabul edilebilmesi için, Jorlan'ın eski yatılı okul arkadaşına bir davetiye göndermesi gerekiyordu.

"Hırsızlık sırasında hangi cehennemdeydin?" Jorlan hırladı.

Bu hırlamanın korkutucu olması mı gerekiyordu? Tyler göz devirmesini güçlükle engelleyebildi.

Tyler sessiz kaldığında Gray, "Kütüphanede kilitliydim," diye cevap verdi. "Ama senin gizli geçidin aracılığıyla dışarı çıktı."

Jorlan'ın gözleri kısıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?" "Ve sonra kötü adamları durdurdu, yani... evet, ona *teşekkür etmelisin*."

Gray talimat verdi.

Jorlan ona teşekkür etmedi. Damar daha da şişti. "Beş milyon dolar değerinde elmas kayıp. Biri yatak odama girmiş. Kasamı açmış. Elmaslarımı alana kadar kimse gitmeyecek!"

Zengin puştun talepte bulunma hakkı yoktu. Hayatın bu son derece önemli gerçeğini fark etmesinin zamanı geldi. Onun için zaman-

Esme burada değil.

Tyler bir kez daha baktı. Hayır, vücudu saran siyah elbiseli muhteşem bir esmer yok. Konuklar sorgulanıyordu, evet, belki de başka bir odada sorgulanıyordu...

Tyler havalandı ve onu aramaya başladı.

"Hey, pislik!" Jorlan arkasından bağırdı. "Seninle konuşuyordum!"

Sanki Tyler'ın umurundaydı. Kalbi hızla çarpıyordu ve gerginlik vücudunu yakıp kavuruyordu. Diğer ajanlardan birkaçının saçları ıslaktı. Bunu birkaç dakika önce fark etmişti. Önce Garcia'nın ceketinin arkasını koyulaştıran hafif ıslaklığı görmüştü. Sonra geç gelen bazı ajanların ve üniformalıların kaygan saçlarını fark etmişti. Ve birkaç dakika önce, sağdaki resim penceresinin ötesinde bir şimşek çakması görmüştü.

Esme'nin saçları neden nemli görünüyordu?

Bunca zamandır kütüphanedeyse, saçları neden nemliydi? Nemli olmamalıydı. Dışarıda olmadığı sürece. Bazı ajanlar gibi. Bazı üniformalar gibi. Eğer dışarıdaysa ve yağmura yakalandıysa.

İmkansız, değil mi? Tabii...

Birinci kata çıkan dairesel merdivenlerden hızla indi ve malikânenin girişinin hemen yanında Esme'yi gördü. Bir FBI

Kurşun geçirmez yelek giymiş bir ajan sağ tarafında bekliyordu. Garcia değil. Tyler'ın tanımadığı bir ajan.

Esme ajana, "Beni eve bırakırsan harika olur," diyordu. "Ve yarın gelip sorularınızı yanıtlayacağım. Çok yorucu bir deneyim oldu. Sanırım çökmek üzereyim."

Tyler hızla arkasından yaklaştı.

"Bana silah doğrultulması, kütüphanede kilitli kalmak..." Kendini yelpazeledi. "Aman Tanrım. Tüm bunları hatırladıkça biraz baygınlık geçiriyorum."

Tyler ona, "Baygın görünmüyorsun," diye bilgi verdi.

Omuzları sertleşti. Tepedeki devasa avizenin ışığı altın rengi tenine vuruyordu. Yavaşça dönerek Tyler'a doğru bakmaya başladı.

"Hayır," diye ekledi. "Hiç de baygın değilim." Yine de çok güzeldi. Adam uzandı ve kızın saçından bir tutam yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Esme o boğuk, baştan çıkarıcı sesiyle nefes aldı.

Saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları yanağında oyalandı. "Saçların biraz nemli."

"Az önce ajanla birlikte dışarı çıktım. Biraz hava almak istedim. Gerçi yağmur yağıyordu, o yüzden geri döndük."

Yanındaki ajan başını salladı. "Yağmurun dinmesini bekliyoruz, sonra onu eve götüreceğim, Marshal Barrett."

"Şerif mi?" Kızın kaşları kalktı. "Sen bu musun? ABD Şerifi mi?" Sonra kaşları düştü. "Bir şerifin burada ne işi var?"

"Ortak görev gücü." Ve bir arkadaşı için iyilik yapıyordu.

"Oh." Dili alt dudağında gezindi. "ABD polislerinin büyük çaplı federal kaçakları avladığını sanıyordum."

"Öyle." Ona bakmaya devam etti. "Esme, korkarım gitmene izin veremem."

Ona doğru bir adım attı. "Neden?" Göz kırptı. "Benimle tanıştığın, ilk görüşte aşık olduğun ve hayatını bensiz yaşayamayacağına karar verdiğin için mi?" Yumuşak bir iç çekiş. "Bu çok güzel ve romantik."

Tyler başını salladı.

"Hayır mı? Çok kötü." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

Evet, çok kötüydü. Onun için. "Üzerinizi aramam gerekiyor." "Pardon?"

"Jorlan'ın kasasındaki elmaslar kayıp."

Yavaşça göz kırptı. "Peki bunun benimle tam olarak ne ilgisi var?" "Saçınız ıslak."

"Evet, sana az önce ajanla çıktığımı söyledim."

Örtbas etmek için iyi denemeydi. Kütüphanede saçına dokunmasaydı buna inanabilirdi. "Kütüphanenin kapısını tekmelediğimde nemliydi."

Gray hızla merdivenden indi ve onlara doğru koştu. "Şu anda neler oluyor? Neden hızla gittin Tyler?"

Esme Gray'e bir bakış bile atmadı. Tüm dikkati Tyler'ın üzerindeydi ve büyülenmiş görünüyordu. Korkmuş ya da korkutulmuş değil. Büyülenmişti.

Sanki bir anlamı varmış gibi.

Ama lanet olsun ki o da ondan büyülenmemiştir. Tyler neredeyse hayranlıkla başını salladı. "Neredeyse paçayı kurtarıyordun, değil mi? Kütüphanede kilitli kalmak senin için büyük bir şans, değil mi? Seni tam da olmak istediğin yere koydu. Ve seni yalnız bıraktım, böylece görecektanık yoktu..." Sözüünü yarıda kesti.

"Neyi görmek için?" Gray sordu. "Bana ipucu verebilir misin?"

Elbette verebilirdi. "Kütüphanenin balkonuna çıktı. Bu lanet olası malikânenin yan tarafında uzanan beş inç genişliğindeki çıkıntıdan sürünerek geçti." Kafasını dışarı çıkardı ve çıkıntıya baktı. Çok dardı. Peki ya yağmur? *Kaygan.* Tekrar içeri eğildi ve ona ters ters baktı. "Boynunu kırabilirdin," diye gürledi öfkeli bir sesle. "Böyle riskler almamalısın."

"Ah, bunu belirtmekten nefret ediyorum ama çıkıntı boyunca gezintiye çıkmak isteyen sendin," diye hatırlattı Esme ona, sesi yumuşak ve yardımseverdi. "Sana gizli geçidi gösteren bendim. Çünkü bu şekilde kolluk kuvvetleri için büyük bir değerim."

Tyler homurdandı. "Gizli geçidi nereden biliyorsun?" Kadın ona gülümsedi.

Tyler neredeyse nefes almayı unutacaktı. *Zihinsel not, gülümsemesi ölümcül.* Nefesini içine çekti. "Şimdi Jorlan'a sorsam, sana o geçidi gösterdiğini söyler mi?" *Yoksa hırsızlığı planlarken binayı incelediğinde mi buldun?*

Ona doğru eğildi. Komplocu bir tavırla, "Jorlan gerçekten güveneabileceğin biri değil. O yüzden onun sözlerine itibar etme. Adam nefes aldığından daha kolay yalan söyleyebilir."

Bunu hayır olarak algıladı. Jorlan ona geçidi göstermemişti. "Peki ya sen? Güvenmem gereken biri misin?"

Uzun kirpikleri dalgalandı. "Güvenilir görünmüyor muyum?"

Aklıma bir not daha düşeyim, *saptırdığı zaman yalan söylemiş olur.*

Gray onun omzuna dokundu. "Burada tam olarak ne oluyor?"

"Federal polis arkadaşın gitmeme izin vermiyor." Sesinde kesin bir keder tonu titriyordu. "Benim dayanılmaz gecemden sonra, cesurca kendimi arkadaşınızla silah arasına koymamdan sonra... size bundan bahsetti mi, ah-özür dilerim, adınız neydi?"

"Ajan Grayson Stone."

"Doğru. Grayson." Başını salladı. "Tyler ile sivri uçlu bir silahın arasına girdim, hayatını kurtarmaya çalıştım çünkü ben böyle bir insanım-"

Tyler'dan inanmayan bir homurtu koptu.

Şimdilik, bu garip ve sevimli homurtuyu görmezden geldi. "Ve şimdi de bana düşman oluyor. Beni bu gece burada bir tür suç işlemekle suçluyor, oysa tek yapmak istediğim kolluk kuvvetlerine yardım etmektir."

Tyler başını salladı. "Bu numaraya kanma dostum," diye Gray'e tavsiyede bulundu. "Jorlan'ın yatak odasına zorla girmiş. Kasasını kırmış."

Esme'nin güzel yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadı.

"Ve sonra elmaslarını aldı. Yatak odasından kütüphaneye çıkan çıkıntıdan geri yürüdü ve ben daha kütüphanenin kapısını açamadan Esme yerindeydi. Lanet olsun." Başını bir kez daha salladı. "Çok iyisiniz, hanımefendi."

"Bu çılgınca bir hikâye," diye mırıldandı.

"Eğer yağmur yağmıyor olsaydı, beni uyaracak hiçbir şey olmazdı. Ama saçlarınız nemliydi." Adam kadının elbisesine baktı. Nemli görünmüyordu ama o kadar karanlıktı ki üzerinde ıslak noktalar olup olmadığını anlamak zordu. Elbiseye dokunmadığınız sürece bunu söylemek zordu. *Ona dokunmadıkça.*

"Bekle. Dur." Gray'in parmakları kalkarak burun kemiğini sıktı. "Elmaslar *onda* mı?"

Tyler Esme'ye, "Seni arayacağım," dedi.

"Böyle bir şey için izin alman gerekmiyor mu?" Tüm masumiyetiyle başını geriye eğdi. Saçlarının koyu renkli perdesi omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Adam ona baktı ve sonra gülümsedi. *Bebeğim, az önce suçunu itiraf ettin.* Ve bunu onun gözlerinde görebiliyordu. O da bunu biliyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Esm . Sonra ellerini kaldırdı. "Al bakalım. Saklayacak neyim var ki?  abuk ol."

"Uh, Tyler..." Gray başladı.

Ama Tyler çoktan onu aramaya başlamıştı. Vücudunun  st kısmını değil. Elbisenin  st kısmı bunun için çok dardı. Ama bacaklarında dalgalanıyordu. Özellikle de çok fazla kalçayı ortaya çıkaran o cazip kumaş yırtmacının yakınında. Elleri dikkatlice sol bacağına yokladı. Hiçbir şey bulamamış.

Sonra sağ bacağına gitti ve...

Bingo.

Elbisenin ipeksi kumaşını -hafıf nemli kumaşı- kaldırdı ve esnek bir üst kalçaya bağlanmış küçük, siyah çantayı ortaya çıkardı. Esnek, muhteşem bir kalça.

"Bu oraya nasıl girmiş olabilir?" Esm  merak etti.

Çantanın kayışını çözdü. Açtı. Elmaslar avucunun içine döküldü. "Vay anasını." Gray'den.

Hâlâ Esm 'nin önünde diz çökmüş olan Tyler ona baktı. "Esm 'yi uyarmıştın.

beni.

"  yle mi yaptım?"

Elmasları çantaya geri soktu. Elmasları ve çantayı Gray'e fırlattı. "Kelepçeler," diye tersledi Tyler.

Kadın ona kaşlarını çattı. "Sapıklaşmak üzere misin? şimdi mi? Bütün bu insanlar bize bakarken?"

"Seni tutuklamak üzereyim, bebeğim."

"Bebeğim mi?" Dudaklarında memnun bir kıvrılma. "Ne büyüleyici bir ilk randevu."

Kelepçeler eline tutuşturuldu. Bir tanesini kızın sağ bileğine taktı. Fazladan dikkatli davranıyordu çünkü... Çünkü nedenini bir bilse. Onu geri çevirdi. Esm 'nin sırtı ona dönükken diğer bileğini kendine doğru çekti ve ikinci kelepçeyi yerine taktı. "Esm ..." Hâlâ soyadını bile bilmiyordu. "Tutuklusunuz."

Omzunun üzerinden ona baktı. İçten içe yanan gözler. Dolgun,  p lesi dudaklar. Ve gülümsedi. "Hayır, değilim."

Evet, evet,  yleydi. Böylece, kelepçeler. Sıradaki iş ne olacaktı? Esm 'ye haklarını okuyacaktı. Ona hapisshane hücresine kadar eşlik edecekti. Onun seksi halini kilit altına alacaktı.

Bu son düşünce neden göğsünü ağrıtıyordu?

"Benim yakışıklı şerifim. Söylesene, bu iki sihirli kelimeyi daha önce hiç duydun mu?" Esm 'nin boğuk sesi üzerine döküldü.

Sihirli kelimeler mi? Neden bahsediyordu ki? Onun dünyasında sihirli sözcükler yoktu. Hayatında hiç sihir yoktu. Suç, kötülük ve yapılması gereken bir iş vardı.

Elleri hâlâ arkadan kelepçeli olan Esmeyüzünü tamamen ona döndü. "Çok sihirli iki kelime." Hassas bir duraklama. "Diplomatik. Dokunulmazlık." Mırıldandı. Zıplamış olabilir. "Bende var. Babam Fransız Büyükelçisi. Ben Esmey Laurent'ım ve siz..." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve ağzını ona daha da yaklaştırdı.

Adam ona doğru eğildi.

"Sen... benim sevgili, yakışıklı U.S. Marshal'ım... hiç şansın yok."

Sonra onu tekrar öptü.

Üçüncü Bölüm

BAZEN, kötü olmanın bedeli ödenir.

Esme Laurent sorgu odasındaki masanın üstüne oturdu. Yetkililerin içeri girmesini beklerken bacakları önünde sallanıyordu. Umarım büyük bir özürle gelirlerdi.

Bakışları duvardaki saate kaydı. Neredeyse sabah altı. *Saatlerdir* o inanılmaz sıkıcı FBI ofisindeydi. İşbirliği yapmıştı. Biraz. Ve sabırla bekliyordu. Yine *biraz*.

Etrafta en çok dolaşan Fed'e şartlarını sunmuştu. Grayson Stone. Onun hayatı olan soruşturmanın başındaki adam gibi görünüyordu. Yine de, gerçekten, neden onunla zaman kaybedelim ki? Dışarıda çok daha kötü suçlular vardı ve-

Kapı açıldı.

ABD Şerif Yardımcısı görüldü. Esme yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi saklamaya bile çalışmadı. Nasıl saklayabilirdi ki? Onu gördüğü için çok mutluydu. "Uzak kalamayacağını biliyordum." Bacakları tekrar açıldı.

Onun ayaklarına baktı.

Yüksek topuklu ayakkabıları çoktan düşmüştü ve çıplak ayak parmakları Onu.

Kaşları **ç a t ı l d ı** . Ne kadar seksi, sağlam özellikler. Değil mutlaka yakışıklıydı, gerçi ona daha önce de öyle demişti. Adamın inanılmaz bir çenesi vardı. Sert ve kare şeklindeydi ve şu anda avucunun içinde hissetmek için can attığı bir parça kirli sakalla kaplıydı. Gözleri çelik mavisiydi ve size sabitlendiklerinde -ki o anda kesinlikle Esme'ye sabitlenmişlerdi- Esme'nin içini görüyor gibiydiler. Koyu renk saçları vardı. Biraz fazla kısa kesilmişti. Keskin elmacık kemikleri. Güçlü burun. Yüksek alın ve-

Ona doğru yürüdü. Onun üzerinde yükseldi.

Ah, evet. Esme'nin mareşaliyle ilgili hoşuna giden başka bir şey daha mı vardı? Büyüktü. Nefret ediyor gibi görüldüğü smokini bir kenara bırakmış ve şimdi siyah bir tişört giyyordu.

gömlek ve solmuş kot pantolon. Tişörtün omuzları tamamen yırtılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Şerif spor yapmış. Hem de çok.

Aferin ona.

Beş adamı indirdi ve ter bile dökmedi. Adam kendisine silah doğrultulduğunda hiç korkmadı.

Peki ya şu anda yüzünde olan parıltı? Bu onun yüz hatlarını seksilikten çıkarıp düpedüz şeytani bir tehlikeliliğe dönüştürdü.

Sakin ol, kalbim.

"Babana henüz ulaşamadık."

Diğer adam odaya girmişti. Grayson. Konuşuyordu.

Tyler ona bakmakla meşguldü ve o da bakmaktan mutluydu. "O

ülke dışında," diye devam etti Grayson.

Kızın gözleri küçük bir yuvarlanma yaptı. Doğru ya. Sanki babasının nerede olduğunu bilmiyormuş gibi.

olduğunu söyledi.

"Ama kimliğinizi doğruladık. Sen Esme Laurent'sın, yirmi yaşında-Yedi yaşında, Fransız Büyükelçisi ve İtalyan opera sanatçısı eşinin kızı."

Annesi yıllar önce ölmüştü. Esme'nin on altıncı doğum gününün arifesinde. O meşum günden beri hiç doğum günü kutlamamıştı. Aslında hayatı boyunca pek kutlama yapmamıştı.

Fed'in ve hala gözleri kamaşan Marshal'ın bilmesi gereken bir bilgi değil.

"Sizi bir dizi üst düzey soyguna bağlayan istihbaratımız var.

Sanat hırsızlıkları. Mücevher soygunları. Antika kayıpları."

Arkadaşı saçmalarken Tyler dikkatle ona bakıyordu.

Eğlence olsun diye Tyler'a göz kırptı.

Bakışları daha da yoğunlaştı. O bir zevkti.

"Bu gece suçüstü yakalandın," diye ekledi Gray o saçma sapan ses tonuyla. "Seni daha önce hiçbir şeyle somut olarak ilişkilendirecek yeterli kanıt olmamıştı. İşlediğin suçların çoğu başka ülkelerde meydana geldi, yani seninle ilgili hikâyelerin hepsi duman ve aynadan ibaretti. Federaller son altı saatlerini tüm detayları bir araya getirmeye çalışarak geçirdiler. Ekibimin senin hakkında topladığı istihbaratın yarısı saçmalık gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Ne derler? Duyduğun hiçbir şeye inanmazsan ve gözünün gördüğünün sadece yarısına inanırsan zeki olursun? Ya da bunun gibi bir şey." Başını yana eğdi. Saçları omzunun üzerinden kaydı. "Aslında bu sözleri ilk kimin söylediğini hatırlamıyorum. Poe muydu? Onun hikâyelerini çok severim. Çok çarpık ve karanlık." İşaret parmağıyla

Çene. "Belki de Franklin'di. Kesin olarak söyleyemem." İşaret parmağı tekrar dokundu. "Oh, pekala. Eminim daha sonra aklıma gelecektir." Başını Grayson'a doğru çevirdi. "Yeterince uzun süredir buradayım." Yeterince uzun süredir iyiydi. "Ve tek bir suçla bile suçlanmadım."

Çenesi -neredeyse Tyler'ınki kadar sertti- sıkıldı. Ona doğru yaklaşırken sıkılı çenesi boyunca bir kas sarsıldı. "Patronum sana bir anlaşma teklif etmemi istiyor."

Kızın gözleri büyüdü. "Anlaşma mı? Hiçbir suçla suçlanmadığım halde mi? Bu nasıl olur?"

"Mücevherler üzerindeydi," dedi Tyler.

Ah, evet, işte yine o ses. Hayran olduğu o derin, gürültülü ses. Bu sesi duymak bile onu zevkten titretiyordu. Sevinçten titreyen bir tip olduğundan değil. En azından genelde. Ama bu şerifte her zamanki kurallarını çiğnemek istemesine neden olan bir şey vardı.

Birinci kural mı? *Asla iyi adama aşık olma*. Ve, yine de, işte buradaydı. Düşüyordu. Şehvet duyuyordu.

Odağını ona çevirdi. "Bahse girerim sevmediğin bir kuralla hiç karşılaşmamışsındır."

Mavi gözlerini ona dikti.

"Dur tahmin edeyim, bir zamanlar denizci miydin? Sende öyle bir hava var." Dili alt dudağını yaladı. "Semper Fi?" Kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. "Bu slogan ne anlama geliyordu? Bana hatırlatır mısın?"

"Daima sadık," diye gürledi.

Ah, o gürleme. Ayak parmakları kıvrılabilirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Denizci olduğunu nereden biliyordun?" Grayson sordu.

"Şanslı bir tahmin."

Grayson kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna inanmıyorum. Sizin tahminde bulunacak bir tip olduğunuzu sanmıyorum, bayan. Bence siz o güzel özünüze kadar bir suçlusunuz."

Tyler ona sinirli bir bakış fırlattı.

Grayson bakışı görmezden geldi. "Ve bence benimle bir çeşit oyun oynuyorsun. Hepimizle. Cevap istiyorum. Hem de hemen istiyorum."

"Bu dünyada her istediğimizi elde edemeyiz." Bakışları Tyler'ı taradı. *Her zaman sadıktı*. Tekrar iç çekmemek için elinden geleni yaptı. Hayır, bu dünyada her zaman istediğimizi elde edemiyorduk. Ama bazen... *elde ediyorduk*.

"Patronum sana bir anlaşma teklif etmek istiyor," diye tekrarladı Grayson, sanki ilk seferinde kelimeleri kaçırmış gibi. "CIA'deki bazı bağlantılarıyla konuşmuş ve ikisi de altlarına sıçmak üzereler."

Yüzünü buruşturdu. "Eminim bunun için bir ilaç vardır."

Bekle, Tyler'ın dudakları *neredeyse* seğiriyor muydu? Öyle olduğunu düşündü. Mareşalinin içinde çok derinlere gömülmüş bir mizah duygusu olduğunu bilmek güzeldi.

"Senin uluslararası bir oyunda büyük bir oyuncu olduğun fikrine kapılmışlar." Grayson hâlâ bir şeyler gevelemeye devam ediyordu. Doğru ya. Söz konusu şey oydu. Gevezelikleri ona odaklanmıştı.

"Ne?" Esme saçının bir tutamını döndürdü ve masum görünmeye çalıştı. "Küçük yaşlı ben mi? Büyük bir oyuncu mu? Gururum okşandı." Ayaklarını tekrar salladı. Tembelce.

"Ayrıca uluslararası bir ölüm listesindesin." Grayson'dan bir kez daha. Onun bu ifşası üzerine ayaklarını sallamayı bıraktı. "Tekrar söyler misin?"

Ama bir adım öne çıkan Tyler oldu. O kadar yaklaştı ki, keskin, erkeksi kokusu burnunu okşadı. "Sesin Fransız gibi gelmiyor."

"Hayır mı?" Kızın kaşları havaya kalktı. "*Je veux te baiser*." Grayson boğuldu.

Tyler'ın çelik mavisi gözlerinin arasında belli belirsiz bir çatıklık belirdi.

Tek omzunu döndürdü. "Dünyanın her yerinde yaşadım. Babam - *mon père*, eğer bu beni daha Fransız yapıyorsa - çok uzun zamandır büyükelçilik yapıyor. Beş dili akıcı bir şekilde konuşuyorum ve o dilin kulağa çok çok net gelmesi için gereken her aksanı benimseyebilirim. *Mon père* her zaman dinleyicilerinizle mümkün olduğunca net konuşmanın gerekli olduğunu söylerdi. Diplomaside çok önemlidir. Yani anlaşılacak. Eğer iletişim kurduğunuz insanlar tarafından anlaşılıyorsanız, o zaman kaos hüküm sürer." Çocukken annesi ona kaos derdi. Özel, küçük bir lakap.

Annesini çok severdi.

Grayson elini onun yanındaki masaya vurdu.

Ona kaşlarını çattı. Tahtaya vurduğu tokadın bir anlamı var mıydı?

"Uluslararası ölüm listesine geri dönebilir miyiz?" Grayson homurdandı.

Kalp atışları daha da hızlanmıştı ama sesini sakın tutarak sordu: "Ölüm listesi mi dediniz? *Benim hakkımda mı?*"

"Gazeteciler dün geceki soygunu öğrendi. Sadece tutukladığımız ekip değil, senin de işin içinde olman. Kelepçelenmiş ve

bir devriye arabasına yerleştirilmiş- internette dolaşıyor."

Tyler'a bir bakış attı. "Bu senin hatandı. Esarete çok düşkünsün."

O inanılmaz elmacık kemikleri hafif bir kırmızıyla mı boyanmıştı? Çok sevimli.

"Federallerin karanlık ağda çalışan ekipleri var. Topladıkları tüm konuşmalar, bazı çok tehlikeli tarafların senin Tilki olarak bilinen uluslararası hırsız olduğuna inandıklarını gösteriyor. Hırsızın çok kurnaz, sinsi ve yakalanması son derece zor olması gerektiği için bu isim verilmiş." Grayson'ın arkadaş grubundaki konuşkan kişi olduğu açıktı.

Mareşali ise uzun boylu, karanlık ve tehlikeli derecede sessiz bir tipti. Bu iyiydi. İkisine de yetecek kadar sohbet edebilirdi. "Ben mi? *Ben Tilki miyim?*" Kelimeleri soru gibi söylediğinizde itiraf sayılmıyordu. Eğlenceli bir nokta.

"Sen uluslararası bir hırsızsın," diye suçladı Grayson. "Bazı tarafları çok ama çok kızdıran bir hırsız. Dark Web'de senin hakkında bir haber bulduk. Beş milyon dolar."

Sadece beş milyon mu? Bugünlerde hayatının karşılığı bu muydu? Aşağılanmalı mıydı?

"Fotoğraf, basın ve sosyal medyanın gücü yüzünden artık peşine düşecekler," diye devam etti Grayson kıyamet koparan sesiyle. "Fotoğraf bazı kötü niyetli kişilere senin Tilki olduğunu kanıtlıyor. Hani şu yıllar boyunca eşyalarını çaldığın partiler var ya?"

Sanki suçunu kabul edecekmiş gibi. Ama...

"Bir anlaşma," dedi Grayson tekrar. Üçüncü kez mi? Bunun onun için bir cazibe olacağını mı düşünüyordu? "Patronum sana bunu teklif edecek. Senin çok güçlü bazı kişileri alaşağı edebilecek güce sahip olduğunu düşünüyor. Uluslararası alanda teğet geçen bir suç operasyonu. Bize yardım etmeni istiyor."

Kadın başını salladı. "Benden yardım istiyor çünkü ben çok cömert ve şefkatli bir yapıya sahibim, öyle mi?" *Bunu şimdi mahvetme, Esme. Odaklan. Amacına ulaşabilirsin. Fazla hevesli görünmeyin.*

"Çünkü senin o güzel, kara gözlerine kadar suç dünyasına gömülü olduğunu düşünüyor-"

Tyler'ın hırıltısı Grayson'ın sözlerini kesti.

Grayson ona bir bakış attı. "Ne dedin? Kadın muhteşem ama o bir suçlu."

"Sözde," diye düzeltti Esmey. "Sözde suçlu."

Tyler elini masanın üzerine koydu. Grayson'ın yaptığı gibi sert bir tokat değildi. Grayson ani ve yüksek sesli bir hareketle onu korkutmaya çalışıyordu. Ama Tyler elini yumuşak bir şekilde tahtanın üzerine koydu. Ona doğru eğildi. Onu çevreliyor gibiydi.

Nefesini içine çekti.

"Tatlım..."

Oh, bu umut vericiydi.

Tyler ona, "Elmasları kalçana bağlamıştın," diye hatırlattı. Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Gözleri ona doğru parladı. "Suçüstü yakalandığında sözde olmak zor."

Bir elini kaldırdı ve onun göğsüne koydu. *Evet, hedefe kesinlikle ulaşılmıştı.* Tyler'ın vücudunun sıcaklığını siyah tişörtünün üzerinden bile hissedebiliyordu. Esmey ayrıca ona ait olan tüm o muhteşem kasları da hissedebiliyordu. "Senin için iyi miydi?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Öpücük. İkisi de," diye düzeltti. "Öpücükler. Çoğul. Senin için iyi miydi? Bana şimdiden 'tatlım' dediğine göre iyi olmalılar. Tamam, tamam, yalvarmana gerek yok. Seninle çıkacağım. Uyarayım, çiçek bekliyorum. Çikolatalar. Ve mükemmel bir beyefendi olmanı."

Tyler sadece ona baktı.

"Oh, ne? Şimdi de yalan mı söyleyeceksin? Öpücüklerin, içinde yaşadığın inanılmaz düzenli dünyayı sarsmadığını mı söyleyeceksin? Tamam, söyle. Yap o zaman. Yüzüme karşı yalan söyle." Sesi alçalarak, "Sana meydan okuyorum," dedi.

Göz bebekleri çelik mavisi gözlerini dolduruyor gibiydi. Ve bu kesinlikle ona bakan arzu gibi görünüyordu. Ve öpücüklerin dünyasını sarsmadığını söylemiyordu. Aslında hiçbir şey söylemiyordu. Kesinlikle konuşkan biri değildi. Ama kesinlikle için için yanıyordu. Sıcaklık neredeyse üzerinden yuvarlanıyordu ve sevinçten gözleri kızın ağzına kaymıştı.

Bunu onun için kolaylaştırabilirdi. "Kesinlikle benim de dünyayı sarstılar." Elini gömleğinin içine soktu ve onu kendine doğru çekti.

Adam sanki haşlanmış gibi geri çekildi. Ne kadar kabaydı. Kadın burnunu çekti.

"Oyun oynuyorsun." Tyler başını salladı. "Hanımefendi, ben uğraşmak isteyeceğiniz biri değilim."

Grayson homurdandı. Ya da boğuldu. Ya da başka bir şey.

Başını ona doğru eğdi. "Fransızca konuşuyorsun." Çünkü tam o anda boğazı düğümlenmişti. Daha önce Tyler'a kasten söylediği kelimelerle ilgili olmalıydı. *Je veux te baiser.*

Grayson başını onaylarcasına eğdi. "Üniversiteye devam ederken Paris'te bir yaz geçirdim. Geçinecek kadar konuşabiliyorum."

Bildiğim iyi oldu. "Son fotoğrafım internetten kaldırılmalı. Özellikle de kelepçeli resmim. Çok çirkin, eminim." Masada oturmaya devam etti. Rahat görünmek için. Bu dünyada görünüş her şeydi.

Duyduğunuz hiçbir şeye kesinlikle inanmayın ve gözlerinizin gördüklerinin sadece yarısına inanın.

"Birinci adım, resimden kurtulmak." Bir liste muhtemelen Federaller için önemli olacaktı. Hem odadaki Fed için hem de sağdaki tek yönlü aynanın arkasından izleyen -şüphesiz- tüm bireyler için. Gerçekten onun bilgisiz olduğunu mu düşünüyorlardı? Bir sorgu odasının nasıl çalıştığını anlamadığını mı? "Bu korkunç resim şanlı itibarıma onarılamaz bir zarar verecek. Derhal ortadan kaldırılmalı."

"Parti kızı olarak ün salmışsın," dedi Tyler, sesi derin, karanlık ve son derece seksiydi. "Her gece dans ediyorsun, sabaha kadar içiyorsun ve olabildiğince çok milyoner ve dükle vakit geçiriyorsun."

"Hayatımı didik didik ediyorsun, değil mi?" Parmağını ona doğru salladı. "Sapık." *Ah, bir bilsen.*

"Onlardan daha kolay çalabilmek için mi onlarla oynuyorsun? Sen ayık kalıp onların değerli eşyalarına el atarken gerçekten sarhoş olanlar onlar mı?" Tyler sordu. Vücudu kaya gibi sertti, sanki tüm kasları kilitlenmiş gibiydi.

Gerçekten itiraf etmesini mi bekliyordu? Onun sırlarını öğrenmek için çok daha fazla çalışması gerekecekti. "Sıkılmaya başladım. Ve uykum geliyor. Sabah altı benim yatma saatim." İşleri hızlandırması gerekiyordu. Çünkü bir yerde ne kadar uzun süre kalırsa -özellikle de aptal Tilki karakteri olduğu söylentisi yayılırsa- o kadar tehlikeye girecekti. Tehlikeden hoşlanmazdı. Adrenalin mi? Evet, evet. Kesinlikle. O bir adrenalin bağımlısıydı. Ama hayatı gerçekten tehlikedeyse, hayır, o kadar da eğlenceli değildi. "Birinci adım, resmimi temizle. Tilki olduğuma dair tüm dedikoduları temizle. Ne kadar aptalca bir fikir." Elini Grayson'a doğru salladı. "FBI ve CIA'in inanılmaz teknik ekipleri olduğunu duymuştum. Onlar için çocuk oyuncağı olmalı. Teknoloji uzmanlarınız iş başındayken siz de o yakışıklı yüzünüzü

basının önünde ne kadar trajik bir hata yaptığınızı anlatın. Uluslararası bir olay çıksın istemeyiz." Esme sahte bir şekilde ürperti. "Düşünebiliyor musunuz? Ülkelerimiz o kadar yakın müttefikler ki. Neden boş yere dram yaratalım ki?"

Sessizlik.

Aslında biraz zorlasa, duvardaki saatin belli belirsiz tik taklarını duyduğuna yemin edebilirdi. Tik. Tik. Tik. Tik. Tik.

"Cidden şu anda emir mi veriyorsun?" Grayson ona sordu.

Tyler onu izlemeye geri dönmüştü. Onun o yoğun bakışlarında bir şey vardı. Kendisini sanki... Bekle. Dur bir dakika. "Beni gözlerinle mi soyuyorsun?"

Tyler'ın dudakları aralandı.

"*Hayır mı? Oui?*" Omuz silkti. "Gördün mü, işte yine yapıyorum. Senin için Fransızca kullanıyorum. Cevap vermek zorunda değilsin. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz." Ama bu kadar oyun yeter. Şimdilik. Masadan zıpladı. Ayakkabıları olmadan iki adam da çok büyük görünüyordu. Esme topuklu ayakkabılarını tekrar giymek için biraz zaman ayırdı. Ancak iki santim pek bir işe yaramadı. Adamlar büyük ve cesur kalmaya devam etti. Onu boğuyorlardı. Ama belki de en ufak bir korkmuşluk hissettiğini belli etmedi. Bunun yerine ellerini elbisesinin üzerinde rahatça gezdirdi. Yırtmaç hâlâ maksimum etki yaratıyordu ve hafifçe kıpırdadığında bacaklarını gösteriyordu. Korse ise... mükemmeldi.

Aynaya doğru yürüdü. Yüzünü buruşturdu. Saçları karmakarışık. Ve sorgu odasındaki berbat ışık altında çok solgun görünüyordu. "Burada düzgün bir kahve içebilmek için kimi öldürmem gerekiyor?" Soru aynanın arkasındaki ajanlara yöneltilmişti. Acele etmeden saçlarını geriye doğru düzeltti. Hatta Esme yüzüne biraz renk gelsin diye yanaklarını sıktı.

Grayson ona, "Durumu anladığınızı sanmıyorum," diye bilgi verdi.

Esme onun aynadaki yansımasına baktı. Adam şimdi onun sağındaydı.

Tyler sadece birkaç adım ötede duruyordu. Her iki adam da gergin ve acımasız görünüyordu.

Yetenekli. Tehlikeli.

"Bir kavgada," diye mırıldandı, "sence ikinizden hangisi kazanır?"

Grayson ona kaşlarını çatı. Ayrıca Tyler'a da hızlı ve gergin bir bakış attı. yol.

Cevap alındı.

"Hanımefendi..." Tyler'ın hırıltılı sesi. Ne yazık ki, ona "tatlım" demek yerine "bayan" demeye başlamıştı. Tam bir hayal kırıklığı. "Ne istiyorsun?"

Çok fazla şey. "Sanırım ilk birkaç adımımı özetledim." Elini kaldırdı ve aynaya bakmaya devam ederken bile listesindeki maddeleri işaretlemeye başladı. Herkes tarafından açıkça anlaşılması en iyisiydi. *İçimden bir ses Grayson'ın patronunun camın arkasından onu izlediğini söylüyor.* Tecrübelerine göre, oyundaki büyük oyuncular her zaman gölgelerde saklanmayı severdi. Ya da anonim ve korunaklı olabileceklerini düşündükleri tek yönlü camın arkasına saklanmayı. "Resmimin kaldırılmasını istiyorum. Fox olduğuma dair tüm referansların temizlenmesini istiyorum. Bir yanlış anlaşılma olduğunu ve benim trajik, trajik bir kurban olduğumu söyleyen bir açıklama yapılmasını istiyorum." Aynaya daha sert baktı ve alt dudağının titremesine izin verdi.

"Ağlıyor musun?" Tyler sordu.

Yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi. Annesinin şarkı söyleme yeteneğini almamıştı ama bir opera sanatçısı hem vokal olarak inanılmazdı hem de bir sanatçı olarak inanılmazdı. Esme sahne sanatları hakkında her şeyi biliyordu. Oyunculuk yeteneği onun kanında vardı.

"Ağlamayı kes," diye kabaca emretti Tyler.

O da ağladı. "İnsanları usta bir hırsız olduğuma inandırmaktaki beceriksizliğin yüzünden ölüm listesindeysem, o zaman korunmaya ihtiyacım

olacak." Camın içine baktı. "Koruma," diye vurguladı Esme. "Benim şartlarımla." Esme mesajının alınabilmesi için bir süre bekledi. Sonra tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve sorgu odasındaki iki öfkeli adama döndü.

"Sen delisin." Grayson, sanki Esme'nin bir şey söyleyebileceğini düşünmüş gibi ona baktı.

her an deli gömleğine ihtiyaç duyabilir. "Seni ölüme mahkum ettik." "Elinizde hiçbir şey yok. Diplomatik dokunulmazlığım var."

"Kalçana elmas takmıştın!" Elleri havaya kalktı, sonra tekrar uyluklarının yanına indi.

"Bir anlaşmadan bahseden sendin." Yüksek topuklu ayakkabıları yere vuruyordu. *Vur, vur, vur.* "İşbirliği yaptım. Buraya avukat bile getirmedim. Hayatınızı cehenneme çevirebilecek avukatlar." Basit bir telefon görüşmesi bir avukat fırtınası yaratabilirdi. "Size şartlarımı söyledim. Yani, çoğunu. Şimdi ya kabul edersiniz ya da buradan çekip giderim." Dramatik bir etki yaratmak için kapının yanında durakladı.

"Çıkıp gidersen," dedi Tyler ona, "bir saat içinde ölebilirsin."

Korku gösterme. "Çıkıp gidersem," diye karşılık verdi, "dostun Grayson'ın patronu asla... ah, ne demiştin? Ah, evet, bir çeşit küresel suç örgütü. Kötü adamları alt etmek için benim işbirliğimi istiyor. Bu işbirliğini elde etmek için, bir talep listem var. Az önce listemin başlangıcını duydunuz."

"Dahası var mı?" Tyler sordu.

Grayson ona doğru tepindi. "Söyleyin. Her şeyi not ettiğimden emin olmak istiyorum."

Oh, kesinlikle daha fazlası vardı. Grayson'dan uzaklaştı ve önemli olan adama odaklandı. Beş kötü adamı hiç terlemeden alt eden adama. "Her zaman sadık" olan adama. Nihai hedefi olan adama. "Bir korumaya ihtiyacım olacak. Dava kapanana kadar bana yakın duracak birine. Başıma ödül konması gibi talihsiz bir olay yüzünden, beni güvende tutacak ciddi bir belalıya ihtiyacım var. Kurşunlar havada uçuşurken korkmayan birine." Ona doğru yaklaştı. Topuklarına *vurdu, vurdu*. "Fizikselleşmekten çekinmeyen biri. Bazen kirli ve sert dövüşmeniz gerekir." Aralarındaki son mesafeyi de kapattı. *Vur, vur*. "Sorumluluğunu koruma işini gerçekten çok ama çok ciddiye alacak biri." Mutlu bir şekilde ona baktı. "Tıpkı senin gibi biri, Tyler."

"Pardon?"

"Seni istiyorum." Pek çok açıdan. Pek çok şey için. "Bu, yapılan herhangi bir anlaşmada pazarlığa açık olmayan bir nokta. *Seni istiyorum*. Benim korumam olacaksın. Gölge olacaksın. Kahramanım. Koruyucum. Tehlike tamamen geçene kadar benim yirmi dört, yedi yoldaşım. Sen ve ben olacağız. Acı sona kadar." Şimdi ona gülümsüyordu. "Kulağa harika gelmiyor mu?"

Dördüncü Bölüm

Tyler, Grayson'a "BU ÇILGINLIK" diye çıkıştı. Sözler arkadaşı içindi ama Tyler'ın bakışları? Sorgu odasındaki masaya geri dönmüş olan kadına kilitlenmişti. Ayakları yine sallanıyordu. Gerçi bu kez ayaklarını sallarken delicesine seksi topuklu ayakkabılarını giymişti. Ve kadının bir tür şarkı mırıldandığından ya da söylediğinden oldukça emindi.

Sesi kapatmışlardı, bu yüzden onu duymadı. Tyler gözlem odasına girmeden önce diğer federaller dışarı çıkmıştı. Gray de bir süre onlarla gitmişti. Onu dışlayan büyük bir Federal ve CIA toplantısı vardı. Neden? Çünkü Tyler'ın bu saçmalıklar için yeterli yetkisi yoktu.

Ama Gray yeni dönmüştü. O odada sadece ikisi vardı. Ve... "Delilik," dedi Tyler yine. Federaller hiçbir şekilde onun şartlarını kabul etmeyecekti. Hayır. Öyle değil.

"Ah, Tyler..."

Esme başını aynaya doğru çevirdi. Elini kaldırdı. El *salladı* Onu.

Lanet olsun, Tyler neredeyse el sallamak istemiyordu. Onun yerine, eli yumruklarını iki yana açtı.

"Jorlan ile bir geçmişiniz olduğu için ortak görev gücünde çalışmak üzere işe alındığınızı biliyorsunuz."

Evet, vardı. Esme'ye yatılı okul hakkında anlattığı hikâye? Doğruydı. Bir zamanlar -başka bir hayatta- o hıyarla yatılı okula gitmişti. Ama o dünyadan ayrılmıştı. Deniz Kuvvetleri'ne katılmıştı. Cehennemde savaştı. Hayatta kaldı. Ve bir ABD Şerifi oldu. Bu işi yaptı çünkü onun için bir anlamı vardı. Dünyayı daha iyi bir yer yapmak istiyordu. Daha güvenli bir yer.

Çocukların tüm ailelerini kaybetmedikleri ve yalnız uyanmadıkları bir yer. Korkmuş. *Kaybolmuş.*

Benim olduğum gibi.

"Burada senin bilmediğin çok şey var," diye devam etti Gray acımasızca. "*Benim* de bilmediğim çok şey var." Camı işaret etti. "Oradaki kadın bir kamyon dolusu sır saklıyor."

Buna inanabilirdi.

"Ve gücü var. O kadar güçlü ki patronum onun her talebini kabul etmek istiyor. Eğer işbirliği yaparsa, ona *her şeyi* verecek."

Tyler'ın midesinde kötü bir his vardı. "Hayır." Gray inkâr ediyordu ama gözleri yine Esme'deydi.

"Sana ihtiyacımız var, Tyler. Patronum senin patronunla çoktan konuştu, kurumlar arası işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Sırtımı kaşırsan sonsuza dek sana borçlu kalırım. Patronun Federallerin ona borçlu olmasını çok istiyordu, bu yüzden ortaklığa devam etmeyi kabul etti. Yeni bir görevin var."

"Hayır." Esme'ye bakmaya devam etti.

"O kadar da kötü olmayacak." Gray'in sesi neredeyse hırıltılı bir hal almıştı. "Yani, ona bir baksana. Onu korumak mı? Bu nasıl kötü bir iş olabilir? Kadın muhteşem."

Mırıldanırken başı öne arkaya eğiliyordu. Ya da şarkı söylüyordu. Kesinlikle şarkı söylüyordu.

Tyler, "O bir suçlu," diye homurdandı.

Şarkı söylemeyi bıraktı. Başını ona doğru çevirdi.

Beni göremiyor. Beni duyamıyor.

"O süper seksi bir suçlu," diye düzeltti Gray.

Boğazında bir hırıltı gümbürdedi.

"Bu tam olarak neyle ilgili?" Gray biraz daha yaklaştı. "Ne zaman onun seksi olduğundan bahsetsem tuhaflaşıyorsun. Büyüyorsun."

"Bundan çok fazla bahsediyorsun." *Kız seksi.* "Profesyonel olmalısın. Gözün ödülde olsun, dostum. Gözler ödülde." Tyler'ın gözleri hâlâ kızın üzerindeydi.

Bacakları artık sallanmıyordu.

"Suçlu," dedi tekrar. Onunla ilgili bu önemli noktayı hatırlaması ve güzel gözlerinden yaşlar döküldüğünü gördüğünde ne kadar sinirlendiğini düşünmemesi gerekiyordu. Sihirli bir şekilde göz açıp kapayıncaya kadar durdurduğu gözyaşları. *Kadın bir aktris. Gerçek bir dolandırıcı. Ona güvenilmez.*

"Evet, o bir suçlu ve senin işin de kaçak suçluları yakalamak. Bunu her zaman yapıyorsun. Kötülerin en kötülerini takip edersin. Onları taşırsın. Onları güvenceye alırsınız. Kilit tanıkları da güvence altına alırsınız. Onlara yeni hayatlar vermeye yardım ediyorsunuz. Bu durumda, temel olarak

bir şerif olarak iki ana görev hedefi vardır." Gray ellerini birbirine vurdu. "İki dünya çarpışıyor, ama harika bir şekilde. Hem suçlu hem de tanık olan bir kadını koruyorsunuz ve yeni bir hayat kurmasına yardım ediyorsunuz."

Seni istiyorum. Kadının boğuk sözleri Tyler'ın kafasında tekrar yuvarlandı. O üç küçük kelimeyi söylediğinde, tüm vücudu sarsılmıştı. Aleti anında sertleşmişti. Oh, kimi kandırıyordu? Onun için *daha da sertleşmişti.* Çünkü zaten yarı uyarılmıştı. Nasıl olmazdı ki? Özellikle de öpüşmelerinden bahsettikten sonra. İçinde tehlikeli derecede yoğun bir şehveti ateşleyen öpücükler. Bu da onu önemli bir noktaya getirdi. "Onu korumak benim için iyi bir fikir değil." Onu bu kadar baştan çıkararak bir kadınla yedi gün yirmi dört saat iletişim halinde olmasına gerek yoktu. Hayır. Mükemmel bir plan değil.

"Koruma konusunda çok başarılısın. Bu senin işin. Hiçbir kötü adam senin korumanı geçemez."

"Başka birini bul."

Kirpikleri titredi.

Öne doğru eğildi. Kız üzgün görünüyordu. Esme bir daha ağlamasa iyi ederdi. Sahte gözyaşları olsun ya da olmasın, Esme'nin ağlamasından hoşlanmıyordu.

"Başka kimse yok. Onu duydun. Sen kadının pazarlığa açık olmayan parçasısın. Seni istiyor."

Ben de onunla her türlü kötü şeyi yapmak istiyorum.

Hayır. O şerifti. İyi adam. O çizgiyi aşmazdı. "Onun gücü var, Tyler."

Alçak. Dikkatli ol. "Beklemediğim bir güç ve

Sadece büyükelçi babasından bahsetmiyorum. Patronum aklını kaçırmak üzere çünkü onun bazı çok kötü insanlara ciddi zararlar verebilecek önemli bir oyuncu olduğunu düşünüyor."

Büyük bir oyuncu gibi görünmüyordu. Kırılgan görünüyordu. Omuzları biraz kamburlaşmıştı. Esme ondan çok daha küçüktü. Onun dünyasında küçük şeyler kırılabilirdi.

"O seni istiyor. Onun takıldığı nokta bu. Ve üzgünüm ama patronunuz şartları kabul etti. Onunla büyük bir savaşa girmek istemiyorsan, sanırım öngörülebilir gelecekte Esme Laurent'ın yanında koruma görevi yapacaksın."

Patronuyla bir savaşın üstesinden gelebilirdi. Haftanın herhangi bir günü. Ve sonunda, Tyler istediğini alacaktı çünkü onun da çok fazla gücü vardı. Ama...

"Hayatta kalması için ona ihtiyacımız var," diye devam etti Gray acımasızca. "*Canlı*. Beş milyon dolarlık bir vurgun öylece ortadan kaybolmaz. Bazı yetenekli suikastçılar yaklaşıyor olacak. Gerçekten *herhangi* birinin onlarla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Tabii ki hayır. Tecrübeli birine ihtiyacımız var. Ölümcül yetenekleri olan. En zor şartlar altında bile sakın kalabilecek birine ihtiyacımız var. Sakin kalsın ve yine de canlarına okusun. Başka bir deyişle, bu iş için sana ihtiyacım var. Hadi dostum. Bir de şu açıdan bak. Bunu yaparsan, FBI sana borçlu olacak. CIA sana borçlu olacak. *Ben* sana borçlu olacağım. İstersen ilk doğan oğluma senin adını veririm."

Homurdandı. Federallerin ve ajanların ona borçlu olması umurunda değildi.

Umurunda olan şey.

"Sensiz de ölebilir." Hay sikeyim.

"Bana şunu söyle..." Gray konuşmayı hiç bırakmadı. "Gerçekten seninle silahın arasına girdi mi?"

"Evet." Bir an zihnini yaktı. Ne düşünüyordu acaba?

"Peki, kadına borçlu değil misin? İyi bir hayat kurtaran bir başkasını hak eder falan?"

Esme narin elini ağzına götürdü. Parmaklarını dudaklarına bastırdı. Tyler'a bir öpücük kondurdu.

Tyler'ın gözleri kısıldı.

"Bizim, ah, bir kapak hikayemiz bile var." Gray boğazını temizledi. "İkiniz bu kadar yakın bir şekilde birlikte kalacağınız için, eşleştirilmiş yeni bir kimliğe sahip olmanız en iyisi gibi göründü."

Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. Hem de hiç.

Esme masadan kalktı. Aynaya doğru yürüdü. Adımları yavaştı. Zarıftı. Topukları yerde tıkırdıyordu. Fed'in sorgu odasının köhne zemininde bir defilede podyumda süzülür gibi yürüyordu.

"Onun kocası olacaksın."

Esme camın önünde durdu. Küçük bir elini kaldırdı. Aynaya bastırdı.

"O, şey, senin karınmış gibi davranacak."

Esme'nin parlak gülümsemesi dudaklarını kıvırdı.

"Tyler mı?"

Esme'ye baktı. Elleri iki yanında yumruk halinde kaldı. Elini Esme'nin elinin üstüne koymak gibi aptalca bir şey yapmayacaktı.

cama yaslanmıştı. Bunu neden yapsın ki?

Neden bunu yapmak isteyeyim ki?

"En iyi günlerinde bile pek konuşkan bir piç olmadığını anlıyorum." Gray yaklaştı. "Ama senden bir tür onay alabilirsem gerçekten harika olur, böylece patronumla konuşabilir ve bu şey üzerinde tekerlekleri hareket ettirebilirim. Bir homurtuya ne dersin? Evet için bir homurtu? Ya da başını sallamaya? Bir baş sallama çok yardımcı olur."

Esme'nin parmak uçları cama vurdu. Tyler'ın burun delikleri açıldı. Eğer cam onları ayırmasaydı, kokusunu içine çekebilecek kadar yakın olacaktı. Jorlan'ın partisinde kesinlikle nefis kokuyordu. "Orada ne dedi?"

"Ah, bu bir evet mi?"

Henüz değil, değildi. Zaten biliyor olmasına rağmen, Gray de o da onun ne yapacağını biliyordu. Tyler bir kadını kurtların önüne atacak bir tip değildi. "Sorgu odasında Fransızca konuştuğunda ne dedi?"

Sessizlik.

Yavaşça başını Esme'den çevirdi ve arkadaşına baktı.

Gray'i yüzünün ortasında

yakaladı. "Ne. Ne. O.

Dedi?" "Seni becermek

istiyorum." Tyler'ın

gözleri büyüdü.

"O da öyle dedi, tamam mı? Seni becermek istediğini söyledi. Eminim seninle dalga geçiyordu. Sen onun Fransız gibi konuşmadığına dair bir laf etmiştin, o da şok edici olduğunu düşündüğü bir şey söyledi." Gray bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Söylenenlere göre bu onun tarzı. şok edici. Alışılmadık."

Sanki onun hakkında bunu zaten anlamamıştı? "Kalçasında çalıntı elmaslarla dolu bir çanta vardı. Bundan daha alışılmadık bir şey olamaz."

"Sana ihtiyacı var dostum. Ukala ve cesur görünebilir ama başı belada. Ve sen başı dertte olan birine asla sırtını dönmeyecek türden bir adamsın. Bu senin kriptonitin."

Başını tekrar aynaya doğru çevirdi. Esme'nin eli düşmüştü ama hâlâ camın önünde duruyordu.

Yüzünde sabırsız bir ifade belirdi.

Sonra sağ eli yukarı kalktı. İşaret parmağı burnunun yanına gitti ve parmağını hızlıca çevirdi.

Ne oluyor be?

Tekrar yaptı.

Gray'den bir kahkaha havlaması yükseldi.

Tyler anında ona doğru döndü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sanırım odasının sesini kapattığımızı anladı. Öhöm." Gülümsemesini sildi. "Şimdi işaret dili kullanıyor." Esme'nin yaptığı hızlı hareketi tekrarladı.

"Bu ne *anlama geliyor*?" Gray'in teyzesinin sağır olduğunu biliyordu ve annesi onunla her zaman kolayca iletişim kurabilmeleri için çocuklarına işaret dilini öğretmişti.

"Sıkıldığı anlamına geliyor." Gray camdan geriye doğru baktı. Onu incelerken başını eğdi. "Kesinlikle görüldüğünden daha fazlası var onda." Etkilenmiş gibiydi. "Biliyor musun, ben gidip-"

Tyler'in eli uçtu ve omzuna kilitlendi. "Onun koruma görevini ben alıyorum."

"Elbette alıyorsun." Gray gülümsemesini bastırdı.

Piç kurusu onunla oyun mu oynamıştı? Boş ver gitsin. "Ama benim de kendi şartlarım var."

Gray başını salladı. "Elbette. Tanık koruma benim alanımdan çok sizin alanınız, bu yüzden elbette sizin üstün kararınıza boyun eğeceğim."

Çok haklısın, boyun eğecektim. "Yeri ben seçerim. Yeri ben kontrol ederim. Oradaki Küçük Bayan Yapışkan Parmaklar ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapar. Eğer benimle tam bir işbirliği yapmaz ve emirlerime her zaman uymazsa, ben yokum."

"Bu gerçekten bir sen ve o sorununa benziyor. Ben gidip patronumla iyi haberi paylaşırsam, sen de Küçük Bayan Yapışkan Parmak'a iyi haberi versen nasıl olur?" Tyler'dan uzaklaştı ve aceleyle kapıya yöneldi. Ama çıkmadan önce Gray arkasına baktı. "Bu görüldüğünden daha tehlikeli olacak. Onun peşinden gelen insanların çoğu insana kâbus yaşatacak türden olduğunu söylerken abartmıyorum."

"*Ben kabus gördüren türden biriyim.*"

Gray başını salladı. "Evet, öylesin." Kapıyı açtı. "Şu ilk doğan çocuk meselesine dönecek olursak-"

"Git patronuna söyle, onun korunmasından ben sorumluyum." "Tamamdır."

Tyler tekrar cama doğru baktı. Esme elini tekrar kaldırmıştı. Küçük avucunu cama dayadı. Ve...

Eli kalktı ve onunkinin üzerine bastırdı. Çok daha büyüktü. Çok daha güçlü.

Esme ona bakıyor gibiydi.

Onunla ne yapacağım ben?

Ama, gerçekten, bu cevap açık değil miydi?

Onu koruyun. Ne pahasına olursa olsun onu güvende tut. Önüne çıkan her türlü tehdidi ortadan kaldır.

Ne de olsa iyi bir koca böyle yapmaz mıydı?

* * *

Sorgulama odasının kapısı açıldı. Esme elini cama bastırmış olsa da küçük bir sıçrama yaptı.

Tyler içeri girdi. İri, güçlü ve...

"Kahretsin." Elini bardaktan çekti. Adamın orada olduğu ve onu izlediği fikri buraya kadarmış. Bir an yaşadığını *hissetmişti* ama belli ki kendini kandırıyordu.

Esme tamamen ona döndü ve uygun bir şekilde kendinden emin ve kendinden emin görüldüğünü umdu. Midesi o kadar çok düğümlenmişti ki, Tyler'ın kararını vermesini beklerken boğazı kurumuştı.

Tyler kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Onun yüz ifadesini inceledi. Güven verici değildi. Sadece hâlâ gergindi. Biraz korkutucu. "Söyleyemem..." Başını eğdi. "Bu bir evet mi yoksa hayır mı olacak?"

"Beni pazarlık konusu yapamazsın sanıyordum." Ona doğru yaklaşmaya başladı.

Buna gerek yoktu.

Adam hemen aralarındaki mesafeyi kapattı. Tam önünde durdu ve onu kendi vücudu ile arkasındaki ayna arasına hapsetti. Sonra bir elini kaldırdı.

Bana dokunacak mı?

Ve aynaya doğru itti, böylece ona doğru eğildi. Ona doğru eğiliyordu. Bir erkek doğru şekilde kullandığında her zaman çok seksi bulunduğu o eğilme hareketini yapıyordu. Ve adam bunu doğru yapıyordu. Bu pozisyon, siyah tişörtünü kolunun üst kısmındaki güçlü kasların üzerine geriye veriyordu.

Muhtemelen onun koluna bakmaması gerekiyordu. Onun yüzüne bakıyor olmalıydı. Esmeye büyük bir çabayla tam da bunu yaptı. "Sen benim için pazarlık konusu olamazsın," diye kabul etti.

"Eğer koruma görevini reddedersem, o tatlı kışını buradan çıkarıp seni öldürmek isteyen herhangi bir tetikçinin ateş hattına mı atacaksın?"

Nefes nefese kaldı.

Yüzünü buruşturdu. "I-"

"Sence tatlı bir kışım mı var? Fark ettiğin için çok teşekkür ederim. Çok çalışıyorum."

Kaşları çatıldı. "Esmeye..."

Tamam, bu az önce omurgasından aşağı kayan gerçek bir ürperti idi. Ama onun adını söyleme şekli ekstra gürültülü ve derindi ve diyelim ki büyük bir yatakta terli bir mutluluk içinde birbirlerine dolanmışlarken aynı şekilde konuştuğunu hayal etmek çok ama çok kolaydı.

Ama yatakta değillerdi. Bir sorgu odasındaydılar. Ve hayatı oldukça tehlikedeydi. Bu yüzden odaklanmak zorundaydı. Şimdi, o ne demişti? Ah, evet. "Çekip gitmeyeceksin ve beni tehlikeli tetikçilerin hedefi olarak bırakmayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü şu anda karşımda duruyorsun. Bu evet dediğin anlamına geliyor." Ellerini onun göğsüne koydu. *Vay canına*. Esmeye yutkundu. *Bu sert gücü görmezden gel*. "Buraya isteğimi reddetmek için gelmedin. Bu duruma düşürüldüğün için kızgın olduğundan buraya geldiğinden şüpheleniyorum. Anlıyorum. Ben de kızardım."

Kaşlarındaki çatıklar derinleşti.

"Ama korumam için en iyisini istedim." Kim en kötüsünü ister ki? En kötüsü bir kadının ölümüne neden olur.

"Benim en iyisi olduğumu nereden biliyorsun?"

Çünkü Jorlan'ın partisinde yollarımız kesişmeden çok önce senin hakkında araştırma yapmıştım. Bu haberi ona söyleyebilecek gibi değildi. Henüz söyleyemezdi. "Beş adamı alt ettin ve hiç terlemedin. Eğer en iyisi sen değilsen, kim?"

Kaşları yumuşadı.

Sessizlik onun için biraz fazla uzamıştı. Ama o bozmadı. Kendi payına düşeni söylemişti. Sıra ondaydı. Bekledi. Açıkçası, Esmeye onun işi kabul etmek için ne gibi ilgi çekici şartlar öne süreceğini merak ediyordu ve-

"Benimle evleniyorsun."

Beşinci Bölüm

Derin, karanlık gözleri ona göz kırptı. O kadar koyu bir kahverengiydi ki neredeyse siyah görünüyordu. Ama bir dakika, gözlerinde küçük altın parçacıkları mı vardı? Evet, yeterince derine bakarsanız, karanlığın içine gömülmüş altın vardı. Sorgu odasındaki parlayan ışıklar altını görmesini sağlamıştı. Malikâne çok karanlıktı. Tüm o yumuşak aydınlatma saçmalığı. Ama şimdi net bir şekilde görebiliyordu.

Ve onun yüzünde gelip giden şoku yakaladı. "Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" Yemyeşil dudakları büzüldü. "Çok ani oldu, değil mi? Yani, anlıyorum. Benimle tanıştın. Anında aşık oldun. Kaçmak ve benimle sonsuza dek mutlu yaşamak istiyorsun. Olur böyle şeyler."

Başını salladı. "Hayır."

"Hangi kısmına hayır? Anlık aşka mı? Kaçmaya mı? Evlenmeye mi?"

"Bu *sahte* bir evlilik."

"Oh." Elleri hâlâ adamın göğsündeydi. "Bu hayal kırıklığı." Ne?

"Ama sanırım bu daha mantıklı." Dudaklarını yaladı.

Kahretsin. Ağzına odaklanma. Odaklanma.

"Bu bizim görkemli örtümüz mü olacak? Karı koca gibi davranmak mı? Sahte bir evlilik, bana neden bu kadar yakın durman gerektiğini kesinlikle açıklayacaktır. Ve neden ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımızı."

"Sana dokunmuyorum."

"Ne yazık ki. Dokunmuyorsun. Buzzkill." Ellerini indirdi.

Ve adam onun hâlâ kendisine dokunuyor olmasını diledi. Lanet olsun. Onun nesi vardı böyle? Böyle davranmazdı. Belki de yirmi dört saattir uyumadığı gerçeği? Bu onun kararlarını etkiliyor muydu? Kontrolünü mü bozuyordu? Belki de sağlıklı düşünebilmek ve işini düzgün yapabilmek için biraz uyuması gerekiyordu. Ve Esme'yi arzulamayı bırakmalıydı.

Eninde sonunda kaza yapacaktı ama şimdi kurallarını gözden geçirmenin tam zamanıydı. "Tartışmaya açık olmayan kurallarım."

"*Affedersiniz?*"

"Pazarlık edilmeyeceklerin bir listesi var. Ben işi kabul etmeden önce, sen de benim şartlarımı kabul edeceksin."

"Oh." Omuzları çöktü. "Çoktan anlaştığımızı düşünmeyi tercih ederdim."

Yakınından bile geçemezsin, tatlım. "Beni işte mi istiyorsun? O zaman benim kurallarıma uyacaksın."

Kadının üzerinde küçük bir ürperti belirdi. Tyler hemen kaşlarını çatı. Oda onun için çok mu soğuktu? Elbisesinin kolları bile yoktu. Ona verecek bir paltosu yoktu. Belki gidip bir tane bulabilirdi. O şeye ihtiyacı olmayan bir federalden alabilirdi.

"Sesin hükmedici ve kontrolcü geliyor." Esme başını yana eğdi. "Her zaman istediğini elde etmek zorunda mısın?"

Bakışları Esme'nin üzerinde keskinleşti. "Beni isteyen sendin."

"Evet."

Nefes aldı. Kesinlikle çok lezzetliydi. Bu parfüm müydü? Vücut losyonu mu?

Tyler başını salladı. "Kurallar."

"Doğru. Onları duymak için sabırsızlanıyorum." Bir eliyle, hadi bakalım der gibi işaret etti.

Ve Tyler ona çok fazla yaklaşıyordu. Sanki onu öpecekmiş gibi. Tyler geri çekildi. "Emirlerime uyacaksın. Eğer tehlike yaklaşıyorsa, kendimi açıklamak için zamanım olmayacak. Söylediklerimi hiç tereddüt etmeden yapman gerekecek."

"Tamamdır."

Bu çok mu kolay olmuştu? Verdiği yanıt çok kolay gelmişti. "Kullanacağımız yeri ben seçiyorum. Gray ve ekibi senin peşindeki insanları kontrol altına almaya çalışırken ben de seni saklayacağım. Sana yeni bir kimlik vereceğim. Nefes almaya devam etmeni sağlayacağım."

"Nefes almayı severim. En sevdiğim şeylerden biri."

Çenesi sıkıştı. Kız onunla dalga geçiyordu. Tyler bu gerçekten emindi. "Karım rolünü oynayacaksın. Toplum içinde birbirimize dokunmamız gerekecek. Aşıkmişiz gibi davranacağız."

"Sadece toplum içinde mi?" Küçük bir dudak büküşü dudaklarını aşağı çekti.

Onun kendisini ve kurallar listesini raydan çıkarmasına izin vermeyecekti. "Özel olarak, ben senin muhafızınım. Sorumlu kişi benim. Seni savunmasız bırakacak hiçbir risk almayacaksın. Telefonunu geride bırakacaksın. Ben sana güvenli olduğunu söylemedikçe hiçbir arkadaşınla ya da ailenle iletişime geçmeyeceksin. Federallerin babanla ilgili işleri halledeceğinden eminim." Bir adım geri çekildi. "Bir erkek arkadaşın var mı?"

Aniden ortadan kaybolduğunda kim sorun çıkaracak?" Ve neden sesi daha da sertleşmişti?

Başını iki yana salladı. "Ortadan kaybolmam kimsenin umurunda olmayacak. Sen ve ben şu anda gün batımına doğru gidebiliriz ve kimse beni özlemeyecek."

Bundan şüpheliydi. Esme gibi bir kadın her zaman özlenirdi. Yine de açıklık getirmek için, "Atla gitmiyoruz. Bir iş yapıyoruz." Ve iş demişken... "Gray ve ekibiyle işbirliği yapmak zorundasınız. Onlardan çekinmezsiniz. Federallere ve CIA'e bilmeleri gerekenleri söyleyeceksin. İşbirliği benim korumamın bedeli."

Kadın yutkunurken küçük bir tıkırtı duyuldu. "O zaman elbette işbirliği yapmaktan mutluluk duyarım. Ama önce benim koruma görevim başlamalı. Koruma, sonra tam işbirliği. Büyüleyici Federaller ve CIA'in yerimi nasıl sızdırdıklarını ve bazı çok kötü insanlara Tilki olduğumu nasıl ilan ettiklerini görünce, bu istasyondan derhal çıkmam gerektiği anlaşıyor." Sağ ayağı yere vurdu. "Peki yeni kocacığım, senin işin ne zaman başlıyor? Beni ne zaman güvenli bir yere götüreceksin?"

Adamın eli uzandı ve kadının bileğine dolandı. "Hemen şimdi." Çünkü kadın haklıydı ve adam da bunu biliyordu. Konum tehlikeye girmişti. Kız tehlikedeydi. Onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Katiller doğruca kapıya gelmeden önce.

Kapıya doğru döndü.

Ve kapı açıldı.

Gıcır gıcır, beyaz gömlekli ve mavi takım elbiseli bir adam eşikte duruyordu. Kalçasına parlayan bir rozet ilâştirilmişti ve sol kolunun altındaki kılıfının büyüklüğü açıkça görülebiliyordu. Adam çenesini kaldırırken tepedeki ışık gözlük camlarına vuruyordu. "Mahkûm nakli için buradayım."

"Tyler?" Esme ona çarptı. Tyler hâlâ onun sağ elini tutuyordu. Esme'nin sol eli Tyler'ın sırtına bastırmak için yükseldi. "Neden bahsediyor bu? Sensiz hiçbir yere ışınlanmayacağım, değil mi? Yeni ölüm kalım arkadaşım olduğuna göre?"

Adam ona cevap vermedi. Karşısındaki adamı değerlendirmekle meşguldü. "Sen de kimsin lan?" Tyler yolunu kesen adama sordu. "FBI Özel

Ajanı Patrick O'Donnell. Mahkûmu nakletmek için buradayım." Çenesi sertleşti. "Bana burada yalnız olduğu söylendi. Tam olarak

Sen de kimsin?"

Tyler soruyu duymazdan geldi. "Onu hiçbir yere götürmüyorsun."

"Evet, götürüyorum." Adam sorgu odasına doğru ilerledi. "Doğrudan emirler." Gözlerini Tyler'a dikti. "Sen federal değilsin."

Bu bir tahmin miydi? "Tişört yüzünden mi? Beni ele veren şey bu mu?" Tyler, diğer adamın kıyafetini küçümseyen bir bakışla tararken başını salladı. "Federaller hep böyle sıkıcı ve tahmin edilebilir takımlar giyerler."

Patrick'in gözleri gözlüklerinin arkasından kısıldı. "Mahkûmu götürüyorum. Grayson Stone'dan nakil talimatlarını aldım. Şimdi yolumdan çekil ve işimi yapmama izin ver."

"Tyler?" Esme'den gergin bir ciyıklama.

"Bir tetikçi doğruca FBI ofisine girecek kadar aptal olabilir mi?" Tyler merak etti. Esme'nin elini bıraktı. Vücudunu hafifçe hareket ettirerek tamamen onun önünde durdu. Yapısı sayesinde onu tamamen koruyabilirdi.

Patrick yutkundu. Elini de kılıfına doğru götürdü. "Bu yüzden taşınıyor. Burası artık onun için yeterince güvenli değil. Herhangi biri içeri girip onu almaya çalışabilir."

Herhangi biri değil. Bir FBI ofisinde değil. İçeri girebilmek ve Esme'yle birlikte sorgu odasına kadar gidebilmek için oldukça profesyonel olmak gerekirdi. FBI ajanıymış gibi davranmakta kesinlikle çok iyi olan biri gerekirdi. Söylenecek tüm doğru şeyleri ve Federallerin arasına nasıl karışacağını bilen biri. Bukalemun olma konusunda yetenekli biri. Gerçek bir profesyonel. "Gray sana herhangi bir nakil talimatı vermedi."

"Bak, muhtemelen görev gücünde olduğunu anlıyorum, ama arkandaki kadın hakkında keşfettiklerimiz? Bu onu senin maaş derecenin çok üstüne çıkarıyor." Patrick'in yanağından aşağı bir damla ter süzüldü. "Yolumdan çekil ve kadını bana bırak."

"Hayır, hayır." Esme'den. "Bana sahip olmasına izin verme."

Cesedimi çiğnese bile sana sahip olacak.

"Yoldan çekil," diye tersledi Patrick. "Bu bir emirdir."

Tyler, Esme'nin tişörtünün arkasını kavradığını hissedebiliyordu. "Yap beni."

Patrick'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Tyler ona doğru agresif bir adım attı. Sonra bir adım daha. "Beni yolundan çek dedim."

Esme, Tyler'ın gömleğini bırakmıştı.

Patrick'in ağızı açılıp kapandı. Ve sonra o seğiren parmakları tam da Tyler'in beklediği şeyi yaptı. Silaha uzandılar.

FBI ajanıymış, hadi oradan.

Tyler üzerine atladı. Patrick silahı çekerken bile Tyler onun elini tuttu. Patrick'i geri itti ve Patrick'in elini açık kapının kenarına çarptı. Bir kez. İki kez. Silah üçüncü vuruşta yere çarptı. Düşmeden *önce* de bir el ateş etti.

Esme çılgılık attı.

Tyler'in kanı buz tuttu. Kurşunun onu ıskaladığını biliyordu. Dışarı fırlamış ve duvara çarpmıştı. Ama ya ona isabet etseydi? Ya Tyler kurallarını gözden geçirmek için sorguya geri gelmeseydi? Ya bu pislik geldiğinde orada yalnız olsaydı?

Kahretsin, sorgu kapısını gerçek bir federal korumalıydı. Patrick -ya da o her kimse- Esme'nin yanına girmemeliydi.

Tyler yumruğunu geri çekti ve elini kolunu sallayarak içeri girip Esme'yi *alacağına* sanan piçin suratına sertçe indirdi. "Cesedimi çiğnemen gerek," diye homurdandı Tyler.

Çarpan ayak sesleri ona doğru koşuyordu. Tyler sahte ajana ikinci kez vurdu. Puşt kemiksiz bir şekilde yere yığıldı ve kayarak yere düştü. Burnundan ve patlamış dudağından kan damlıyordu. Gözlükleri yüzünde yamuk duruyordu.

"Burada neler oluyor böyle?" Gray böğürdü.

Tyler ona doğru baktı. Gray'in silahı dışarıdaydı ve şu anda yerde yatan adama doğrultulmuştu. "Esme'yi nakletmesi için ona emir verdiğini söyledi." Tyler'in kafası Esme'yi bulabilmek için döndü.

Sırtını aynaya dayamıştı. Teni çok solgunlaşmıştı ve gözleri çok genişti. Yüzündeki korku ifadesinden hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"Onu taşımak için emir alan tek kişi sensin." Gray dayak yiyen adamın yanına çömeldi, o sırada adamın gözleri kırpışarak açılmıştı. "Kimsin sen?" Gray sordu.

"F-FBI-" diye başladı adam.

"Siktir et o boku," diye hırladı Tyler. "Bana silahını çekti. Onu almaya geldi. *Senin* adını biliyordu Gray. Bütün bu yer açığa çıktı." Esme'ye doğru yürüdü. Elini uzattı.

Esme onun parmaklarına baktı. Sonra Esme elini onun avucunun üzerine koydu.

"Seni buradan çıkaracağım." "O FBI'dan değil." Gray'in sesi kararlıydı.

"Hadi canım," diye karşılık verdi Tyler. Bakışları Esme'ninkilere kaydı. "Benimle geliyorsun."

Başını salladı. "Seninle evlendiğim için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Parmakları onunkilere dolandı. Onu incitmemek için dikkatlice. Kapıya doğru döndü. Gray'in arkasında bir sürü ajan olduğunu gördü. Peki ya yerdeki adam? Çoktan kelepçelenmişti. Gray'in elinde adamın rozeti vardı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Bir federalin ofisine elini kolunu sallayarak girmek çok cesurca," diye açıkladı Gray. Hayranlık uyandıran bir ses tonu değildi. Kızgın bir ses tonuydu. "Bu işten paçayı sıyırayabileceğini mi sandın cidden?"

"Çok özür dilerim Ajan Stone," diye kekeleydi kan kırmızısı yanakları olan taze yüzlü bir ajan. "Bir toplantı için konferans odasına gelmemi istediğinizi söyledin, ben de görev yerimden ayrıldım. Burada nöbeti devralması gerektiğini söyledin. Rozetini gördüm ve yasal görünüyordu, ben de-"

Tyler'ın hırıltısı özür dileyen ajanın sözlerini kesti. *Sorgu odasını izlemesi gereken kişi oydu.* Tyler yeşil ajanı tanıdı. Daha önce birkaç kez yanından geçmişti.

En üst düzey güvenlik için çok fazlaydı. Burası her şeyden çok bir şaka gibi geliyordu. Federal ajan olmamasının bir nedeni vardı. Aslında iki nedeni vardı. *Çok fazla bürokrasi. Çok fazla saçmalık.* "Yolu açın," diye bağırdı Tyler. "Şimdi."

Kelepçeli adam güldü. "Beş milyon." Gülümsedi, patlamış dudağından dişlerine bulaşan kan görünüyordu. "Sanki masada bu kadar para varken onun için gelen tek kişi ben olacağım."

Bir yol açılmıştı. Ama Tyler sırttan ahmağın önünde durdu. Esme'nin elini tutmaya devam etti. "Hey, aptal," dedi Tyler ona. "Az önce tetikçi olduğunu itiraf ettin. Hem de en az beş ajanın önünde yaptığın bir itiraf. Bir ABD polis memuruna saldırmaya teşebbüs ettin. Gün ışığını tekrar ne zaman görebileceğini düşünüyorsun?"

Bu, sürüngeenin yüzündeki gülümsemeyi sildi.

Tyler, "Birileri bunu hiç düşünmemiş," dedi. "Senin hatan."

Ama beş milyon dolar vazgeçilemeyecek kadar cazip olabilirdi. Tetikçi yakınlarda olmalıydı ve beş milyon dolarlık ödeme günüyle ilgili haberi aldığı anda fırsatını yakalamıştı. Ve lanet şey...

Ya odada onunla birlikte olmasaydım? Kahretsin. Lanet olası bir FBI ofisinde, bu pislik Esme'yi öldürebilirdi.

Bu kadar saçmalık yeter. Yolu açıldı. Görevlisini oradan çıkaracaktı. İleri doğru yürüdü. Esme onu takip ederken topuklarını aceleyle vurdu.

"Tyler?" Gray boğazını temizledi. "Daha fazla konuşmamız gerek. İhtiyacım var-" "Onu uzaklaştırmam gerek. Yanında kelepçeli bir tetikçi var.

Ve bu da duvarda bir kurşun deliği." Arkadaşına ters bir bakış fırlattı. "O benim o yüzden bırak da işimi yapayım."

Gray'den isteksiz bir baş sallama. "Peki, ama önce..." Bakışları Esme'ye kaydı. "Ondan bilgi almam gerekecek."

* * *

"ONU GÖRMEK İSTİYORUM."

Grayson masasının üzerindeki evrak işlerine baktı. Bir yığın evrak işi. Çünkü orospu çocuğu bir tetikçi FBI saha ofisine dalmış ve uluslararası bir suç soruşturmasındaki baş tanıklarını neredeyse kaçıyordu. Bu saldırı saatler süren bir evrak kâbusuna yol açmıştı.

Ve şimdi...

Grayson iç çekti.

Şimdi Jorlan Rodgers onun alanındaydı. Adamın her iki yanında da avukatlar vardı. Grayson'ın reklam panolarından ve reklamlarından tanıdığı pahalı avukatlar.

"Merhaba, Jorlan." Grayson ses tonunu medeni tuttu. "Kimi görmek istiyorsunuz?" Sanki bilmiyormuş gibi.

"Esme Laurent." Öfkeyle ısırıldı. "Hemen şimdi."

Grayson ofisinde etrafına bakındı. "Burada olduğunu sanmıyorum."

"Bana bu saçmalıkları anlatma!" Jorlan ileri atıldı. Avukatlardan biri kolunu yakaladı. Jorlan nefesini dışarı verdi. "Onu tutukladığınızı biliyorum. Benden çalmaya çalıştı ve ben onunla yüzleşmek istiyorum. Benim olanı alarak nasıl paçayı kurtarabileceğini düşündüğünü bilmek istiyorum."

Grayson incelemekte olduğu dosyayı kapattı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Bir hata var."

"Evet, oldu." Jorlan'ın burun delikleri alevlendi. "Kimse benden bir şey çalıp çekip gidemez."

"İstihbaratı nereden aldığınızdan emin değilim." Grayson yine sesini medeni tuttu. "Ama Esme Laurent herhangi bir suçla itham edilmedi. Evinizdeki olay yeri çok kaotik ve kafa karıştırıcıydı, bu yüzden korkarım bazı detaylar yanlış yayılmış olabilir."

"Saçmalık."

"Esme elmaslarınızı kurtarmaya yardım etti." *Çünkü elmaslar onun kalçasına bağlıydı ve Tyler Barrett tarafından gözümün önünde geri alındılar.*

"Ne?" Jorlan'ın çenesi neredeyse yere çarpacaktı. "Onları kurtarmak mı?"

Sağındaki avukat - özenle şekillendirilmiş gümüş rengi saçları olan yaşlı bir erkek - öne doğru eğildi ve Jorlan'ın kulağına fısıldadı.

Jorlan, diğer adamın müvekkilini sakinleştirmeye çalıştığı belli olan bu fısıltıya "Siktir et," diye karşılık verdi. "Esme'yi görmek istiyorum, hemen şimdi!"

"Keşke sana yardım edebilseydim." Grayson ellerini kaldırdı ve sonra o *çok üzgün* hareketlerinden biriyle yanlarına bıraktı. "Ama Esme saatler önce ayrıldı. Babası Fransız Büyükelçisi, biliyorsun. Kızını spot ışıklarından uzak tutmak istedi. Belki onu aramayı deneyebilirsiniz?"

Jorlan'ın yüzünde öfke parladı. Vahşi, tüyler ürpertici bir öfke. Avukatı ona tekrar fısıldadı.

Jorlan'ın çenesi gerildi. "Onu kesinlikle arayacağım." Soğuk bir söz. "Karışıklıktan beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Grayson adam *neredeyse* ofisten çıkana kadar bekledi ve sonra bir önseziyle hareket ederek, "Kasanızda değerli başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Jorlan sustu.

"Federallere bildirmek istediğiniz başka bir şey alındı mı?" Jorlan döndü. Ona baktı. "Esme Laurent burada değil."

"Evet, ben de öyle dedim." *Biz konuşurken o uçup gidiyor.*

"Sanırım bundan sonra kendi işlerimi kendim halledeceğim. Bir işi yapmak için iyi bir yardımcı bulmak çok zor."

Bu alçak kelimelerle ilgili bir şey vardı.

İyi yardım. Hay sikeyim. Grayson bir anda masasının etrafındaydı. "O orospu çocuğunu sen mi gönderdin?"

Her iki takım elbiseli avukat da Grayson ve Jorlan'ın arasına atladı.
Jorlan omuzlarının üzerinden küçük bir el salladı. "Yakında görüşürüz
Ajan Stone."
Ve ıslık çalarak çıkıp gitti.

* * *

Jorlan limuzininin arkasına tırmandı. Aptal avukatlar onunla birlikte tırmanmaya çalıştılar ama Jorlan onlara el salladı. "Kapat şu lanet kapıyı!" diye emretti şoförüne.

Kapı kapandı.

Birkaç dakika sonra limuzin yolda hızla ilerliyor ve avukatları toz içinde bırakıyordu. Jorlan'ın sağ eli yumruk oldu.

Kaltak benden kaçabileceğini mi sanıyor? İçindeki öfke çalkalandı. Oh, kahretsin, hayır. Kimse onu aptal yerine koymamıştı. Kimse onun işine burnunu sokmamıştı. Kimse ona ait olana dokunmamıştı.

Esme Laurent öylece günbatımında kaybolmayacaktı. Onu avlayacaktı. Onun dünyasını parçalayacaktı.

Ve sonra onunla oyun oynamaya çalıştığı için çok ama çok pişman olacaktı.

Esme'nin yerini FBI ofisine bildirdiği tetikçinin işini düzgün yapmamış olması çok kötüydü. Jorlan cebinden telefonunu çıkardı. Hızlı bir arama yaptı çünkü yarım kalmış işler gerçekten de baş belasıydı. Çağrı ilk çalışta cevaplandı.

Bir iş ortağının çabukluğunu takdir ediyordu. "Sizin

için ne yapabilirim?" Başka bir selamlama yoktu.

Sadece bu. "Gevşek ucu kes."

"Tamamdır."

Telefonu kapattı. Başarısız tetikçi yakında ortadan kaldırılacaktı. Onunla hiçbir bağı kalmayacaktı. Ve şimdi Jorlan bir kez daha güzel Esme'ye odaklanabilirdi.

Başparmağı telefonundaki resimler arasında gezindi. Ona geldiğinde durdu. Gamzeli gülümsemesi ona bakıyordu. Aldatıcı derecede güzeldi. Ve tam da içinde kötülük barındırıyordu. Mükemmel bir çift olabileceklerini düşünmüştü.

Kızın ona kazık atması çok kötü oldu. Bunu ona ödetmek zorunda olması çok kötü.

Onu öldürmek zorunda
kalması çok kötü. Ama...

Kimse benden çalamaz. Seni uyarmıştım Esme. Uyarımı dinlemeliydin.

Onu bulacaktı. Nereye giderse gitsin, kaçıışı olmayacaktı. Onun parası ve erişimiyle değil. Yetkililer satın alınabilirdi. İzini sürmek için daha fazla avcı ve tetikçi getirilebilir. Bir av gibi peşine düşülecekti.

Sonunda ondan af dileyecekti.

Kimseyi affetmemiş olması Esme için çok kötüydü.

Altıncı Bölüm

ESME İNANILMAZ DERECEDE RAHATTI. Yastığının bir kaya kadar sert olduğu doğrudu ama kendini sıcak ve korunmuş hissediyordu. Ve korunmak mı? Güvende mi? Bu onun için çok yeni bir duyguydu. Uçak havalandıktan kısa bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı. Uçak yolculukları onu hep uykulu yapardı. Ve hatırlayabildiğinden çok daha fazla saattir ayaktaydı.

Bu yüzden uykuya dalmıştı.

Ve belli bir ABD Şerifi hakkında çok ateşli rüyalar görmüştü.

Gözleri açıldı. Başını çevirdi. Ve yastığını fark etti? Her zaman çok sert olan yastığının mı? Bu onun kalçası olmalıydı. Aslında koltukların üzerine uzanmıştı ve başı adamın taş gibi sert kalçasındaydı. Başını çevirdiğinde kendini doğruca ona bakarken buldu.

Yüzü asık bir şekilde ona baktı.

"Yani..." Esme boğazını temizledi. "Aslında bu duruma nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

Arkasından bakmaya devam etti.

Ayağa kalkmalıydı. Yapardı. Başı hareket etti ve...

Oh.

"Ahem." Esme yüzünü buruşturdu. "Ayağa kalkacağım..."

dikkatlice, olur mu?" Çenesi daha fazla sıkılamazdı herhalde.

Dikkatli bir şekilde ayağa kalktı, çünkü kafasından çok uzakta tahrik olmuş bir horoz vardı. Tekrar koltuğuna sağlam bir şekilde oturduğunda, Esme elbisesinin eteğinin çok ama çok yukarı kalktığını fark etti. Onu aşağı itti, yanındaki taş suratlı adamın sessizliğinin son derece farkındaydı. "Uçak yolculukları uykumu getiriyor."

"Um."

"Gerçi yanımdaki yolcuyu kendi kişisel yastığım haline getirdiğimi hiç hatırlamıyorum. Sen bu konuda ilksin."

Adamın gözleri kızın üzerindeydi. Çok dikkatliydi.

"Bildiğim iyi oldu." "Sanırım sen özelsin?" Gülümsemeye çalıştı.

O da gülümsemedi. "Koluma yığılmıştın. Boynun bükülmüştü."

Şimdi o söyleyince boynu biraz ağrımaya başladı.

"Daha rahat edesin diye seni yere yatırdım."

Öyle mi? Gülümsemesini kontrol edemedi. "Çok düşüncelisin." Parmakları onun kolunda gezindi. *Çok sıcaktı.* "Teşekkür ederim, Ty."

"Tyler."

"Ben de öyle dedim."

"Hayır, bana Ty dedin."

Bekledi. Kaşları beklenti içinde kalkmıştı. Adam konuşmadı.

Bu adam. Başını sallayarak kibarca sordu: "Sana Ty denmesiyle ilgili bir sorunun mu var?"

"Benim adım bu değil."

Onunla oynamak çok eğlenceliydi. "Bu senin adının kısaltılmış hali." Adam çok değerliydi. "Sana Ty diyen hiç arkadaşın yok mu?"

"*Kimse bana Ty demez.*"

"Peki, tamam o zaman. Tanrım. Büyümene gerek yok, *Tyler.*" Hâlâ adamın kolunu okşuyordu ama adam ısırmaya başladığı için elini geri çekti. Birisi kaba davranırken okşama yapılmamalıydı. "Ben sadece yeni rolüme alışmaya çalışıyordum. Seni seven bir eş olarak, sana bir lakapla hitap etmemde bir sakınca olmadığını düşünüyorum. Ama eğer Ty'dan hoşlanmıyorsan-"

"İstemiyorum."

Çok huysuz. "O zaman sana başka bir şey diyeceğim. Sevgilim. Tatlım. Hayatımın aşkı. Gelmiş geçmiş en iyi seks." Bir omzunu silkti. "İşe yarayacak bir şeyler düşüneceğim. Endişelenme."

"Her şey senin için bir şaka mı?"

"Benim için gelmiş geçmiş en iyi seks olmayacağını mı söylüyorsun?" Uçakta sadece onlar vardı. Öndeki iki pilot dışında. Uçağın *arkasında* sadece o ve Tyler vardı. Yani konuştuklarının duyulmasından endişe etmesi gerekmiyordu. "Bu haber beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Seninle ilgili beklentilerim çok yüksekti. Özellikle de uyandığımda yüzüme bu kadar yakın dev bir penis varken."

Nefesini içine çekti. "Benim işim seni korumak. Seni becermek değil."

Adamın dev aletine bakmamaya özen gösteriyordu. "Ama beni becermek istiyorsun."

"Bu *fiziksel* bir tepki," diye homurdandı.

"Evet, şehvet çok fizikseldir." Sanki bu konuda tartışacakmış gibi. "Bu konuda küstahlaşmana gerek yok."

"Kaba mı?" Tyler boğuluyor gibiydi.

Kekelememişti, bu yüzden Esme onun anladığını biliyordu. Artık başka bir şeyi anlamasının zamanı gelmişti. "Ben de seni istiyorum. Yoksa etrafta dolaşıp tanıştığım her erkeği öptüğümü mü sanıyorsun?"

Sessizlik.

"Ah, hiç yakışık almadı," diye fısıldadı. Göğsü ağrıyordu. "Tanıştığım her erkeği öptüğümü düşünüyorsun." Çok aşağılayıcıydı. Ve incitici. "Yanılıyorsunuz. Partnerlerim konusunda çok seçiciyimdir. Senden hoşlanıyorum. Sadece dürüst davranıyor ve sana nasıl hissettiğimi söylüyordum." Kadın ayağa kalktı.

Adam hemen elini uzatarak onun yolunu kesti.

Eline baktı. Sonra da ona. "Bir sorun mu var?" "Nereye gidiyorsun?"

"Şey, seninle havada kapana kısıldığımı düşünürsek, belli ki uzağa gitmiyorum. Uçaktan atlamayı planladığımdan değil. Görünüşe göre paraşütsüzüm." Burnunu çekti. "Ama nazik FBI arkadaşınız bana bir çanta getirdi." Şu anda baş üstü bölmesinde duran bir çanta. "İçinde giysiler olduğunu varsayıyorum. Bu muhteşem elbiseyi çıkarıp başka bir kıyafet giyecektim. Böylece gizemli hedefimize vardığımızda dikkat çekme olasılığım azalacaktı." Çünkü ona nereye gittiklerini söylememişti.

Muhtemelen en iyisi buydu.

Bakışları daha sert olamazdı. Ya da daha sıcak. O mavi alev alev yanıyor gibiydi. Elini indirdi.

Kadın manevra yaparak onu geçti. En azından denedi. Adam gereksiz derecede iri olduğu için vücutları birbirine çok sürtünüyordu. Bir ara kadın adamın üzerine çıktı. Başka bir zaman için eğlenceli bir pozisyon.

"Dur."

Elleri adamın omuzlarına indi. "Bu kadar iri olman benim suçum değil. büyük."

"Kalkacağım." Elleri kızın beline dolandı. Onu yukarı kaldırırken Gül. Döndü ve bir dakika kadar sonra dar koridordaydı. Tyler uzanıp onun için çantasını bile kaptı.

"Siz beyefendi değil misiniz? *Mersi, mösyö.*"

Ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler gerildi. "Fransızca konuşmak zorunda değilsiniz."

"Bu benim ana dilim. Bazen ağzımdan kaçıyor." Ama kadının ilgisini çekmişti. Ona daha da yaklaştı. "Yoksa Fransızca konuşmamdan çok mu hoşlanıyorsun?" Alaycı bir mırıltı.

Vurucu bir yılanın olabileceğinden daha hızlı, eli dışarı fırladı. Kızın omzuna dolandı. "Benimle oynamayı bırakmalısın."

Ama kız oyun oynamıyordu. Bu konuda ne zaman bir ipucu bulacaktı?

"Beni becermek istemiyorsun. İstasyonda *Fransızca* söylediklerine rağmen. Ve şimdi burada söylediklerine rağmen."

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Ben de oynadığın oyunun bir parçasıyım. Bir dolandırıcıyı gördüğümde tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Ona doğru eğildi. Dudaklarını ayırdı.

Adamın bakışları onun ağzındaydı. Tamamen odaklanmıştı.

Esme ona, "Bu söylediğin tam bir pislik," dedi. "Tam bir pislik. İşte sana benimle ilgili faydalı bir ipucu. Her zaman yalan söylemem." Aslında çoğu zaman doğruyu söylemeye çalışırdı. "FBI'daki arkadaşına yardımcı olmadım mı? Ayrılmadan önce ona birkaç büyük suçu çözmek için kullanabileceği güvenilir bilgiler vermedim mi?" Verdi. Bu bilgiyi koruma planının peşinatı olarak değerlendirmişti. "O offshore hesaplar kontrol edilecek. Peki ona verdiğim çalıntı eserlerin bulunduğu yerler? Hepsi yasaldı. Yardım ediyordum."

"Bu bilgileri biliyor olmanız, o muhteşem gözlerinize kadar yasadışı faaliyetlere bulaştığınız anlamına geliyor."

Kirpiklerini kırıştırdı. "Gözlerimi beğendin mi? Bildiğim iyi oldu. Bu noktada, hem gözlerimi hem de kıcımlı sevdiğini anladık. Teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, ben de senin gözlerini seviyorum. Özellikle ateşle parlayıp erimiş maviye dönüştüklerinde çok çekici buluyorum."

"Erimiş mavinin bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"O zaman belli ki şehvetle savaşıırken gözlerini hiç görmemişsin." Esme boğazını temizledi. "Sanırım senin de fena olmayan bir kıcın var."

"Sen sadece... bana karşı dürüsttün."

"Hayır, dürüst değildim. Yalan söylüyordum." Bir irkilme. "Kıcın aslında iyiden çok daha iyi."

"Esm e."

"Ben kötü kadın değilim. Beni  yle gösterme." Bir parça daha dürüstlük. "Ama sen bir kahramans n. Bu herkesin görebileceği kadar açık. Eminim senden etkilenen ilk kadın ben değilimdir. Bütün kadınlar kötü adamlardan ho lanmaz. Bazılarımızın başka tercihleri vardır."

"Beni becermek istiyorsun... Çünkü ben *iyiyim*? Bebeğim, benim hakkımda daha fazla yanılıyor olamazs n."

"Benim sevgili kocam rolüne mi giriyorsun? Yoksa bu sevecenlik yanlışlıkla mı ağzından kaçtı?"

Gözlerini kırpı tırdı.

"Bu gizli operasyon sırasında ilk isimlerimizi kullandığımızı varsayıyorum. Karaktere b r nmemiz daha kolay olur, değil mi? Gerçek isimlerimizi kullanmaya devam edersek?" Esm e sağ işaret parmağıyla çenesine vurdu. "Peki soyadlarımız ne olacak?"

"Hollow."

Başını salladı. "Esm e ve Tyler Hollow. Yeterince makul. Üzerimi deği tirdikten sonra bana gizli hik yemizle ilgili her şeyi anlatman gerekecek."  antayı ondan aldı. Parmakları birbirine değdi. İçinden bir sıcaklık fı kırdı ama bunu kabul etmeyi reddetti. Ona nasıl hissettiğini söylemişti. Bir sonraki hamleyi o yapmak zorundaydı. Tüm romantik ağır i leri kendi başına yapamazdı. Bir kadın biraz takip edilmeyi severdi. "Umarım benimle paylaşmayı planladığın muhteşem bir tanışma hikayen vardır. Peki ya bana evlenme teklifiniz?" Ondan uzaklaştı. "Destansı olmalı. Eğer destansı olmazsak insanlar süper tutkulu bir evliliğimiz olduğuna inanmazlar." Uçağın koridorundan aşağı inip küçük banyoya doğru ilerledi.

"Esm e."

Tam banyonun kapısına uzanırken adamın sesi onu durdurdu.

"Sana kurallarımdan birinin de yalan söylemek olmadığını söylemem gerekirdi. Beni manipüle edemezsin. Bana numara yapamazs n. Ben senin o tatlı k  ını kurtaran adamım. Senin hakkında her şeyi bilmek zorundayım."

Kimse onun hakkında her şeyi bilmiyordu. "Bugün benimle bir silah arasında durdun." Gözlerini ona dikti.

"Sen de benim için aynısını yapmı tın zaten."

Evet, ama önünde *durduğu* silah aslında doluydu.  n nde durduğu kişi öyle değildi. Merak ettiği bir şey vardı.

biliyordu. Eminim FBI'daki arkadaşları ona bu gerçeği çoktan söylemişlerdir. "Kahraman olan sensin. Ben değilim." Onun için bir uyarı.

"Bana kötü kız olmadığını söylemiştin."

Evet, ama kötü adam olmamak da seni iyi kız yapmıyordu. "Grinin tonları." Başını salladı. "Bu topuklulardan kurtulmalıyım. Ayaklarımı öldürüyorlar. Yakında görüşürüz." Kapıyı açtı. Küçük banyoya girdi. Ve ilk işi ne oldu? Topukluları çıkardı. Sonra sağ ayakkabının altını eğip bükte. Topuk açıldı çünkü içi boştu. Mükemmel bir saklanma alanı. Küçük USB bellek avucunun içine düştü. "Merhaba güzelim," diye fısıldadı.

Sanki elmas gibi sıkıcı bir şeyi çalarak zamanını boşa harcayacakmış gibi. Lütfen. Elmasları haftanın her günü alabilirdi. Ama USB bellek? Oh, o özeldi. Aslında uğruna ölmeye değerdi.

Parmakları belleğin etrafını sardı. Şimdi büyük soru... Jorlan onun ne yaptığını fark etmiş miydi? Ve onu avlamaya başlamadan önce ne kadar zamanı vardı? Muhtemelen hiç de uzun değil.

*İşte bu yüzden benim kendi kişisel
Koruma için U.S. Marshal.*

Bu çok ama çok iyi bir şeydi... çünkü Esmen son zamanlarda çok ama çok kötü şeyler yapmış olabilirdi.

* * *

"PEKİ TAM OLARAK NEREYE GİDİYORUZ?" Uçak bir saat önce ıssız bir hava pistine inmişti. Rekor bir sürede uçaktan indirilmiş ve karanlık bir cipe bindirilmişti. Esmen, Tyler yola çıkmadan önce pilotlara el sallamaya bile fırsat bulamamıştı. Sertçe.

Gecenin karanlığı etrafını sarmıştı ve Tyler ana yola yakın bir yerden gitmemişti, bu yüzden görebileceği hiçbir yol işareti yoktu. Aslında, gözlerini yeterince kısıtığında, karanlıkta görebildiği tek şey ağaçların kıvrımlı hatlarıydı. Bir sürü ağaç.

Beni hiçliğin ortasına götürdü, tamam.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorusunu tekrarlardı. "Ve bana nefis kapak hikâyemizi anlat." Çünkü bunu uçakta paylaşmamıştı. Koltuğuna geri döndüğünde Tyler'dan hiç ses çıkmamıştı. "Uçakta mı buluştuk?"

Paris mi? Eyfel Kulesi'nin altında? Bana bir kez baktın ve umutsuzca aşık mı oldun?"

"Bir şeyin içine düştüm, tamam."

Bakışları ağaçlardan uzaklaşıp ona kaydı. Bakışları şüpheyile daraldı. "Şaka mı yapıyorsun? Çünkü senin şaka yapan biri olduğunu hiç bilmiyordum."

"Fransa hakkında konuşmak yok, Esme. Geçmişimizi insanlarla paylaştığımızda olmaz. Madem aksan kullanmama konusunda bu kadar iyisin, sen de öyle devam et," diye emretti. "Sakin hata yapıp Fransızca konuşma."

"Eminim hatalardan kaçınmayı başarabilirim." Adam bir amatörle konuşuyor gibi değildi. Kadın esnedi. Uçak yolculuğu aslında oldukça kısa sürmüştü ve uyumuş olmasına rağmen, beş altı saat daha dinlenmeye ihtiyacı vardı. Uçağa binmeden önce Tyler onu Miami'den geçirmiş ve izlerini süren diğer tetikçileri atlatmak için olduğundan şüphelendiği birkaç farklı yere girip çıkmıştı. Saatler geçip gitmişti. Ona bir şeyler yedirmiş, uçağın hazır olmasını beklemişlerdi ve şimdi de gece çöküyordu. Akşam karanlığı ve onun yeni evi. "Soyadlarımızı aldım. Nereye gittiğimizi söylemediğine göre hikâyemizi biraz daha açmaya ne dersin?" Bir kadın daha kaç kez detay istemek zorundaydı?

"Detaylandırmaya gerek yok. Çantamda senin için eksiksiz bir dosya var. Eve vardıktan sonra, bu gece hepsini okuyabilir ya da sabah ilk iş olarak kontrol edebilirsin."

"Bütün bir dosya, ha? Birileri hızlı çalışıyor." Parmakları bacağına vuruyordu. "Neden bana birkaç önemli noktayı anlatmıyorsun?"

"Sessizlik içinde yolculuk etmek istemiyorsun, değil mi?"

Aslında istemiyordu. Ayrıca, uçakta zaten yeterince sessizlik yaşamıştı, çok teşekkür ederim. "Dışarıdan çok cesur görünebilirim ama doğrusunu istersen oldukça sarsılmış durumdayım. Bir adamın sorgu odasına dalıp sizi öldürmeye çalışması her gün olan bir şey değil." Yutkundu ve dilinde korkunun acılığını tattığına yemin edebilirdi. Korku acıydı. Şehvet baharatlıydı. Aşk mı? Bunu tahmin etmesi gerekiyordu ama Esme tadının tatlı olduğunu düşünüyordu. Belki bir gün öğrenecekti. Ama işimize dönelim. "Başımdaki beş milyon dolar meselesi var. Bu kadar para bana daha fazla kötü adamın peşime düşeceğini söylüyor. Önceden bildiğim hayat sona erdi." Öldü ve gömüldü. Bu iyi bir şey.

"Seni yakalayamayacaklar." Acımasız. "Önce beni geçmeleri gerekecek." Vay canına, ama çok tatlıydı.

"Beni geçmeleri kolay değil," diye ekledi Tyler. "Sana dokunmadan önce onları paramparça ederim."

Yani, tatlı muhtemelen onun için doğru kelime değildi. *Kana susamış*. Bu çok daha iyi uyuyordu. "Hayatım boyunca neredeydin?"

Başını salladı. "Beni manipüle edemeyeceksin, Esme."

Bunu söyleyip duruyordu ama ne yazık ki Tyler yanılıyordu. Onu zaten manipüle ediyordu. "Adımı söyleme şeklini gerçekten seviyorum, bilgin olsun. Sıcak, karanlık ve gürültülü. Yatakta birlikte olsaydık nasıl söyleyeceğini hayal edebiliyorum."

Nefesini içine çekti, sonra da "*Beni manipüle edemezsin*" diye homurdandı. "Kim manipüle ediyor? Bir gerçeği ifade ediyorum." Kadın tekrar gözlerini dikip

ön camdan. "Yemin ederim, *kimseden* tek bir iz bile görmedim. Beni ormanın derinliklerine mi götürüyorsun? Tek başımıza kalacağız ve bir yatağı paylaşmak zorunda kalacağız çünkü elimizdeki tek şey bu ve sen o hınzır ellerini bedenimden uzak tutamıyorsun, öyle mi?"

Yine sessizlik. Ona sessizlikten hoşlanmadığını söylememiş miydi?

Sessizlik onu çok fazla düşündürüyordu. O anda düşünmek istemiyordu. Çok fazla düşünürse, ne kadar berbat durumda olduğunu fark edecekti. *Tyler benimle büyük bir tehlike arasında duran tek şey*. İyi ki kana susamıştı.

"Birden fazla yatak olacak," dedi sonunda. "Oh." Bir iç çekiş. "Bu hayal kırıklığı."

"Ne?"

"Beni duydun. Duymamış gibi davranma."

Boğazını temizledi. "Ev kısa sürede ayarlandı. Her zamanki kanallardan geçmek istemedim."

Bir kez daha dikkati ona yöneldi.

"Ben de torpil yaptım. Bu davada nelerle karşılaşacağımdan tam olarak emin değilim ve güvendiğim bazı insanların yakınımda olmasına ihtiyacım vardı."

Tamam, bunların hepsi kulağına hoş geliyordu.

"Neredeyse geldik." Cipi sağa doğru çevirdi.

Ne zaman döneceğini nereden biliyordu? Hiçbir şey göremiyordu ama başka bir yola girdiklerinden emindi.

"Ve madem detaylar için bu kadar heveslisin... sen ve ben yeni evliyiz."

Gülümsemesine engel olamadı. "Çok hoş." Başını salladı. "Biz tutkuyla aşık yeni evlileriz. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Kontrol et." Parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu ama kendini tutuyordu.

"Büyük şehirden uzaklaşmak istedik çünkü gelecekteki çocuklarımızı küçük bir kasabada büyütmek istiyoruz."

"Aman Tanrım!" Kadından heyecanlı bir ünlem geldi. "Bu benim en sevdiğim Hallmark filmlerinden biri gibi geliyor. Çimdikle beni çünkü rüya görüyor olmalıyım."

Hırladı.

Kadının içine küçük bir parıltı yayıldı. Onun hırıltılarından çok hoşlanıyordu. Diğer erkekler bu derin, gürleyen sesleri çıkaramazlardı. Tyler başarmıştı. Onları gülünç derecede seksi yapıyordu.

"Kasabada bir ev kiraladık çünkü bölgede eski bir denizci arkadaşım var ve bize çok iyi bir fiyat verdi. Biraz onaracağız. Kendimize ait hale getireceğiz. Bir eve dönüştüreceğiz ve bir aile yetiştireceğiz."

Tamam, parıltı değişmişti ve eğer özlem dolu hissetmiyorsa lanet olsun. "Çitlerle çevrili bir yer mi olacak? Bahçesinde çiçekler olan? Pencereelerde şirin panjurlar mı olacak?"

"Ah, tam olarak değil."

Bunu elinin tersiyle itti. "Eminim harika olacaktır."

Öksürdü.

"Bu muhteşem hayatımızda ben ne yapıyorum?" "İç mimarlık yapıyorsun."

Esme başını salladı. "Bu yüzden evi onarmaya bu kadar hevesliyim." Bu role girebilirdi. "Peki ya sen?"

"Özel güvenlik. Bir siber şirketi yönetiyorum diyelim. Evden çalışıyorum ve bu sayede gece gündüz size yakın kalabiliyorum."

Bir çeşit kasabadan geçiyorlardı. Nihayet. Binaları zar zor seçebiliyordu. Heyecan içinde pompalanıyordu çünkü bu gerçekten oluyordu. Eski hayatına veda etmişti. Şerifiyle birlikte yeni bir hayata başlıyordu. İyi şeyler olacaktı. İyi şeyler yapabilirdi ya da en azından iyi şeyler yapıyormuş gibi görünebilirdi.

Yaklaşık on dakika sonra SUV durduğunda, kadın araçtan atladı. Farlar hâlâ açıktı, böylece görebiliyordu...

Omuzları çöktü.

Çit yok. Çiçek yok. Panjurlar yok.

Bunun yerine, ev karanlıkta unutulmuş ve yalnız bir şekilde duruyordu. Eğimli çatısı ve sanki evi yutmak için savaşıyormuş gibi etrafını saran kıvrımlı ağaçlarıyla büyük, heybetli.

Sade bir yerdi. Yoğun. Biraz korkutucuydu. Yeni evi, güzel evi.

Tyler hemen arkasından, "Ben çantaları getireyim," dedi. Onun cipten çıktığını duymamıştı, bu yüzden Esme biraz sıçradı. Çantasını *almasını* istemediğinden, hemen kendisi kapmak için koştu.

Esme evin önündeki basamakları dikkatle çıkarken onu takip etti. Merdivenler ayaklarının altında gıcırdıyordu. Ürkütücüydü. Ön kapıya doğru sürünürken rüzgârın uğuldadığına bile yemin edebilirdi.

Tyler çantasını verandaya bıraktı. Çantayı düşürdüğünde etraflarındaki havaya toz yayıldığından emindi. Bir anahtar çıkardı ve bir dakika sonra kapıyı açtı. Elini salladı. "Bayanlar önden."

Önce o gitmedi. Etrafına bakındı. Yaklaşık elli metre ötede başka bir ev vardı - oradan gelen loş ışığı görebiliyordu. Bir komşu. "İnsanlar her zaman izliyor olabilir." Güvende ve yalnız olduğunuzu düşündüğünüzde bile.

"Ne? Hayır, kimse izlemiyor."

Esme hâlâ ilerlemiyordu. Sağ ayağını yere vurdu. "Sanırım beni eşikten geçirmen gerekiyor."

Onun küfürünü yakaladı. Esme gülümsemesini bastırdı.

"Benimle uğraşmayı seviyorsun, değil mi?" Tyler aniden suçladı.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda onu neşelendiren birkaç şeyden biri de buydu.

"Beni taşıyacak kadar güçlü değilsen, sorun değil," diye yatıştırıcı bir tonda ona güvence verdi. "Soran komşulara birkaç gün önce belini incittiğini söyleyeceğim. Bu nedenle, söz konusu sen olduğunda yorucu aktiviteler konusunda dikkatli olmamız gerekiyor-" Son kısmı bir solukta bitti çünkü onu kollarının arasına almıştı.

Evet, lütfen. İsteddiği buydu.

Onu kolayca tuttu. Ve gerçekten de çok ateşliydi. Seksi. Çünkü Tyler sanki onu taşımak hiç sorun değilmiş gibi eşikten geçti. Sanki ağırlığının hiç önemi yokmuş gibi. Tyler'ın gücünü her yerinde hissedebiliyordu. İçeri girer girmez çantasını bıraktı ve kolu Tyler'ın boynuna dolandı. Adam kollarında şefkatle tuttuğu kızla birlikte karanlığa doğru yürüyordu ve kızın başı geriye eğikti.

Bu adam genellikle onun dünyasında yaşayan insanlardan çok farklıydı. O bir kahramandı. İyi adam. İyi adamın onda bu kadar çok kötü şey yapma isteği uyandıracağı kimin aklına gelirdi ki?

Tyler'ın başı ona doğru dönmüştü. Karanlıktı ama Tyler'ın gözlerinin onun ağzında olduğundan emindi. Gözleri kesinlikle onun ağzındaydı. Ve parmakları, Tyler'ın başını eğmesini sağlamak için ensesine azıcık baskı uyguluyor olabilirdi, böylece Tyler'ın o hafif zalim ama bir o kadar da seksi dudakları Tyler'ın dudaklarına yapışabilirdi.

Hadi, hadi. Hadi, hadi. Biraz daha yaklaş.

Dudakları o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordu. *Baharatlı*. Çünkü şehvet gerçekten de aynı anda hem baharatlı, hem zengin, hem de bir şekilde çökmüş bir şeydi. En azından Tyler için öyleydi.

Ağzı açıldı- Ve

Tyler onu düşürdü.

Kanepeye çarptığında zıpladı. Devasa, beyaz bir kumaşla örtülmüş bir kanepeye.

"Evine hoş geldin, karıcığım." Geri çekildi ve ışıkları açtı.

Parlak ışık kadının irkilmesine neden oldu. "Çok teşekkürler kocacığım."

"Yatak odaları üst katta. Biri senin için, biri de benim için. Sen de yatabilirsin.

Önce sen seç. Çevreyi kontrol etmek istiyorum." Odadan çıkarken ona dönüp bakmadı bile.

Romantik bir an yaşamak buraya kadarmış. Bir kadın reddedilmekten bıkmadan önce kaç kez hamle yapmak zorundaydı? İyi. Bir ipucu alabilirdi.

Ya da adamın ilgilenmediğini gösteren kocaman, yanıp sönen bir işarete.

Esme kumaş kaplı kanepeden indi. Çalışma odasına şöyle bir göz attıktan sonra çantasını almaya gitti. Merdivenlerin dibinde bir an durakladı.

Sonra tırmanmaya başladı. Her seferinde bir adım.

* * *

AĞZINI İSTİYORUM.

Tyler evin çevresinde sinsice dolaştı. Tüm güvenlik kameraları yerindeydi. Tamamen işlevsel. Sistemi dakikalarca çalıştırdı.

Esme'den uzaklaşmak için evden kaçtıktan hemen sonra.

Daha doğrusu, Esme'yle yapmak istediği onca şeyi yapmamak için kaçmıştı.

Kızın ağzı onunkine bir santimden daha yakındı. Onu öpmek istemişti. Onu tatmak. Onu inletmek için. *Onu* istemişti.

Onu becermek, sahiplenmek ve daha fazlası için yalvarırken tırnaklarını sırtına geçirmesini sağlamak.

Hiçbir davada çizgiyi aşmamıştı. Ama onunla, yapmak istediği tek şey buydu. Çizgileri aşmak. Kuralları çiğnemek. Almak. Onu almak.

Ve o da bunu biliyordu. Esme onun ne kadar seksi olduğunu biliyordu. Bu onun için bir oyundu. Baştan çıkarması bir güç oyunuydu. Bunu hatırlamak zorundaydı. Gamzelerini ona gösterdiğinde ne kadar sevimli ve çekici görünürse görünsün. Ona güvenemezdi.

Dolandırıcı. Hırsız. Suçlu.

Onun ne olduğunu

biliyordu. Sorun neydi?

Vücudu *umursamıyor* gibiydi.

Bulunduğu yerin güvenli olduğundan emin olunca eve geri döndü. Kapıyı kilitledi. Gecenin geri kalanı için sistemi ayarladı. İçerideki ışıklar hâlâ yanıyordu ama çalışma odasında Esme'den iz yoktu. Bu iyiydi. Yatmaya gitmişti. Yüzleşmesi gereken bir sorun daha azalmıştı.

"Ah, Tyler!"

Kahretsin.

Yukarı baktı.

Esme merdivenlerin başında duruyordu. Kıyafetlerini değiştirmişti. İpekli bir pijama üstü giymişti. *Üstüne uyacak pijama altı neredeydi?* "Pantolonun eksik değil mi?" diye gürledi.

Güldü ve birkaç basamak aşağı indi. Çıplak ayakları merdivenlerin üzerinde kayıyordu. "Üstü beni örtecek kadar uzun."

Hayır, örtmüyordu. Kalçasının ortasında duruyordu.

"Daha büyük sorunlarımız var," dedi ona.

Vücudu anında alarma geçti. Farklı türden bir alarmdı bu çünkü aleti onu merdivenlerin başında o ipeksi bluzun içinde gördüğü anda selam vermeye karar vermişti bile.

Merdivenleri hızla çıktı ve onunla yarı yolda karşılaştı. "Neyin var?" Kahretsin, dışarıyı kontrol etmekle o kadar meşguldü ki. *İçeriye* de bakmalıydı.

İlk önce. Ama evin bu kadar çabuk ele geçirilebileceğini düşünmemişti. Esme'yle birlikte eve gelmeyi planladığını sadece birkaç güvenilir kişi biliyordu.

"Yanıtlanmışsınız." Ellerini arkasında birleştirmişti. Siyah, ipek pijama üstünün kumaşı göğüslerinin üzerinde gerilmişti.

Yanıtılmak mı? Bana zaten anlamadığım bir şey söyle, tatlım. O ve Gray, kadının kendi ajandası üzerinde çalıştığını fark etmemişler miydi? Bu onların ilk oyunu değildi. Ama o oynamaya karar vermişti. Bu davada iki görevi vardı.

Birinci görev... Esme'yi hayatta tutmak. Onu korumak. Bu işi kesinlikle yapacaktı. Onun gözetiminde kimse ona zarar veremezdi.

İkinci iş? Bu biraz daha karmaşıktı. Çünkü ikinci iş, ona yakınlaşmasını ve Esme'nin sahip olduğu her bir sırrı keşfetmesini gerektiriyordu. Federaller ve CIA onun istihbaratını istiyordu. Bu ilginç sırları onlara gümüş tepside sunması gereken kişi oydu. Ancak bunu yapabilmek için Tyler'ın Esme'nin kendisine tamamen güvenmesini sağlaması gerekiyordu.

Esme'nin kolay kolay güvenmediğinden şüpheleniyordu.

Tyler onun birkaç basamak altında durmuştu ama Esme yine de ona bakmak için başını biraz geriye eğmek zorunda kalmıştı. Gözleri büyük, derin ve çok karanlıktı. Bir erkek onlara çok uzun süre bakarsa ruhunu kaybedebilirdi.

Öyleyse neden bu kadar uzun bakıyorum? "Nasıl yanlış yönlendirildim?" Şimdiden itiraf etmek üzere miydi?

Merdivenlerde dururken hem masum hem de baştan çıkarıcı görünüyordu. Masumdu çünkü elleri arkasındaydı. Gözleri çok genişti.

Cazipti çünkü... Esme'ydi. Ve sadece bir üst giymiş gibi görünüyordu, lanet olsun. Üstünün altında sütyen var mıydı? Külot?

Hay Allah. Esme... külot giymemişti. Arka dişleri sıkıldı.

Elleri yukarı kalktı. Omuzlarına dolandı. "Bir sorunumuz var," diye fısıldadı.

İçinden savaşa hazır bir gerginlik aktı. Sanki zaten yeterince gergin değilmiş gibi.

"Üst katta iki yatak odası var," diye bilgilendirdi onu. "Ama biri tamamen boş. Hiç mobilya yok. Sadece büyük, boş bir alan."

Ne? Kaşları havaya kalktı.

"Yani, size üzülerek söylüyorum ki, Bay U.S. Marshal..." Parmakları, giydiği tişörtün üzerinden hafifçe omuzlarını ısırdı. "Biz, aslında, bir-

yatak durumu."

Hay

sikeyim.

"Umarım horlamıyorsundur," diye ekledi tatlı tatlı.

Yedinci Bölüm

"GÜNAYDIN, GÜNEŞİĞİM."

Kadının parlak sesi adamın gözlerinin açılmasına neden oldu. Kız ona doğru gülümsüyordu, saçları öne doğru düşüyordu çünkü ona bakmak için çok yakın eğilmişti.

"Zemin görüldüğü kadar rahatsız mıydı?" Esme hafifçe şarkı söyler gibi bir sesle devam etti. Adamın vücudunu ve parke zemini işaret ederken neşeli, dinlenmiş ve biraz da şeytani görünmüyorsa kahretsin. "Kanepenin senin iri cüssen için çok küçük olduğunu anlıyorum. Ama yukarıda seninle paylaşmak istediğim mükemmel bir yatak vardı."

Doğrulup oturdu. Hırladı.

"İşte bu," diye heyecanlandı. "Uğruna yaşadığım ses. Sanırım bu, zeminin gerçekten de görüldüğü kadar rahatsız olduğu anlamına geliyor."

Cevap vermek için ağzını açtı. *Kahretsin evet, rahatsız ediciydi.* Ama sadece zemin inatçı ve aptalca sert olduğu için değil, gece boyunca onu düşünerek çok fazla zaman geçirdiği için. Onun merdivenlerin hemen yukarısında olduğunu fark etmişti. Yatak odasının kapısını açık bıraktığını. Onu yatağına *davet etmişti.*

Ve o da bu davete icabet etmeyi çok istemişti. Ama uyumak istediği için değil. Onunla yatmak istemişti çünkü Esme'yi ikisi de kıpırdayamaz hale gelene kadar becermek istiyordu.

Ama bir şey söylemeye fırsat bulamadı çünkü Esme eline bir fincan kahve tutuşturdu. "Bunu senin için yaptım. Muhtemelen berbat bir şey, açık konuşayım, çünkü mutfaktaki malzemeler çok eski görünüyordu, ama güne iyi bir şeyle başlamayı severim."

Dumanı tüten kahve fincanını ondan aldı. Parmakları birbirine değdi. Evet. İşte oradaydı. Her dokunduklarında alevlenen farkındalık kıvılcımı. Bu ne kadar sürecekti?

"Senin de hissettiğini bilmek güzel," diye başını salladı, sanki tatmin olmuş gibi. "Görünüşe göre durumla ilgili hiçbir şey yapmayacak olsan bile."

Kaşları kalktı.

"Umarım kahvenizi sade seviyorsunuzdur. Mutfakta süt ya da şeker yoktu. Yakında alışverişe çıksak iyi olur." Bir elini kalbine götürdü. "Karı koca olarak ilk market gezimiz."

"Neden her güne bir iyilikle başlıyorsun?" Adamın, kadının saçmalıklarını bir kenara bırakıp gerçek kadını tanımasının zamanı gelmişti.

Kirpikleri titredi. "Çünkü eğer iyilik yapmaya çalışırsam, daha sonra gelecek olan kötülüğü dengelemiş olurum. Ne de olsa ben inanılmaz derecede kötüyüm, değil mi?" Kadın ayağa kalktı ve adam onun solmuş bir kot pantolon giydiğini fark etti. Açık mavi bir üst. Kot kalçalarını ve uyluklarını sarıyor, üst kısmı ise yumuşak, ipeksi bir şelale gibi göğsünün üzerinden akıyordu. "Benim kötü olduğumu düşünüyorsun. Hırsız olduğumu düşünüyorsun."

"Sen bir hırsızısın." Kahveyi yudumladı. Şaşırtıcı derecede güzeldi. "Seni suçüstü yakalamıştım, hatırladın mı?" Bu da tartışmak istediği bir noktayı gündeme getirdi. "O çıkıntıda yürümeyi nasıl başardın? Korkmadın mı? Ve lanet olsun Esme, yağmur yağıyordu ve kaygandı. Düşüp ölebilirdin. Ne için? Elmaslar için mi? Ailen zaten günah kadar zengin."

"Sen de öyle. Fakir, eski bir denizci gibi davranıyorsun ama ben farklı olduğumu biliyorum." Bakışları adamın yüzünde değildi. Göğsündeydi. Çıplak göğsüne. Gömleğini, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmış, kot pantolonuyla uyumuştı. Elini uzattı ve omzuna yakın bir yara izine dokundu. "Kurşundan mı?"

Dokunuşu onu elektriklendirdi. "Evet," diye tısladı.

Parmakları daha aşağılara indi. Sağ tarafına yaklaştı. "Bu bir bıçak yarasına benziyor." Onu okşadı.

Fincanı hızla yere bıraktı. Kendini yakmak istemiyordu çünkü kadın dokunuşlarıyla onu seğirtiyordu. "Bir bıçaktan *oldu*."

Eli aşağı indi-

Eli dışarı fırladı ve kızın parmaklarının etrafında kıvrıldı. "Sanırım bu kadar keşif yeterli, değil mi?"

Uzun kirpikleri havaya kalktı. "Çok fazla yara iziniz var."

"Evet, eminim senin gibi biri için çok iticidirler." "Bu da ne demek oluyor?"

"Lanet olası mükemmellik, demek istediğim bu." Bu kadar oyun yeter. Bu kadar oyun yeter. Dünyanın geri kalanından uzaktaydılar. Adam ayağa kalktı. Kız da öyle. Adam hâlâ bileğini tuttuğu için tamamen ayağa kalkmak zorunda kaldı. "Tamamen parıltılı ve göz kamaştırıcısın."

O uzun kirpikler bir kez daha titredi. "Anlıyorum."

"Rol yapmayı bırakabilirsin, biliyorsun." Onu bırakmalıydı. Ama bırakmadı. Başparmağı bileğinin iç kısmında gezindi. "Burada seni benden başka görecekt kimse yok. Olmadığın biri gibi davranmak zorunda değilsin. İyilik yapma saçmalığını bırak. Beni istiyormuşsun gibi davranmayı bırak. Seni korumak için buradayım. Beni işe almak için beni becermene gerek yok. Ben zaten kendimi senin davana adadım."

Nefesini içine çekti. Ve elini de ondan çekti. "Az önce senin hakkında birkaç önemli şey öğrendim." Çenesi yukarı kalktı. "Kahvenizi sade seviyorsunuz."

Evet, severdi.

"Vücudunda çok fazla yara izi var."

Sanki yardım edebilirmiş gibi. "Bu işi yapmaktan kaynaklanıyor. Hayatını riske attığında acıya da hazır olmalısın."

Narin çenesi sertleşti. "Ve sabah ilk iş *olarak* tam bir *pisliksin*. Bunu unutmuyacağımdan emin olabilirsin."

"Esme..."

"İşte size benim hakkımda hatırlamanız gereken bazı şeyler. Ne öğrendim? Senin hakkında üç şey?" O cevap vermeden önce, başını sarsak bir şekilde salladı. "Doğru. Üç. Ben de sana kendimle ilgili üç şey söyleyeceğim." Bir işaret parmağını havaya kaldırdı. "Bir. Aslında güne iyi bir şey yaparak başlamaya çalışırım. Bu annemin bana öğrettiği bir şey. İlk iş olarak güzel bir şey yap. Ne kadar küçük olursa olsun. Çünkü sonuçta kim sabah ilk iş bir *pislik* olmak ister ki? Tabii ya. Sen biliyorsun."

"Esme-"

"İki." İkinci bir parmak ilkinde katıldı. "Yara izlerinle ilgili bir sorunum yok. Bekle. Boş ver. Var. Yaralandığın için üzgünüm. Ama onlar seni uzaklaştırmıyor. Tam tersi. Bana güçlü olduğunu, bir savaşçı olduğunu ve yaralandığında bile devam ettiğini gösteriyorlar. Yara izlerini inanılmaz derecede seksi buluyorum."

Yutkundu. "Esme..." Şimdi daha yumuşak.

"Üç." Hiç de yumuşak değil. Üçüncü bir parmak diğerlerine katıldı. "Ben birini sadece istediğim için *beceririm*. Manipüle etmek ya da korunmak için ya da senin öne sürebileceğin başka saçma bir nedenle sevişmem. Aramızda alevlenen aynı sıcaklığı senin de hissettiğini düşündüm. Saygı duyabileceğim biri olabileceğini *düşünmüştüm*. Bunun yerine, görüyorum ki sen gerçekten de... *sabahın erken saatlerinde bir pisliksin*." İki parmağını hemen indirdi, böylece sadece bir parmağı

kaldı. Çok belirgin bir tane. "Siktir git," dedi tatlı tatlı. Sonra kahve fincanını kaptığı gibi mutfığa doğru yürüdü.

Hızlı adımlarla yürüyordu ve adam onun peşinden koşarken sersemliğinden kurtulmak için başını salladı. "Esme!"

Kahveyi kanalizasyona döktü. Ne derin bir israf. Sonra dönüp ona baktı. "Eminim kendi kahveni yapabilirsin." Elleri arkasındaki tezgâhın etrafında kıvrıldı. "Hay aksi. Evde başka kahve yok. Çok yazık."

İleriye doğru yürüdü.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Nefes alıp veriyordu. Gözleri parlıyordu. Öfke yanaklarına belli belirsiz kırmızı bir renk vermişti.

Elleri dışarı fırladı ve vücudunun yanındaki tezgâha kenetlendi. Onu oraya hapsetmişti. Ve tek istediği onu öpmekti.

Yap. Öpmek değil.

Onu *asıl etkileyen* şey, Esme'nin gözlerinde gerçek bir acı parıltısı gördüğünden emin olmasıydı. Ve Tyler, Esme'nin canının yanmasından hiç hoşlanmazdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Tam olarak duyamadım. Tekrar denemek ister misin?" "Özür *dilerim*." Daha yüksek sesle. En azından daha sert. "Tam olarak ne için özür diliyorsun?"

Çok güzeldi. "Sabah erken kalkan bir pislik olduğum için." Onu kızdırmak güven inşa etmenin bir yolu değildi.

Onun gözlerini aradı. Sonra başını salladı. "Bu işe yaramayacak."

"Pardon?" Kadının kokusu adamın burun deliklerini doldurmuştu. O nefis koku.

"Sen, beni manipüle edebilmek için tekrar gözüme girmek amacıyla üzgünmüş gibi davranıyorsun. Bu işe yaramayacak. Yani, tabii, belki dolandırmaya alışkın olduğun kadınlarda işe yarayabilir."

"Dolandırmak mı?"

"Ama ben onlar gibi değilim. İnsanları okumakta çok iyiyimdir. Bu benim sahip olduğum özel bir yetenek. Ve özrünün yasal olmadığını biliyorum. Sadece derimin altına girmeye çalışıyorsun. Bana yeterince yaklaşırsan tüm derin, karanlık sırlarımı sana açıklayacağımı sanıyorsun."

O kadar yakındı ki vücutları birbirine sürtünüyordu. O kadar yakındı ki bir santim daha yaklaşıp ağzını onunkine dayayabilirdi. "Tüm derin, karanlık sırlarını Federallere açıklamam gerekiyor," diye hatırlattı

Onu. "Bu senin koruma anlaşmanın bir parçası. Hayatta kalacaksın ve karşılığında bu sırları paylaşacaksın."

Sağ eli havaya kalktı. Çenesine bastırdı. "Ama sırlar var..." Yumuşak. "Ve bir de *sırlar* var."

"Bu da ne demek oluyor?" "Anla artık."

"Henüz seninle ilgili hiçbir şeyi çözemiyorum." Yine de deniyordu.

"Kendine biraz zaman ver. Anlayacaksın. Sana güveniyorum."

Nefesini içine çekti ve sanki az önce onu yakmış gibi geri çekildi. Esme ters ters baktı. "Şimdi ne oldu?"

"İ-"

Telefonu çaldı. Titriyordu ve çalışma odasının arkasından geliyordu. Ama tereddüt etti.

"Ah, lütfen." Esme gözlerini devirdi. "Seni tutmama izin verme. Git telefona bak. Eminim numaran sadece çok az kişide vardır ve telefonun *benim* davamla bir ilgisi olduğuna şüphe yok." Elleriyle onu kışkışladı.

"Daha işimiz bitmedi," diye sertçe uyardı.

"Hiç başlayacağımızı sanmıyorum ama neyse."

Telefon tekrar çaldı.

Sinsice çalışma odasına döndü ve telefonu aldı. Kadın haklıydı. Bu numara sadece birkaç kişide vardı ve Gray de o birkaç kişiden biriydi. Tyler telefonu kulağına götürdü. "Şimdiden giriş mi yapıyorsun?"

"Hücrede ölü bir adam var," diye cevap verdi Gray açıkça. "Ne?" Tyler'ın telefonu tutuşu sıkılaştı.

"Senin hanımın kiralık katili mi? Federal ajan gibi davranan pislik mi? Bu sabah bir hücrede ölü bulundu. Görünüşe göre şişlenmiş, sadece eğlenceli kısma hazır mısın?"

"Eğlenceli kısmı mı *var*?"

"O lanet hücrede yalnızdı. Bütün gece. Diğer mahkûmlardan uzak tutulması için kesin emir vermiştim. Ve bulunduğu bölgenin güvenlik kamerası gece yarısından hemen sonra devre dışı kaldı. Bu sabaha kadar fark edilmeyen bir güvenlik hatası."

"Kahretsin."

"Aynen öyle. Bu karmaşa içeriden çığlık atıyor ve işlerin bu şekilde cehenneme dönmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Gray'den uzun bir nefes.

"Hanımefendinin başına konan beş milyon dolarlık ödülü de bilmek istersin diye düşündüm."

"O benim değil."

Bir koklama.

Başını yana çevirdi. Esme tam oradaydı. Yani bir metreden daha yakındaydı. Sözlerini duyabilecek kadar yakın olduğu açıktı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Ben de seni tam olarak sahiplenmiyorum," dedi ona ters ters bakarak.

"Ses çıkarmadan nasıl bu kadar yaklaşabiliyorsun?" diye sordu Tyler.

Kadın omuz silkti.

"Tyler? Beni dinliyor musun?" Gray sordu. "Çünkü bu biraz önemli, ama elbette, şu anda bazı aile içi saçmalıklarla uğraşman gerekiyorsa bekleyebilirim."

Tyler gözlerini Esme'den ayırmadı. Konuşmanın ne kadarına kulak misafiri olmuştu?

Muhtemelen her şeyi. Gray'in sesi çok iyi duyuluyordu. Lanet olsun. Başka seçenek yoktu. "Konuşmaya devam et," dedi Gray'e.

"Artık beş milyon değil."

"Tamam, tamam, en azından bu iyi haber." Parlak bir nokta. "Yani Federaller sihirlerini konuşturdular ve onun bilgilerini karanlık ağdan temizlemeye başladılar-"

"Yedi milyon. Başına konan ödül arttı ve bu mahkûmun ölümüyle birlikte emniyet mensuplarının da bu işin içinde olabileceğine inanmak zorundayız. Bu da demek oluyor ki sen ve ben kime güveneceğimiz konusunda son derece dikkatli olmalıyız. Sen de Esme'ye *daha* yakın dursan iyi olur."

Kolları vücudunu sarmak için hareket etti.

"Güçlü biri onun ölmesini istiyor." Gray hiçbir şeyin üstünü örtmüyordu. "Nedenini söylemesini sağla. Ondan daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Tamamdır."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye devam etti Gray o gür sesiyle. "Kadını baştan çıkar. Onu kendine aşık et. Onun soğuk kalbine girmenin yolunu bul."

Gözleri daha fazla kısılamazdı. Evet, Gray'in sözlerini kesinlikle anlıyor ve duyduklarından hiç hoşlanmıyordu.

"İşi hallet." Gray'den kesin bir emir. "Bir yığın sırrın üzerinde oturuyor ve her birini bilmem gerekiyor."

Tyler ona, "Git ölü adamı araştıır," diye tavsiyede bulundu. "Onu bana bırak." Esme ile bu durumu nasıl düzeltebileceğini düşünürken bile telefonu kapattı. Gray'in bir aptal olabileceğini söyleyerek mi başlamalıydı? Arkadaşı olabilir. Çenesi düşük bir aptal.

"Tetikçi öldü mü?" Esme'den sessiz ve dikkatli bir soru geldi. Kolları hâlâ kendini rahatlatmak ya da korumak için yapılmış gibi görünen bir hareketle vücuduna sarılıydı.

"Evet."

"Federal gözaltındayken mi öldürüldü?"

"Evet."

Hızlıca nefes verdi. "O halde bu konumun zaten tehlikede olduğunu varsaymalı mıyım?" Gözleri evin içinde gezinirken çok ama çok dikkatli konuşuyordu.

"Hayır, sen-" Kapı

zili çaldı.

Dudakları aralandı. Esme'nin başı kapıya doğru döndü. Saçları omzunun üzerinden uçtu. "Misafir mi?" Bir nefes.

Boş ver onu. Misafir falan davet *etmemişt*i. Tyler eğildi ve dün gece uyumadan önce kanepenin altına sakladığı silahı aldı.

"Bunu ne zaman aldın?" Esme ciyakladı.

Tyler ona şaka yapıyor olmalısın bakışı attı. "Ben bir Amerikan polisiyim, tatlım. Her zaman bir silahım vardır." Kapıya doğru yöneldi.

Dışarı fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Komşumuzla öylece tanışamazsın.

Silahlı. Bu hiç dostça değil."

"Şu anda kapımızda hiçbir hıyar olmamalı. Az önce bir tetikçinin federal gözaltındayken öldürüldüğü söylendi. Silahsız bir şekilde dışarı çıkıp güvenli evimizin kapısını kimin çaldığını göreceğimi mi sanıyorsun?"

Alt dudağını kemirdi.

"Gidip saklanmalısın," diye bilgilendirdi onu.

"*Şimdi.*" "Ama-"

"Emirlerime uyacaksın, Esme. Bu şartlarımın bir parçasıydı, hatırladın mı? Pazarlık edilemez."

Kapı zili tekrar çaldı.

Yerinden sıçradı. "Tamam. Ama dikkatli ol. Ve eğer kapıdaki gerçekten kötü bir adamsa ateş etmekten korkma."

Oh, tatlım, ben asla korkmam.

Sonra öne doğru eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. Esme hemen ardından mutfığa doğru mutlak bir sessizlik içinde hareket ederek uzaklaştı. O da ön kapıya doğru yürüdü. Ama kapıyı açmadan önce telefonunu çıkardı. Birkaç kez dokundu ve ön verandanın video görüntüsü ekranında belirdi.

Ve Tyler kapısının önündeki herifi anında tanıdı.

Gözlerini kısan Tyler, silahı kot pantolonunun arka kemerine soktu. Alarmı devre dışı bıraktı ve kapıyı çekerek açtı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Verandadaki adam büyük bir hoş geldin sepeti kaldırdı. "Merhaba dostum. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sepeti Tyler'ın kollarına doğru itti. "Mahalleye hoş geldin." Tyler'a gülümsedi ve göğsündeki rozet güneş ışığında parladı. Kalçasında bir silah kılıfı vardı. "Gelip kendimi yeni eşinizle tanıştırayım dedim."

Şerif Clay Banks. Tyler onu iyi tanıyordu.

"Kıçını içeri sok," diye homurdandı Tyler.

Şerif kıçını içeri soktu. Clay kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Tyler sepeti yakındaki, hâlâ bezlerle kaplı giriş masasının üzerine bırakırken bile etrafı inceledi. Beyaz bezler evin alt katındaki hemen hemen her mobilyayı kaplıyordu.

Clay'den alçak bir ısıklık sesi geldi. "Bir geceliğine şehre geldin ve şimdiden köpek kulübesine mi girdin?" Yerdeki yastık ve battaniyeyi işaret etti. "Ne tür bir kadın kocasını kasabadaki ilk gecesinde yerde uyutur? Huh." Bir elini çenesine götürdü. "Daha iyi bilmesem, gerçek bir evlilik yapmadığınızı düşünürdüm. Bunun çılgınca bir tuzak olabileceğini düşünürdüm."

"Hıyarlık etme." Şerifin saçmalıklarını dinleyecek gibi mi görünüyordu?

"Gizemli eş nerede? Tanışmayı çok isterdim-" Clay'in sözleri kesildi. Çünkü Esme az önce mutfaktan çıkmıştı.

Tyler kadına *saklanması* söylememiş miydi? Doğrudan bir emirdi ama Esme bunu görmezden gelmişti. *Pazarlığa açık olmayan* teriminin anlamını gerçekten tartışmaları gerekiyordu.

Çünkü oradaydı. Gülümsemesiyle seksi ve çekici görünüyordu.

Kahretsin. Elinde kocaman bir kasap bıçağı vardı ve Esme doğruca şerife doğru gidiyordu.

Sekizinci Bölüm

"TATLI KALPI" Tyler onun yoluna atladı. "Mutfakta meşgul olduğumu sanıyordum." Tyler elini uzattı ve kasap bıçağını kavrayan Tyler'ın parmakları onun kilere dolandı.

"Tatlım," diye ona karşılık verdi. "Bana burada ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Her şey kontrolüm altında." Adam bıçağı ondan çekip aldı.

Kadın bıçağı almasına izin verdi. Aslında güzelce ütülenmiş üniformasında şerif yıldızı parlayan adama saldırmayı planlamıyordu. Esme böyle bir hata yapmazdı. Sadece kocasını kontrol etmek istemişti. Ve hazırlıklı olmaya inanırdı, bu yüzden hazırda bir bıçakla onu kontrol etmişti.

Belki de onun da bir silah alması hakkında konuşmalıydılar? Tyler'la yalnız kaldıklarında silah konusunu tekrar gözden geçirmek için aklına bir not aldı.

Tyler bıçağı yakındaki bir sehpanın üzerine koydu. Ama kızın elini tutmaya devam etti. "Komşumuz bir hoş geldin sepetiyle geldi."

Tyler'ın arkasından baktı ve kendisini dikkatle izleyen şerife bir gülümseme gönderdi. "İnanılmaz derecede düşüncelisin." Tyler'ın etrafında döndü ve şerife doğru yürüdü. Tyler gitmesine izin vermediği için, onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Ama üç adım sonra elini bıraktı.

Şerife elini uzattı. "Esme Hollow. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Şerif kahverengi saçlı, yeşil gözlü ve bronz tenli, şeytani derecede yakışıklı bir adamdı. Tyler'ın boyu civarındaydı ama omuzları daha küçüktü. Çok daha zarif bir yapısı vardı. Elini uzatıp kızın elini tuttu. Beklediği gibi tokalaşmak için değil. Onun yerine elini tuttu ve sanki parmak eklemlerini öpecekmiş gibi yüzüne doğru kaldırdı.

Bu jeste Avrupa'da alışkındı. Ama Amerika'da? Pek değil.

Sonra adamın parmak eklemlerini öpmeyeceğini fark etti. Onun parmaklarına bakmakla meşguldü. Ya da daha doğrusu...

"Yüzük yok," diye mırıldandı. "Evet, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama bu boktan şey aslında evli olmadığını ele veriyor."

Adam kadının elini bıraktı. Eli kılıfına doğru gitti.

Oh, hayır. Esmeye yutkundu. "Bulaşıkları yıkarken yüzüğümü çıkardım." Hafif bir kahkaha attı. "Gidip getireyim." Mutfığa geri dönmek için döndü ama Tyler'a çarptı.

Tyler'ın elleri onun omuzlarına dolandı. "Hıyarlık yapıyor, hayatım."

Önce "tatlım", şimdi de "sevgilim" mi? Oh, çok iyi gidiyorlardı. "Şerife 'hıyar' demen gerektiğini sanmıyorum, sevgilim," diye karşılık verdi hiç vakit kaybetmeden. "En azından yüzüne karşı."

"Evet, benim tecrübelerime göre," dedi şerif - sesinde kesinlikle hafif bir güneyli tonu vardı - "Tyler asla yapması gerekeni yapmaz."

Başını tekrar şerife doğru çevirdi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Bir zamanlar birlikte görev yapmıştık. Semper Fi." Şerifin iki eli de şimdi yanlarındaydı. "Tyler arayıp birkaç gün kalabileceği güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, burayı teklif etmekten mutluluk duydum. Sanki ben bir şey yapıyormuşum gibi."

Şerif hakkındaki fikirlerini çabucak yeniden düzenledi. O, onları koklamak için orada bulunan kötü bir adam değildi. O... Tyler'ın arkadaşı mıydı? Bu adam keşif/istihbarat çalışmalarında ortaya çıkmamıştı. Ama bir kadının erişebileceği çok fazla gizli dosya vardı. Ortaya çıkarabileceği çok fazla sır vardı. Özellikle de insanların eylemlerinin hükümet tarafından gömüldüğü bir dünyada. Geçmişler siliniyordu. Ve yeni hayatlar yaratıldı.

Örnek olarak, ben artık evli bir kadınam.

Şerif yüzünü buruşturdu. "Yüzük yok. Yerde bir yastık ve battaniye. Sana işini nasıl yapacağını söylemek istemiyorum Tyler, ama bir operasyonun bu şekilde yürütülmeyeceğinden eminim."

Tyler onu bıraktı.

"Eğer gerçek bir komşu olsaydım -bu arada onlardan bazılarına sahipsin ve eninde sonunda onlarla tanışmayı beklemelisin. Asylum'daki insanlar meraklı olma eğilimindedir. Eğer *gerçek* bir komşu olsaydım ve sizin birbirinize deli gibi aşık yeni evli çiftler olduğunuzu öğrenseydim, bazı sorularım olurdu."

"Affedersiniz." Esmeye boğazını temizledi. "Akıl hastanesi mi? Yani... akıl hastanesi mi?" Tyler onu nereye götürmüştü?

Şerif -adını hâlâ öğrenememişti- güldü. Sıcak, zengin bir sesti. "Burayı insanların barındığı bir yer olarak düşünmeyi tercih ediyoruz. Şu anda, eğer kocanız size haber *vermediyse*, ki öyle görünüyor, Asylum, Alabama'dasınız. Mobile Körfezi boyunca uzanan küçük bir kasabayız. Birbirine sıkı sıkıya bağlı. Sessiz." Bir duraklama. "Güvenli."

Biraz güvenlik işine yarayabilirdi.

"Ben Clay Banks." Başını ona doğru eğdi. "Ve duyduğuma göre başını biraz belaya sokmuşsun."

Pek sayılmaz.

"Bu kesmez." Clay battaniye ve yastığı işaret etti. "Ve hiç de bir koca gibi davranmıyorsun, Tyler. Küçük kasabalarda bile insanlar bir şeylerin ters gittiğini fark eder. Anladığım kadarıyla genellikle mahkumları teslim ediyor ve yeni hayatlarına tanıklık edenleri bırakıyorsun, bu yüzden rol yapma konusunda pek tecrüben yok." Odanın içinde dolaştı. Mobilyaların üzerindeki çarşafları çekti ve toplanmış malzemeleri kenara fırlattı. "Ama işte sana birkaç profesyonel ipucu. Birincisi, üst katta muhteşem bir gelin varken çalışma odasında yatma."

"Oh, sevgilim..." Uzandı ve Tyler'ın kolunu okşadı. "Şerif arkadaşın kesinlikle büyüleyici ve çok anlayışlı."

"Parmığına bir yüzük tak," diye devam etti Clay. "Bu iki numaralı profesyonel ipucu."

Tyler'ın kolunu okşamayı bıraktı ve onun yerine elini kaldırarak yüzüksüz parmaklarını kocasına doğru salladı.

Tyler'ın çenesi gerildi.

"Üç numara? Belki de ellerini ondan uzak tutmaya dayanamıyormuş gibi davranmalısın. Gerginsin ve ters ters bakıyorsun. Beden dili çok şey anlatır. Seninki şu anda bana bağıyor. Biraz değiştir. O senin hayatının aşkı, unuttun mu?"

"O benim." Esme onun kalbine dokundu. "Hayatının aşkı." Tyler'a kirpiklerini kırıştırdı.

Sıkılmış çenesinde bir kas kasıldı.

"Sabah insanı değildir," diye açıkladı Clay'e.

"Evet, bana bilmediğim bir şeyler söyle." Gözlerini Tyler'dan ayırmadan omuzlarını geriye itti. "Bir an önce şehre git ki, senin için bu gizliliği sağlayabilelim. Karakola gel, seni eski bir denizci dostum olarak tanıştırayım. Evi sana kiraladığımın duyulmasını sağlayacağım ve

yeni gelinin." Kapıya doğru geri döndü. Başını Esm'e'ye doğru eğdi. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"O zevk bana ait."

Bakışları Esm'e'nin üzerinde gezindi. "Meraktan soruyorum, bıçakla ne yapmayı düşünüyordun?"

Gözünü kırpmadı. "Onu taşıdığımı bile unutmuşum. Sadece merhaba demek için çıkmıştım."

"Doğru. Tabii. Peki sen merhaba demek için dışarı çıktığında ben kötü bir adam olsaydım, o bıçak göğsüme saplanır mıydı?"

Yumuşak bir kahkaha atma sırası ondaydı. Gerçi onun kahkahası zorlamaydı ama şerifinkinin öyle olduğunu sanmıyordu. "Sen kötü bir adam değilsin, değil mi? Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Kaşları kalktı. Ama şerif sadece Tyler'ı selamladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Tyler kapıyı kilitledikten sonra Esm'e'nin nefesi kesildi. Tyler ilk başta onunla yüz yüze gelmedi. Sağ avucunu kapının pervazına dayadığında sırtı ona dönüktü. "Sana saklanmanı söylediğimi sanıyordum."

Ah, oh. Bu sözlerin altındaki çelik ipliği yakaladı. Öfkeli bir iplik. "Saklandım. Mutfağa girdim. Gittiğimi görmedin mi?" Gitmek demişken... Esm'e topuğunun üzerinde döndü ve tekrar mutfağa doğru aceleyle ilerlemeye başladı.

Fazla uzaklaşamadı.

Tyler onun bileğini yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Benden sonra tekrar et, Esm'e. *Tyler'ın kurallarına uyacağım.*"

"Peki," diye homurdandı. O da neydi öyle? Bir çocuk mu? "Tyler'ın kurallarına uyacağım."

"Çünkü uymazsam," diye devam etti, sesi daha da karanlıktı, "o zaman ölmüş olurum. Ve Tyler'ın birçok yeteneği var ama beni ölümden geri getiremez."

Kalbi göğsüne çarptı. "Senin için endişelenmek zorunda mıyım? Şerifin *arkadaşı* beni öldürüyor mu?"

"Başına yedi milyon dolar ödül kondu. Pek çok insan bu kadar para için kendi annesini bile satar."

Evet, farkındaydı. Adamın telefon konuşmasından bir kesit yakalamıştı. Yakaladığı başka bir şey var mıydı? "FBI ofisinde beni öldürmeye çalışan adam öldü."

"Gözaltındayken öldürüldü." Tyler ona daha sıkı sarıldı. "Bu, onu öldüren her kimse ya Büro'da çalışıyor ya da önemli bir nüfuzu var demektir. Hedefin etrafı kolluk kuvvetleriyle çevriliyken birini öldürtecek kadar nüfuzlu." Sert bir nefes verdi. "Kime güvendiğimize çok dikkat etmeliyiz."

Dudaklarını yaladı ve onu endişelendiren kısmı söylemek zorunda kaldı. "Grayson Büro'da çalışıyor."

Başını en ufak bir şekilde eğdi. "Gray bizi satmıyor."

"Yedi milyon dolar için bile mi? Çünkü bu para birine yeni bir hayat satın alabilecek türden bir para." Bu onu kesinlikle dehşete düşürmüştü ama sormak zorundaydı: "*Sana* yeni bir hayat satın alabilecek türden bir para mı bu?"

Ve aralarındaki gerilim çok ama çok arttı.

Bileğini çekiştirerek adamın elinden kurtardı. Esme ondan uzaklaştı. Yüz ifadesi tamamen kilitlenmişti ve bu duygusuzluk onu korkutmuştu. Onu araştırmaya çalışmıştı ama her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de, Esme daha önce de yanılmıştı. Eğer bu sefer de yanıldıysa, artık ölü bir kadındı.

Geri çekildi ama nereye gittiğini yanlış hesaplamıştı ve sırtı duvara çarptı.

Tyler yanındaki masanın üzerinde duran büyük bıçağa baktı. Onu eline aldı. Işık bıçağa vuracak şekilde çevirdi.

Gerçekten ama gerçekten bir silaha ihtiyacı vardı. Gerçi şu an bu konuyu açmanın sırası gibi görünmüyordu.

"Seni satacağımı mı düşünüyorsun, Esme?"

Tüm kalbiyle satmayacağını umuyordu.

"O büyük, kara gözlerinle bana bakarken birdenbire bu kadar endişeli görünmenin nedeni bu mu? Çünkü seni bildiğin her şeyden uzaklaştırdığımı fark ettin. Sahip olduğun her arkadaşın."

Onlardan çok fazla yoktu. Arkadaşlık için yeterince yakınlaşmak onun dünyasında tehlikeliydi.

Elindeki bıçağı çevirdi. Bıçak son derece keskin ve ürkütücüydü. "Benimle yalnız olduğunun farkındasın. Sadece sen ve ben varız ve sen uyurken gizlice yaklaşıp kendime yedi milyon dolar almak benim için çok kolay olurdu."

"Dur."

"Ya da neden uyumakla uğraşayım ki?" Bıçağa bakıyordu ama şimdi başını kaldırıp ona baktı. "Kendime yedi milyon dolar kazandırabilirim."

Şimdi. Silahı rahatça temin ettin. Tam burada, elimde. Üzerine gelirsem beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu.

"Siktir." Bıçağı tekrar masanın üzerine bıraktı. Bir anda aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı. Tyler ona dokunmadı. Sadece tam önünde durdu. Onun üzerinde yükseliyordu. "İstedğin her oyunu oynayabilirsin, ama ben oynadığım anda... lanet olsun, *bana öyle bakma.*"

Ona ne şekilde bakıyordu?

"Beni sen seçtin," dedi Tyler kesin bir ifadeyle. "Jorlan'ın evinde bana o ilk sözleri söylemeden önce bile beni kullanacağını biliyordun, değil mi?"

Dudakları birbirine yapıştı.

"Kahretsin, *cevap ver bana.*" Yüksek sesle değil. Alçak ve ölümcül ve bir şekilde bunun için daha da korkutucu. Elleri dışarı fırladı ama yine ona dokunmak için değil. Onu olduğu yere hapsederken iki yanındaki duvara bastırdı. "Seni korumak için buradayım. Senin için bir kurşunu bile göze alırım."

Başı sert, içgüdüsel, olumsuz bir sarsıntıyla hareket etti.

"İş tanımın böyle tatlım. Ama vurulmak yerine, vurmayı tercih ederim. Senin için bazı şeyleri biraz açıklığa kavuşturمامa ne dersin?"

Kalbinin çılgınca atışını durdurması gerekiyordu.

"Sana saldırmaya gelen herkesi durduracağım. Seni güvende tutmak için *öldüreceğim.* Daha iyi mi?"

Çok daha iyi. Peki kalbi neden çılgınca atışını yavaşlatmıyordu?

"Senden dürüstlüğü hak ediyorum. Eğer o muhteşem vücudunu gece gündüz koruyorsam, o zaman benimle oynadığın oyunları bırak."

"Ya nasıl duracağımı bilmiyorsam?" Sözler ağzından çıktığı anda, Esme onları geri alabilmeyi diledi. Ama doğrudular. O kadar uzun zamandır rol yapıyordu ki artık gerçekte kim olduğundan bile emin değildi.

Sosyetik.

Şımarık zengin kızı.

Hırsız.

Suçlu.

"Sana yardım edeceğim," dedi ona.

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye fısıldadı. Tyler gözlerini kırıpıştırdı. "Belki de senden çok fazla hoşlanıyorum."

Bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? Yoksa Tyler'dan böyle sözler duymayı çok istediği için mi bunları hayal etmişti?

"Gerçeği söyleme zamanı," diye ısırdı Tyler. "Beni sen seçtin, değil mi? Daha tanışmadan önce?"

"Tam olarak anlık bir karar değildi." Tyler'ın kolunun altına girip yukarı çıkabilir miydi? Biraz mesafeye ihtiyaçları vardı. Kontrolünü geri kazanması gerekiyordu. Yapmaması gereken şeyleri açığa vuruyordu. Peki içerisi neden bu kadar sıcaktı? Evin klima sistemi çalışmıyor muydu?

"Jorlan'ın yerinde bana yaklaşmadan önce kim olduğumu biliyordun. Bana öylece bakıp çok zengin kalabalığa uymadığımı fark etmedin. Bana tek kelime bile etmeden önce gizli görevde olduğumu biliyordun."

Yalan söyleyebilirdi. Kesinlikle, yalan söyleyebilirdi. Ve iyi yalan söylerdi. Gözünü bile kırpmadan. Onun çelik gibi mavi gözlerinin içine bakabilir ve kırılgan kalbine yalan söyleyebilirdi. Ama... "Evet." Bir iç çekiş. Bir itiraf. "Evet, kim olduğunu biliyordum."

"Nasıl?"

Biraz daha yaklaşmış mıydı? Esme eğildiğinden oldukça emindi. "Güvenliğimi herhangi birine bırakamazdım. Yani, burada benim hayatımdan bahsediyoruz. Benim için önemli sayılır, sence de öyle değil mi?"

"Esme..."

"Adımı bu şekilde gümbürdetirken sesin çok seksi çıksın mı istiyorsun? Eğer öyleyse, dur. Bu dikkatimi dağıtıyor ve ben sana ruhumu açmaya çalışıyorum. Bunu pek sık yapmıyorum, bu yüzden benim için oldukça zor oluyor."

Nefesini içine çekti.

"Bu dünyada pek çok bağlantım var. Bazıları iyi, bazıları kötü." İlk kez dobra dobra konuşuyordu. Tüm kabadayılık ve çekingenlik gitmişti. Sadece sessizdi. Neredeyse yorgun. Uzun zamandır yorgundu ama Esme her zaman yorgun değilmiş gibi davranmak zorundaydı. Onunla birlikte, bu durumda, rol yapmayı bırakmıştı. "O bağlantılardan biri bana çok şey borçluydu. Başıma bir bela geleceğini ve korunmaya ihtiyacım olacağını biliyordum. Ama senin de az önce belirttiğin gibi, bazı insanlar şu anda benim başıma gelen türden bir para için kendi annelerini bile satabilirler." Alt dudağını yaladı. "Satın alınamayacak birine ihtiyacım vardı. Gerçekten *iyi* olmayı ciddiye alan birine. Asla kandırılmayacak ya da baştan çıkarılamayacak biri." O kişinin o olduğundan emindi ama yine... *Daha önce de yanılmıştım*. Adam bıçağı tuttuğunda, soğuk ve mesafeli görüldüğünde korkmuştu. "Ama

cazip değilsin," dedi çoğunlukla sadece kelimeleri duymak için. *Senin hakkında yanılmıyorum.*

"Ah, baştan çıktım," diye karşılık verdi derin, karanlık bir hırıltıyla. Kızın dudakları aralandı.

"Parayla değil, tatlım." Kadının içinden geçen bir başka hırıltı. "Senin tarafından ve bu çok tehlikeli bir durum." Çenesine yakın bir kas esnedi. "Her şeyi doğru anladığımdan emin olayım. Hayatımı didik didik edip güvenilir olup olmadığımı öğrenmesi için bir suçlu arkadaşını mı tuttun?"

Bundan biraz daha fazlasını yapmıştı. Ve bunun bir suçlu arkadaşı olduğunu hiç söylememişti. Ona iyi ve kötü bağlantıları olduğunu söylememiş miydi? "Jorlan'ın evindeki ekibe yerleştirilmeni ben ayarladım. Ne de olsa seni bizzat iş başında görmem gerekiyordu."

Gözleri irileşti. "Dünyada binlerce insan var ve sen koruyucun olarak beni mi seçtin? *Neden?*" Şaşırmış görünüyordu.

Bazı insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Ne yazık ki. Ama nedenine gelince, zaten hakikat yolunda ilerlemeye başlamıştı, o yüzden bu yolda devam edecekti. "On yıl önce bir kasırga küçük bir güney kasabasına çarptı. Neredeyse her yeri yerle bir etti. Denizciler hayatta kalanlara yardıma koştu. İnternette, dehşete düşmüş bir aileyi küçük bir botla beline kadar gelen suyun içinden çeken bir adamın fotoğrafı dolaşıyordu. Ailenin bindiği kayık eski bir sandaldı. Ancak görünürde kürek yoktu. Adam sadece yürüyordu. Onları çekiyordu. Durmuyordu."

"Şu lanet resim."

Resim daha genç bir Tyler'a aitti. Sandalı suda elle çekip aileye yardım eden oydu. O resim zihnine kazınmıştı. Başını eğdi. "Aynı denizci hakkında konuşalım, birkaç yıl sonra."

Gerginlik vücudunu sarmıştı.

Ve onunkini. "Paris'te bir kafede bomba patladı." Bu anı hâlâ onu ürpertiyordu. "Bazı deniz piyadeleri izinli olarak şehirdeydiler ve patlamaya doğru koştular. Tüm bina çökmeden önce hayatta kalan üç kişiyi çıkardılar. Sen de o denizcilerden biriydin."

"Araştırmanı yapıyormuşsun. Etkilendiğimi düşün."

"O gün Paris'teydim." Yine kelimeler ağzından kaçiverdi. "Seni gördüm."

Gözleri kısıldı. Sonra genişledi. Bakışları kızın üzerinde gezindi. Çok yoğundu. Çok keskin. Çok...

Nefesi hızla dışarı çıktı. Bunu açıklığa kavuşturmak neredeyse rahatlatıcıydı. "İşaret dilini biliyorum çünkü patlamadan hemen sonra duyamadım. Aslında birkaç hafta boyunca. Sanırım bu yüzden sessizlik beni rahatsız ediyor. Beni hayatımın en kötü zamanlarından birine geri götürüyor."

"Hayır." Geri çekildi. "Hayatta olmaz."

"Evet, evet, lanet olsun. Elbette farklı görünüyorum." Duvardan bir adım uzaklaştı. Kendine doğru hareket etti. "O zamanlar sarı saç dönemimdeydim, gerçi kan, kül ve kararmış enkazla kaplı olduğum için fark ettiğinden şüpheliyim." Bir nefes daha verdi. "Ölümün kapısındaiken en iyi halinizle görünmek zordur. O yüzden bunu bana karşı kullanma."

Şok yüzünü kapladı. "Seni bulmaya çalıştım sonra-"

"Beni ambulansa koyduktan sonra mı? Evet, biliyorum. Ama babam bulunmamı istemedi. O kafede olmamam gerekiyordu. Bu yüzden gitmedim. Beni sildi. Ve hayatımı kurtaran cesur denizci de basınla konuşmuyordu. Bunun yerine, hizmetini tamamlıyordu ve bir de baktık ki, kısa süre sonra ABD Marshal'ın ofisinde istediği pozisyonu aldı. O pozisyonu hak etmişti. Pek çok şeyi hak ediyordu."

Tyler elini sert çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bekle. Sen *diyorsun* ki bana o pozisyonu kazandırdın?"

"En azından bunu yapabildim." Dikkatli olmak ve perde arkasında çalışanın *kendisi* olduğunu kimseye belli etmeden bir sürü torpil yapmak zorunda kalmıştı. "Sen olmasaydın o gün ölebilirdim. Tüm enkazın altına gömülür ve unutulurdum."

Bakışları onun üzerinde kaydı. Ve sonra...

Tyler gömleğinin eteğinden tuttu. Yukarı kaldırdı.

"En azından önce sormalısın," diye mırıldandı. "Görgü kuralları, bilirsin. Kişisel alan ve tüm bunlar. Önce izin istemeden bir kadının gömleğini kaldırmak pek centilmence değil. Tabii çok seksi ve yoğun bir sahnenin ortasında değilsek, ki şu anda değiliz."

"Sende yara izi var." Parmakları kadının karnındaki büzülmüş çizginin üzerinde gezindi. Göbek deliğinin yakınında kıvrılıp bükülen bir çizgi. "*Çok fazla kanaman vardı.* Her tarafın kan ve kül içindeydi."

"Sana daha önce de söylemiştim." Esme, adam ona dokundukça karnının dönüp çalkalanıyor gibi görünmesine aldırmadı. "Yara izleri umurumda değil. Hem de hiç."

"Siktir."

Adam sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu.

"Siktir," diye tekrar ısırdı.

"Bunu zaten söylemiştin," diye belirtti kadın. "Ne kadar edepsiz bir konuşma." Eli geri gitti.

"Bir kez kahraman olan her zaman kahramandır," dedi ona. "En azından ben senin için böyle olmasını umuyordum. Yollarımız en son kesiştiğinden beri neler yaptığını görmek için o tanıdığımın biraz araştırma yapmasını istedim."

Yüzündeki şok ifadesi kaybolmuştu ama Tyler hâlâ şaşkın görünüyordu. Geçmişteki anıları ile şimdiki zaman arasında sıkışıp kalmıştı. "Gözlerini hiç açmadın. Gözlerini hiç görmedim."

"Gözlerim artık açık." Açık ve onun üzerinde. "Bir kahramana ihtiyacım vardı, ben de kendime bir tane buldum." Hafıza yolundaki yolculuklar berbatı, bu yüzden mümkün olduğunca onları atlamayı tercih ediyordu. "Az önceki kısa tereddüdüne rağmen -bunu büyük kasap bıçağına ve uykusuzluğuma bağlıyorum- gerçekten de yedi milyon dolar için sorumluluğunu satacak türden bir adam olduğunu düşünmüyorum. Senin kimseyi satacak türden *bir* adam olduğunu sanmıyorum. Sen çok nadir bir türsün. Ve sen tam da ihtiyacım olan şeysin."

"*Bana öldüğünü söylediler.*"

"Evet, babamın beni sildiğini söylediğimde kastettiğim buydu. Sahte bir isim. Olmayan ölü bir kadın. Ve kimse gerçeği öğrenemedi. Çok önemli bir adamın kızı asla kafeye gitmedi. Olanlarla bağlantısı olamazdı. Babası basın çetesinden kurtulabilirdi. O da öyle."

"Bana doğruyu söylüyorsun."

Öyleydi. Esme başıyla onayladı.

"Neler oluyor?" Tyler sordu. "Beni ağına düşürdün ve şimdi bana her şeyi anlatıyorsun."

En önemli şeyi söyleyecekti. Ama o bunu zaten biliyordu, değil mi? "Güçlü insanlar ölmemi istiyor."

"*Paris bombalamasında hedef sen miydin?*"

Şimdilik yeterince şey açıklamıştı. Büyük ifşaatlar yorucuydu. "Basına göre bu bir terör saldırısıydı." Ve ne zaman yüksek sesler duysa içine dolan dehşetle hâlâ savaşıyordu. "Failler yakalandı. Hüküm giydiler. Bir daha asla dışarı çıkmamalılar."

"O zaman baban bunca zaman senin orada olduğunu neden sakladı? Neden yalanlar söyledi?"

"Çünkü kader komiktir." Bazı günler komik. Diğer günlerde korkunç. "Biriyle görüşüyordum... diyelim ki bu kişi uluslararası dünyada büyük sorunlara yol açabilirdi. Elinde bazı güçlü kişilerin büyük bir silah ve uyuşturucu ticaretine karıştığına dair kanıt vardı. Eğer bu kanıt doğru ellere geçseydi..." "Eğer" konuşmasının bir anlamı yoktu. Bakışları Tyler'dan uzaklaştı ve çalışma odasını gözden geçirdi. Battaniye ve yastığın üzerinde bir an durakladı. "Kanıt patlamada yok oldu." Birden çok yorgun düşen Esme merdivenlere yöneldi. "O patlamada pek çok şey yok oldu." Dünya etrafında patlamadan önce olduğu kişi de buna dahildi.

"Esme."

Eli tırabzana uzandı.

"Ellerin doğru eller miydi? Bu yüzden mi kafedeydin? İstihbaratı alması gereken kişi sen miydin?" Tahtaya bastırıldığı eline baktı.

"Ellerin doğru eller miydi?" Tyler tekrar sordu.

"O zaman olmaz." Çünkü onun işi kanıtın ortaya çıkmasını sağlamak değildi...

Ona dikkat et, Esme. Durdur onu. Rapor ver.

Gözleri kapandı. "Kahraman sensin, unuttun mu? Ben değil. Bunu asla unutma." Bugünlük bu kadar paylaşım yeter. Sabah olmuştu ama ruhu çoktan yorgun düşmüştü. Esme merdivenleri tırmandı ve kahramanını geride bıraktı.

Kimi kandırıyordu ki? Onu hiçbir zaman gerçekten geride bırakamamıştı. Yıllarca kafasının içinde kalmıştı.

Bir adam hayatınızı kurtardığında, onu asla unutmama eğiliminde olurdunuz.

* * *

"BURADALAR," dedi Clay Banks telefonuna. Devriye arabasının direksiyonunda oturuyordu ve gözleri yaklaşık yirmi metre ötede bekleyen evdeydi. "Şu anda evlerini izliyorum."

"Ve Tyler ona yakın mı duruyor?"

Tyler'ın kadını nasıl izlediğini düşündü. "Yakınında kalacağına emin olabilirsin."

"Kameralar yerinde mi?"

Onları kuran oydu, yani... "Evet."

"Olan biten her şeyi bana rapor edecek misin?"

İşte şimdi kendini bok gibi hissetmesine neden olan kısım burasıydı.

"Tyler benim arkadaşım."

"Ve arkadaşının hayatta kalmasını istiyorsun, değil mi?"

Evet, kesinlikle istiyordu.

"Yedi milyon dolar çok para." Korkunç bir ifade.

"Bana rapor ver. Köpekbalıkları yaklaşıyor olacak."

Doğru. Parmakları direksiyona vurdu. O kadar paraya, büyük bir beyazın her an kasabasının içinden yüzerek geçmesini bekliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

"Radyoyu açmamın bir sakıncası var mı?" Esme'nin sesi kısılmıştı. Çalışma odasındaki konuşmalarından sonra Esme'nin canlılığının bir kısmı kaybolmuştu ve açıkçası Tyler bu durumdan nefret ediyordu.

Küstah Esme'yi geri istiyordu.

Gülümseyen, çekici, baştan çıkarıcı ve abartılı Esme'yi.

"Devam et." Sesi lanet olası bir ayı gibi çıkıyordu. Direksiyonu tutuşu sıkılaştı. Tyler boğazını temizledi ve tekrar denedi. "İstediğin her şeyi aç." Neredeyse şehrin ana kısmına varmışlardı ama eğer müzik istiyorsa, istediği kadar yüksek sesle açabilirdi.

Esme merdivenlerden tekrar inene kadar saatler geçmişti. Her zamanki gibi güzel görünüyordu ama Tyler'ın içindeki huzursuzluk, belki de ağlıyor olabileceği konusunda onu uyarıyordu. Kahretsin, belki diye bir şey yoktu.

Yukarıda tek başına ağlamıştı. Sanki onun gözyaşlarını görmesini istememişti.

Esme, Paris'teki o cehennem çukurundan taşıdığım kadın mıydı? Yıllar boyunca onu pek çok kez düşünmüştü. Kollarında çok kırılgan görünen kadını. Molozların altında sıkışıp kalmıştı ve lanet olası bir duvarın yarısını vücudundan ayırmak zorunda kalmıştı. Gözleri açılmamıştı. Onu dışarı taşıırken gevşekti. Omurilik zedelenmesinden çok endişelenmişti ama onu terk etmesi mümkün değildi. Etraflarındaki her yer titremişti. Onu kucağına almak ve enkazın içinden geçmek zorunda kalmıştı.

Zar zor dışarı çıktı ve sonra...

O binanın tamamen çökerken çıkardığı sesi asla unutmayacağım. Toz ve kül onu boğmuştu. Kollarında kızıyla tökezleyerek ilerledi. Sağlık görevlileri onu kollarından çekip almıştı. Onu parlak ambulansın arkasına sıkıştırmışlardı. Siren çalmıştı ama o duymamıştı bile. Ve onu bir daha görmemişti.

Rock müzik arabayı doldurmuştu. Yumuşak rock değil. *Sert rock*. Tabii ki, bu bir şekilde Esme'ye çok uygun görünüyordu.

"Şirin kasaba." Başını çevirip Asylum, Alabama'nın ana merkezine baktı. "Aman Tanrım. Şu parkın ortasındaki çardağa bak. Eminim tatillerde etrafına Noel ışıkları koyuyorlardır." Nefesini içine çekti. "Eminim burada bir ağaç ışıklandırma töreni yapıyorlar! Küçük kasabalarda böyle yaparlar, değil mi?" Zıpladı. Işığının bir kısmı geri geliyordu ve Esme heyecanla devam ederken bile göğsündeki gerginlik hafifler gibi oldu, "Muhtemelen herkesin katıldığı, ilahiler, sıcak çikolata ve-"

"Esme." Ağzını bir gülümseme kapladı. "Alabama'nın dibindeyiz. Sence burası sıcak çikolata için yeterince soğuk olur mu hiç?"

Bir omzunu devirdi. "Onu içebilirim ve yine de terlerim." Manzarayı seyrederken başını iki yana salladı. "Bu binalar çok sevimli. Bu bir çay dükkânı mı?"

Öyleydi.

"Sanat galerisi mi?"

"Parmaklarını yapış yapış yapmamaya çalış."

Burnunu çekti. "Bir Rembrandt alırsın..."

Frene bastı. "Ne?"

"Ve birdenbire birisi senin gördüğün her şeyi çaldığını düşünüyor. Rahatla, yakışıklı. Elimden geleni yapacağım."

Gerçekten bir Rembrandt mı çalmıştı? Ama Tyler ilerlerken sorusunu geri aldı. Tyler, Esme'nin en iyi davranışının neyi içerdiğini merak ediyordu. "Hırdavatçıya gidiyoruz. Gerekçemiz evi yenileyecek olmamız, bu yüzden biraz boya ve birkaç malzeme almamız gerekiyor. Sonra da markete gideceğiz. Sadece nakit ödeyeceğiz. Hikayemize bağlı kal. Kimseyle fazla konuşmayın."

"Peki efendim."

Yakında şerifin karakoluna uğrayacaklardı, böylece Clay, Tyler'ın eski bir denizci arkadaşı olduğu haberinin yayılmasına yardımcı olabilecekti. Ama önce Tyler, Esme ile birlikte bölgede "normal" şeyler yaparken görülmeleri gerektiğini düşündü. Hırdavat dükkanının önüne park etti. Esme hemen dışarı atlamaya başladı. "Hayır." Tyler ona doğru eğildi ve torpido gözünü açtı. "Önce halletmem gereken birkaç şey var." Başına bir şapka geçirdi.

"Şimdi de futbol taraftarı mı oldum?"

"Sıkı." Onu eleştirel bir gözle inceledi.

"Saçımı kesebilirim. Rengini değiştirebilirim. Muhtemelen bunu şehre gelmeden önce yapmalıydım." Esme nefis alt dudağını dişledi. "Bu halinle mükemmelsin." Saçlarını örmüştü. Gevşek dallar yanaklarını gıdıklıyordu. Altın halka küpeler kulak memelerinden kıvrılıyordu. Gray küpeleri onun için mi paketlemişti? Eğer öyleyse, arkadaşı çok titiz davranmıştı. Esme rahat bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Sesinde hiç aksan yoktu ve ona şu anda yaptığı gibi sırtıttığında.

Sikim onu daha fazla selamlayamazdı. Lanet olsun.

"Sadece bir şeye daha ihtiyacın var." Tyler torpido gözünü kapattı ve cebini karıştırdı. Birkaç saniye sonra yüzük elindeydi. Basit bir altın yüzük. Aslında iki tane. Biri onun için. Biri de kız için. Onun parmaklarına uzandı.

"Çok ani oldu," diye itiraz etti.

"Çok şirin, Esme." Yüzüğü yerine kaydırdı.

Adam kendi parmağını takamadan, kadın ondan aldı. Sol yüzük parmağına taktı.

Nedense göğsü biraz daraldı.

"Sanırım artık resmiyiz?" Gülümsemesi ona doğru parladı.

Katil gülümsemesi. Adamın bakışları kadının yüzünde dikkatle gezindi. "Burnun Paris'te görüldüğünden çok farklı."

Gülümsemesi soldu. "Farklı kötü mü yoksa farklı iyi mi?"

"Görünüşünle ilgili kötü bir şey olabileceğini sanmıyorum. Çok güzelsin Esme."

Kızın eli onunkinden kaydı. İşaret parmağı burnunun köprüsünde gezindi. "Ne kadar hatırlıyorsun bilmiyorum ama burnum kırılmıştı. Muhtemelen bu yüzden yüzümde bu kadar çok kan vardı. Eminim beni gördüğünüzde burnum korkunç derecede şişmiş olmalıydı. Belki de bükülmüştü. Endişelenmeyin, doktorların benim için düzelttiği ilk şeylerden biriydi." Yolcu kapısının kolunu tuttu.

"Bazen dışarıdaki şeyleri düzeltmek daha kolaydır."

Parmak eklemleri kapı kolunun etrafında beyazlaştı. "İçimin bozuk olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun? Çünkü bu bir kadına söylenecek pek nazik bir şey değil. Hiç de çekici değil."

"Sende kırık dökük bir şey olduğunu sanmıyorum." Tam tersine. Şimdiye kadar tanıştığı en güçlü insanlardan biri olabilirdi.

Boğazını temizledi. "Elizabeth."

Onu kaybetmişti. "Affedersiniz?"

"Bence toplum içindeyken bana Esme demek yerine Elizabeth demelisin. Tanık koruma programındayken mümkünse ilk isimlerin kullanılmasının genel bir kural olduğunu biliyorum ama bence Esme biraz fazla göze batabilir. Şerif arkadaşına değişiklikten bahsetmemiz gerekecek. Bundan sonra ben Elizabeth olacağım."

Tamam, öncelikle genel rutin konusunda yanıliyordu. "İlk adını kullanmak *zorunda değilsin*. Kalabilirsin. Ya da değıştirebilirsin. Seçim senin. Sana nasıl istersen öyle seslenirim. Ama bu isme cevap verebilmelisin. Ben Elizabeth diye bağırırken sen mırıldanarak yanımdan geçip gidemezsin."

"Yanımdan geçip
gitmeyeceğim." Onun
gececeğini sanmıyordu.

"Ama senin için hâlâ Esme olacağım," diye ekledi çabucak. "Bu sadece halka açık bir şey. Özel hayatımda senin Esme'nim. Çünkü adımı söyleme şekline bayılıyorum. Üzerinize atlamak istiyorum."

"Esme-"

İçini bir ürperti kapladı. "Şimdi olmaz. Almamız gereken boya ve bakkaliye malzemeleri var, sevgilim. Bunu sonraya sakla." Kapıyı iterek açtı.

O da araçtan indi. Onun yanına yürümek için acele etmedi. Yakınlaştıklarında eğildi ve kulağının dibine yaklaşarak, "Benimle oynama diye kaç kere söylemem gerekiyor?" dedi.

"Peki ben sana kaç kere... oynamadığımı söyleyeceğim?"

* * *

"Neden bu kadar çok siyah boya almamızda ısrar ettiğini bir daha anlatsana."

Esme arabanın içine melek saç makarna attı. "Çünkü şarkıda dediği gibi, 'Kırmızı bir kapı görüyorum ve siyah kalbim onu siyaha boyamak istiyor.' Makarna sosunu kaptı. Arabasına koymadan önce başıyla onayladı. Sonra koridorda yürümeye devam etti.

"Şarkının böyle olduğunu sanmıyorum," diye güvence verdi ona.

"Hayır mı? Muhtemelen yeterince yakın, değil mi?" Kahvenin önünde durakladı. "Pekâlâ, senin siyah kahve seven benliğin için en iyisi hangisi?"

En sevdiği kahveyi kaptı. Arabaya attı ve ona ihtiyacı olduğunu hatırladığı için garip bir şekilde ısındı.

Dükkânın hoparlörlerinden müzik çalıyordu ve Esme birkaç dakikada bir ritme eşlik ediyordu. Adam onun mırıldanmasını tuhaf bir şekilde çekici bulmadıysa ne olaydı.

Ekmek aldı.

Sonra da çikolata kaplı, çok ama çok şekerli bir mısır gevreği.

Onlar için protein stokladı. Biftek.

"İzgara mı yapıyorsun?" diye sordu kirpiklerini kırpıştırarak.

"Bifteklerimi tatmadan cenneti tatmış sayılmazsın."

Kadın güldü, o da gülümsedi ve kahretsin... *bu çok gerçekçi* geldi. Esme gösterişli ya da soğuk değildi ya da... gerçekten ne olmasını beklediğini bilmiyordu. Boya malzemelerini almaya gittiklerinde kadın şekerçi dükkânındaki heyecanlı bir çocuk gibi davranmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, yiyecek alışverişi yaptıklarında da aynı şekilde davranmaya oldukça yakındı.

A k l ı n a rastgele ve şaşırtıcı bir düşünce geldi. "Tatlım, *sende* Daha önce bir markete gittin, değil mi?"

İçinden kahkahalar fişkırdı. "Ne biçim soru bu?" Bir sonraki reyona doğru döndü.

Cevap vermediği türden bir soruydu bu. Bunu çok yapardı. Kaçardı. Sinsice.

Adam onun kolunu yakaladı. Onu daha yakına çekti. "Başka şekilde ifade edeyim." Bir duraklama. "Tatlım, daha önce hiç markete gittin mi?"

"Eskiden yaşadığım yerde bir sürü açık market vardı. Ama bilgin olsun, evet, daha önce bir markete gittim. Keyfime baktığım için kusura bakma."

Adam onun sözlerini değerlendirdi. "Gittiğin her yerde eğlenebileceğini düşünüyorum."

"Hayatının her anından nefret etmekten iyidir." Evet. Öyle olduğunu varsayıyordu.

Devam ettiler. Kadın mırıldandı. Bir dondurucunun önünde durdu. "En sevdiğin dondurma hangisi?"

"Vanilya."

Vanilyalı dondurmayı çıkarırken bile daha fazla kahkaha attı.

"Şakayı paylaşmak ister misin?"

İki kişi onun kahkaha sesiyle dönmüştü. Biri üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Diğeri ellili yaşlarının başında görünüyordu. İkisi de bakışlarını Esme'nin üzerinde biraz fazla uzun tutmuştu.

Tyler onların görüşünü engellemek için hareket etti.

"Elbette. Paylaşacağım." Gözleri dans ediyordu. "Seni ve zevkini tarif etmem gerekirse... seni asla ama asla vanilya tarzı bir adam olarak düşünmezdim."

Seksten bahsediyordu. Esme'ydi. *Tabii ki* seksten bahsediyordu. Marketin dondurulmuş bölümünde.

"Kelepçe yok mu? Hiç sapkınlık yok mu?" Dilini şaklattı. "Şok oldum. Özellikle de kısa bir süre önce o kelepçeleri bana hevesle taktığını düşünürsek."

"*Tatlım.*"

"Ne? Fısıltıyla konuştum. Kimse duymadı."

Duymuştu.

Ve ne mutlu ki, alışveriş fantezisini bitirmişti. Kasaya doğru ilerlediler. Önlerinde bir kadın vardı. Mavi önlüklü bir kadın, kızını arabaya oturtmuştu. Kızın saç örgüleri başının etrafında sallanıyor, etrafındaki her şeyi görmek için dönüyordu. Kız üç yaşlarındaydı. Belki de dört. Elinde küçük bir oyuncak ayı tutuyordu.

"Doktor Ayı," diye seslendi.

Esme kaşlarını çatarak çocuğa baktı.

"O Doktor Ayı ve sizi daha iyi hissettirebilir." Bir ağız dolusu süt dişini ortaya çıkarmak için geniş bir sırıtış.

"Doktor Ayı harika görünüyor," diye onu temin etti Esme. Küçük kıza - ve ayıya- el salladı.

Anne ödemeyi bitirdi ve çantalarını arabaya yerleştirdi. Esme ve Tyler'a baktı. "Doktor Ayı'yı *her yere* yanımızda götürmek zorundayız," diye açıkladı onlara. "Her yere."

"Bak tatlım, kendi stetoskopu var," diye nefes aldı Esme. "Bu çok sevimli."

Anne güldü. "Ben doktorum ve küçük kızım onu mağazada görür görmez almak için ısrar etti. Tıpkı benim gibi olduğunu söyledi."

"O herkesi iyileştirebilir," diye övündü kız, hiç de azımsanmayacak bir gururla.

"İyileştirebileceğinden kesinlikle eminim." Esme başıyla onayladı. Anne ve kızı uzaklaşırken, Tyler Esme'nin yüzünde bir parça hüznü gördüğüne yemin edebilirdi. Onun omzuna dokundu.

Esme ona doğru megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı.

Tezgâhtar eşyalarını karıştırmaya başladı. "Siz ikiniz Şerif'in eski aile evine taşınan çift olmalısınız."

Bu sözler üzerine adam gözlerini tezgâhın arkasındaki kadına dikti. Kadının kurnaz bakışları onları taradı.

Esme mutlulukla, "Suçlu," diye karşılık verdi. Parmakları onun omzunu sıktı. "Nereden biliyorsun?" Esme sordu.

"Burası küçük bir kasaba. Yeni insanlar her zaman dikkat çeker." Eşyaları yanından geçirirken tarayıcı bip sesi çıkardı. "Şerifle arkadaş olduğunuzu duydum?"

Tyler cevap vermeden önce Esme yardımsever bir şekilde, "Kocam öyle," diye açıkladı. "Çok iyi arkadaşlar. Ve burada olduğum için çok heyecanlıyım. Yerleşmek için sabırsızlanıyorum. Söylesene, şehirde yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?"

Kadın gözlerini kırıştırdı. Taramayı bıraktı. Sonra bir karara varmış gibi başını salladı. "Körfezde gün batımını izlemek. Bu benim favorim. İskeleye gün batımını izlersiniz ve bu ruhunuza huzur getirir."

Esme'nin boğazı birazcık kıpırdadı. "Biraz huzura ihtiyacım var. Teşekkür ederim."

Kasiyer eşyaları saymayı bitirdi, Tyler nakit ödedi ve- "Çikolata cipsi!"

Esme dehşet içinde ona doğru döndü. "Onları unutmuşum."

"Onlara ihtiyacımız yok." Arabayı mağazanın önündeki otomatik kapılara doğru itti.

"Evet, ihtiyacımız var. Tyler, lütfen gidip benim için biraz alır mısın? Ben arabada kalacağım. Yemin ederim, iyi olacağım. Çikolata parçalarımı getirir misin? Tarifim için gerekli."

Harika. Çok umutlu görünüyordu. Mağazada o kadar mutluydu ki... *Onu patlamadan sonra görmeye devam ediyorum.* Kafasındaki iki görüntüyü eşleştirmek neredeyse imkânsızdı. Güzel, cesur Esme'nin şimdiki hali. Ve o kafenin enkazında tuttuğu hırpalanmış, cansız bedeni.

Tyler yutkundu. Mutlu Esme'yi seviyordu. Cesur ve ışıltılı olanı. "Hemen döneceğim."

"En iyi şekilde davranacağım. Söz veriyorum." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en iyi koca sensin."

Çenesi kilitlenerek aceleyle mağazaya geri döndü.

* * *

Kapıları kapatmak istemiyordu, bu yüzden Esme arabasını dışarı itti ve mağazanın önünde bekleyen odun kömürü ve tiki meşaleleri sergisinin yanına yanaştı.

bakkal dükkanı. Bakışları park yerini taradı.

Doktorun market alışverişini bir minibüsün arkasına yüklediğini gördü. Küçük kız annesinin ayaklarının dibinde daireler çizerek dönüyordu. Ve...

Küçük kız koşarak mağazaya geri döndü. Esme'nin gözleri büyüdü.

Annesi küçük kızının gittiğini fark etmemişti.

Çocuk hedefine kilitlenmiş ve yoğunlaşmış görünüyordu. Esme, çocuğun elinde tuttuğu oyuncak ayının mağazanın girişine yakın kaldırımında olduğunu fark ettiğinde ağzı açık kaldı. Kız doğruca ona doğru gidiyordu.

Ve bir motor homurdanıyordu.

Esme'nin kafası sağa doğru döndü. Büyük, güçlendirilmiş bir kamyon öne doğru hızla ilerliyor, ayıya doğru yuvarlanıyor ve park alanında çok hızlı gidiyordu. Direksiyonda bir gence benzeyen biri vardı ama başı dönüktü ve yolcu koltuğunda oturan bir arkadaşıyla gülüşüyordu.

Her şey hem inanılmaz derecede yavaş hem de inanılmaz derecede hızlı gerçekleşiyor gibiydi.

Küçük kız hızla ileri doğru koştu. Arabaya doğru çılgınca bir dalış Ayı.

Büyük araç dümdüz ilerlerken kamyonun motoru homurdandı. Esme çığlık attı ve ses kendi içinde yankılanıp durdu. öne doğru hamle yaparken bile kafası. Çocuğu yakalamaya çalışırken kollarını uzatmıştı.

Sonra frenlerin gıcırtısını duydu. Metalin feryadını. Ve vücudu kaldırıma çarparken kemiklerini sarsan gumbürtüyü hissetti.

Onuncu Bölüm

"HER YERDE KAN VAR!" Bir bağırı.

Tyler kafasını kaldırdı.

Çılgın bir genç kasalara doğru koştu. "Polis çağırın!" diye bağırdı. "Dışarıda bir bayanın yardıma ihtiyacı var!"

Tyler çikolata parçalarını düşürdü. Ön kapılara doğru koştu ve aniden dışarı çıkmak için çabalayan müşteri kalabalığını itti. Kapıları geçip dışarı çıkar çıkmaz.

Esmе, Esmе, neredesin?

Büyük bir kamyon marketin girişindeki sütunlardan birine çarpmıştı. Kamyonun büyük ızgarasının yanına bir araba sıkışmıştı. Araba parçalanmış ve bükülmüştü.

Kırmızı.

Her yerde. Kırmızı *her yerdedi*.

Tyler bir an için kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Arabanın içindekiler... Zihni onları gözden geçirdi. Dondurma. Kahve. Melek saç makarnası. *Esmе'nin arabası*.

Ama Esmе ortada yoktu.

"Çok özür dilerim!" Genç kızdı. Tyler'ın yanında sallanıyor, sallanıyor ve titriyordu. "Onu görmedim. Tam önümden koştu!"

Tyler çocuğu kendisinden uzaklaştırdı. Kalbi şimdi çift zamanlı bir ritimle atan Tyler, kamyonun karşı tarafına sıçradı. Sinirli izleyicilerden oluşan küçük bir kalabalık orada toplanmıştı. Önlüklü doktoru tanıdı ve-

Esmе.

Yerde. Top gibi kıvrılmıştı. Tyler, Esmе yavaşça dönüp ona bakana kadar onun adını haykırdığını fark etmedi.

Ben iyiyim. Bu sözleri ondan duyamadı. Kalp atışlarının gürültüsünden duyamadı, ama dudaklarının hareketini gördü ve dünyanın patlaması durdu. En azından biraz.

Esme kollarını açtığında Tyler ona doğru koştu ve içinden ağlayan bir kız fırladı. Kız annesine doğru uçuştu.

Ve Esme siyah kaldırıma sırt üstü düştü.

"Ben gerçekten iyiyim," dedi Tyler onun yanında titreyerek durduğunda. "Sürücü kafasını kaldırdı ve son saniyede beni gördü. Bana ve çocuğa çarpmak yerine direğe çarptı."

"Kızımı kurtardın." Doktor kızını sıkıca kucakladı. "Onu kurtardın!"

Tyler bakışlarını Esme'nin üzerinde gezdirdi. Kızın ellerinden birinde kan görebiliyordu. Ve kot pantolonu dizinden yırtılmıştı. Daha fazla kan. "Tatlım?"

Ona doğru bir elini kaldırdı. Ama o el kesinlikle yıpranmış görünen bir oyuncak ayıyı tutuyordu. "Bunu ona verir misin?"

Ayıyı aldı. Annesine verdi. Kız ağlamayı kesti.

Daha fazla insan toplandı.

"Ambulans çağırmalıyız," dedi biri. "Ya belki kırıldıysa?" Başka birinden.

"Bu kadar kan da neyin nesi?" Üçüncü bir ses. Daha genç. Çatlak.

"Bunun benim makarna sosum olduğundan oldukça eminim." Esme parmaklarını

Tyler'in elini. "Kalkmama yardım eder misin? Herkesin önünde bu şekilde yayılmak hiç de çekici değil."

Cazibenin canı cehenneme. Sadece kalkmasına yardım etmedi. Onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. Tyler tüm vücudunun titrediğinin farkındaydı. Ve lanet olsun, kalabalığın önünde ona Esme demişti. Ona Elizabeth denmesini istemişti ve *her şeyi* berbat eden *o* olmuştu. Hiç onun yapacağı bir şey değildi.

Ama bunlar normal koşullar değildi. *Esme öldürülmüş olabilirdi.*

Ona bakarken kirpiklerini kaldırdı. "İyi misin?"

Hayır. Bir an için onun öldüğünden korkmuştu. Şakağına bir öpücük kondurdu. Endişeli bir koca bunu yapardı, değil mi? Karısını öperdi. Onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılırdı. Korkunun iliklerine kadar işlediğini hissedirdi.

Bu sadece bir rol. Bunu seyirci için yapıyorum.

Peki neden her şey gerçekmiş gibi geliyordu? Kulağına fısıldadı, "Gerçekten böyle mi dikkat çekmiyorsun?"

Esme titredi. "Her şeyi berbat ettim." Evet.

Bütün gözler onun üzerindeydi.

"Ama mecbur kalsaydım," dedi ona, boğuk bir sesle, "her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapardım."

Meraklı sesleri bir siren sesi böldü. Birkaç dakika sonra da bir kapı çarpıldı. Aceleci ayak sesleri partiye katıldı ve Tyler, Clay'in "*Burada neler oluyor?*" diye sorduğunu duyduğunda fazla şaşırmadı.

* * *

"Güvenli evlerde saklanan insanların profillerini düşük tutmaları gerekir." Clay güvenli evlerinin çalışma odasındaki eski şöminenin önünde volta atıyordu. "Dikkat çekmezler. Uyum sağlarlar." Durdu ve kanepede oturan Esme'yi işaret etti. "Sen uyum sağlayamıyorsun."

Esme alt dudağını ısırdı. "Üzgünüm ama üzgün de değilim." Sanki o sevimli kızı kurtardığı için pişman olabilirmiş gibi.

Elleri kalçalarının üzerine düşerken bile Clay'den uzun bir nefes geldi. "Bobby Miller yeterince dikkat etmiyordu. Küçük Kady Jo çok küçüktü, onu zamanında göremezdi. Sen onun hayatını kurtardın."

Dizleri hâlâ ağrıyordu. Avuç içleri de öyle. Esme rahatsız bir şekilde koltukta kaydı. "Önemli bir şey değildi."

Clay ona baktı. "Bobby sonunda başını doğru yöne çevirmemiş olsaydı sana çarpacağını anlıyor musun? Şu anda ölmemiş olsan bile ciddi şekilde yaralanmış olacağını?"

Kadın yutkundu. "Evet, anlıyorum. Ama hatırlattığın için teşekkürler."

Clay'in dikkati Tyler'a kaydı. "Onun usta bir suçlu olduğunu sanıyordum."

Omuzları sertleşti.

"Olay nedir?" Clay sordu. "Çünkü şu anda tüm kasabam onun bir kahraman olduğunu düşünüyor."

"Daha önce hiç böyle olmamıştı." Esme ayağa kalktı. "Eğlenceli bir değişiklik olur, değil mi? Özellikle de benim gibi usta bir suçlu için. Kötü kalpli cadıdan sonra ikinci sıradayım, biliyorsun. Kesinlikle kalpsizim." Bakışları Tyler'a kaydı. *Ona böyle olduğumu mu söyledin?* "İzninizle. Büyük bir gündü." Öyleydi. Tyler bir acil tıp teknisyeni tarafından kontrol edilmesinde ısrar etmişti.

o iyiydi. Sadece biraz yara bere içindeydi. Önemli bir şey değil. Sonra şerifin karakoluna gittiler. Sorular vardı. Bir sürü soru.

Ve tabii ki yine market alışverişi yapmak zorunda kalmışlardı. Gerçi market bunları ona bedavaya vermişti, yani... kazanmışlardı.

Sonunda bütün gün akıp gitmişti. Şimdi adamlardan, onların sorgularından ve suçlamalarından kaçmak ve yukarı çıkmak istiyordu. "Sanırım bir duş alıp yatacağım. İyi geceler beyler." Merdivenlere doğru yöneldi.

Sürpriz, sürpriz, Tyler yoluna çıktı. "Sen kötü cadı değilsin."

"Oh, dur. İltifatların beni bunaltacak." Kızın işi bitmişti ve Tyler bunu anlamamıştı bile. Nasıl anlayabilirdi ki? Paris'ten sonra onu unutmuştu, oysa kadın onu kafasında inanılmaz bir beyaz şövalye olarak inşa etmişti. Neredeyse her gün onu düşünüyordu. *Çok mu takıntılıydın, Esme?*

Onun dertlerine çare olacağından o kadar emindi ki. Güvenebileceği biri. Ona yardım edecek ve asla ihanet etmeye kalkışmayacak biri.

Evet, yüksek beklentilerle ilgili bir sorunu vardı. Onu dava et.

Ama bir kadının kaldırabileceği çok şey vardı. Peki ya ızgarası parıldayan büyük kamyon? Bu da kâbuslarına eklediği bir başka görüntü olacaktı. Bütün gün kendini toparlamıştı. İçten içe sarsılıyormuş gibi hissetse bile. Şeriften gelen usta suçlu açıklaması onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Duyduğun hiçbir şeye inanmıyorsan ve gözlerinin gördüklerinin sadece yarısına inanıyorsan akıllısın demektir...

Ama ya gördüğün kısım gerçekse?

"Kaybol, Tyler." Esme elini kışkırtıcı bir hareketle salladı.

Kaçmadı ya da kıştlamadı. Olduğu yerde durdu, büyük, kımıldamaz bir nesne gibi.

"Çok solgunsun."

"Dur. Gerçekten mi? Daha fazla iltifat mı?" Esme başını salladı. "Bir kadın sana ve sahip olduğun o öldürücü cazibeye nasıl karşı koyabilir ki?"

"Parmakların titriyor."

Gerçekten de titriyorlardı. Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. "Kan şekerim düşmüş olmalı."

Adam bu bahaneyi yutmuş gibi görünmüyordu. "Adrenalin krizi mi geçiriyorsun?"

Neredeyse eziliyordu, yani evet, muhtemelen. Ama çenesini kaldırdı. "Hayır, sadece çok sıkıldım ve yatmaya hazırım. Ama yolumda 1.80 boyunda bir şerif var."

Adam ona baktı.

Kadın da ona dik
dik baktı.

Adamın vücudu her geçen dakika daha da sertleşiyor gibiydi. Gerçekten de adamın ne zaman kıpırdayacağını sanmıyordu-

"Birkaç dakika içinde sana katılacağım, Esmе." Kenara çekildi.

"Gerçekten, ne kadar garip. Sana katılman için bir davetiye verdiğimi hatırlamıyorum.

Bana." Etrafından dolandı ve basamakları zıplayarak çıktı. Dizine bir sancı saplandı ama kısa süreli acıyı görmezden geldi.

"Bir yatak, tatlım. Bir yatak."

Esmе arkasına baktı.

"Yakında görüşürüz." Gözleri *parlıyordu*.

* * *

TYLER, Esmе merdivenlerin tepesine ulaşana kadar bekledi. Gözlerini her saniye onun üzerinde tuttu.

"Bak, yapman gereken-"

Tyler elini kaldırarak Clay'in konuşmayı kesmesi gerektiğini işaret etti. Arkadaşı sustu.

Birkaç dakika sonra Tyler üst kattaki yatak odasının kapısının kapandığını duydu. Elini bıraktı ve Clay'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Ona bir daha asla suçlu deme."

Clay'in yeşil gözleri iki kat büyümüş gibiydi. "O öyle biri. Bana o ıvır zıvır bilgiyi söyleyen sendin! Hatırladın mı? Benimle temasa geçip bu eski evi hazırlayıp hazırlayamayacağımı sorduğunda?"

"Yanılmışım. İşler ilk görüldüğünden daha karmaşık." Elleri kenetlenmişti. Esmе'nin gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. *Acı*. Onun acısının her zerresini almak istiyordu.

"Karmaşıkmiş, kıcımın kenarı. Bana kalçasına elmaslar bağlanmış bir kadın yakaladığınızı söylemişsiniz. Düzinelerce hırsızlıkla bağlantısı var ve şu anda dark web'de aptalca bir miktar para için aranıyor. Erdemli ve zarafetli bir hayat sürdürdüğünüzde başınıza böyle bir ödül konmaz."

Bu saçmalık hiç komik değildi. "Ona bir daha suçlu deme. Eğer dersen, bir sorunumuz olur."

Clay ona doğru yaklaştı. Kaşları endişeyle aşağı doğru kalktı. "Bugün kafanı bir yere mi çarptın?"

"Siktir git."

"Huh. Tamam. Belki kafanı değil. Birdenbire sadece sakinle mi düşünmeye başladın?"

Tyler nefesini içine çekti. "Bahsettiğim sorunu yaşamak üzereyiz." Clay'i uyarmıştı, ama diğer adam uyarıyı görmezden gelmeyi seçtiyse, bu sadece onun suçuydu.

"Bak, ikimizin de bir dakikaya ihtiyacı var." Clay akıllıca davranarak Tyler'dan hem bir dakika hem de bir adım geri çekildi. "Esme konusunda benim de kafam çok karışık. Kady Jo'yu kurtardı! O çocuğu çok sevdiğimi biliyorsun. Annesini benimle evlenmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama Vanessa şu ana kadar cazibeme direndi." Bir nefes verdi. "Yani şimdi bir suçluya minnettarım-tamam! Tanrım, nefes al!" Tyler ona doğru atıldığında hızla geri çekilmişti. "C-kelimesini söylemek istememiştim. Ağzımdan kaçtı!"

Bir daha ağzımdan kaçmasa iyi olur. "Esme'ye o kamyon çarpabilirdi. Ölebilirdi."

"Bobby çok hızlı sürüyordu. Tanrı aşkına, orası bir otoparktı. Aptal gibi oradan geçiyordu ve birini ciddi şekilde yaralayabilirdi. Eğer senin Esme orada olmasaydı, şu anda ne yapıyor olabileceğimi hayal bile etmek istemiyorum." Clay bir elini zaten dağınık olan kahverengi saçlarında gezdirdi. "Yani, başka ne yapmış olursa olsun, şu an için beni kesinlikle Esme'nin ekibinden say."

"Sanki daha önce onun takımında değildin?"

Clay bir süre bekledi. "Sanki öyle *miydin*? Sanki ciddi ciddi bir şeyler çevirmiyor ve federal dostların için istihbarat elde edebilmek amacıyla o kadını manipüle etmeye çalışmıyormuşsun gibi?"

Kahretsin.

Üst katta bir kapı açıldı ve hemen ardından tık diye kapandı. Orospu çocuğu. Bundan korkuyordu. *Esme konuşmamızı dinliyordu.* Kapıyı ilk kez kapattığında, bu sadece bir oyundu. Yatak odasına gittiğini düşünmesini sağlamak için. Gerçekte ise kulak misafiri olmak için oyalanmıştı. Tabii Clay olabilecek en kötü suçlamayı ağzından kaçırmıştı. "Ben onun takımındayım. Hedefim o. Benim amacım. Onu güvende tutuyorum."

"Çünkü o bir görev."

"Çünkü o Esme." İlişkilerinde dramatik bir değişim olmuştu. Ve içinde değişen her şeyi nasıl sindireceğini bile bilmiyordu. Tek bildiği şeydi.

Esme ölmeyecek. Esme incinmeyecek. Bir daha asla onun yüzükoyun yatan bedenine doğru koşmayacağım ve onun öldüğünü düşündüğüm için korku, öfke ve kederin içime aktığını hissetmeyeceğim.

"Ah, kahretsin. Böyle mi? Cidden mi?"

Tyler omuzlarını geriye attı. "Sorunumuza geri mi döndük?"

Clay yutkundu. Adem elması sallanıyordu. "Seni daha önce de cehenneme kadar takip ettiğimi biliyorsun. Yine yaparım. Ama mümkün olduğunca yanmaktan kaçınmaya çalışalım, tamam mı?"

Ateş bu kadar cazipken yanmamak zordu.

Clay gittikten sonra Tyler ön kapıyı kapattı. Sonra üst kata baktı. Akan suyun belli belirsiz sesini duydu mu? Esme duşa mı girmişti? Telefonunu çıkardı ve hızlıca, gerekli bir arama yaptı.

Gray ilk zil sesinde cevap verdi. "Bana şimdiden bir sorunumuz olmadığını söyle."

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Güzel." Rahatlamış bir iç çekiş. "Çünkü o kadının hayatta kalmaya devam etmesine ve işbirliğine devam etmesine ihtiyacım var. Seninle ayrılmadan önce paylaştığı şeyler? Şimdiden altın madeni gibi. CIA altına işlemek üzere. Ve bildiklerine gelince bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyorum. Onun konuşmasına ve tam işbirliği yapmasına ihtiyacımız var. Duvarlarını yıkmalı ve sahip olduğu her bir sırrı size anlatmasını sağlamalısınız."

Çenesi ağrıyordu çünkü arka dişlerini öyle sert sıkmıştı ki. Herkes onun bilgi almak için Esme'yi baştan çıkaracağını mı düşünüyordu? Çaba sarf ederek kendini rahatlamaya zorladı. "Ona yapılan suikastla ilgili neler oluyor? Ödülü kimin koyduğunu öğrendin mi?"

"Bak, hâlâ gözaltımızdaki piçi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum. Burada çok iş var dostum. Bütün gün şüphelileri sorguya çektim ve sana şunu söyleyeyim, diğer Federaller onları sorgulamandan hoşlanmıyor. Bu tür şeyler seni ofiste pek seilmeyen biri yapar."

"Çok kötü. Diğer federallerin kirli olmasından hoşlanmıyorum."

"Sen de ben de." Bir nefes. "Jorlan beni ziyarete geldi, bunu sana daha önce söylemiş miydin?"

Hayır, kesinlikle söylememişti.

"Adam çok kızgındı. Sürekli Esme'yi görmek istiyordu. Söylemeliyim ki, elmaslarının yerini tespit etmiş biri için, gerçekten çok gergin görünüyordu."

Tyler bekledi. Daha fazlasının olacağını biliyordu. Gray ile, her zaman oldu.

"Bana daha fazlasının olduğunu söyleyen bir şekilde seğiriyordu.

Bazılarını aradım

yerel polisten iyilik. Peşinde biri var. Bundan hoşlanmayacaksınız ama... adam bu sabah ilk iş olarak özel jetiyle havalandı."

"Peki hangi cehenneme gitti?" Kahretsin.

"Uçak Vegas'a indi. Ama orada Jorlan'ı gören kimseyi bulamadım."

Harika. "Tehlikede miyiz?"

"Tetikte olun. Henüz yer değiştirmeye gerek yok. O bölgede arkadaşların var, bunu ikimiz de biliyoruz. Altınızı izleyebilirler."

"Esme'ne yaklaşan kaç düşman var?" "Senin Esme'n mi?"

Dilim sürçtü. "O benim sorumluluğumda, değil mi?" *Ve benim yüzüğümü takıyor.* Tamam, evet, kıcını sakinleştirmesi gerekiyordu. Yüzük sadece bir dekoru. İlişki rol icabıydı. Peki ya iş? Gerçektir. Onu güvende tutmak mı? Çok, çok gerçek bir öncelik. Hayır, bir gereklilik.

"O senin sorumluluğunda, tamam mı?" Gray bunu kolayca kabul etti. "Ve neden *senin* ona eşlik etmen konusunda bu kadar kararlı olduğunu merak etmiyor musun?" Merak kelimeleri karartmıştı.

Tyler onu neden istediğini biliyordu. Nedense geçmişlerini Gray ile paylaşmamıştı. Tyler bunun yerine, "Kaç düşman yaklaşıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Ondan öğren. Biraz önce bahsettiğim *yakınlaşma* işi bu olabilir. Yedi milyon dolar için dünyadaki her hevesli tetikçi onun peşine düşecektir. Bunu biliyorsun. Yerinizde olsam kadını güvenli eve kilitlerdim. Onu tamamen güvende ve her zaman gözetim altında tutun."

Esme'yi kilitlemek mi? Neredeyse homurdanacaktı. "Bunun için biraz geç." Çoktan dışarı çıkmıştı ve yerel halkın dikkatini fazlasıyla çekmişti. Düşük profili geçmişte kalmıştı.

"Tyler, *sakin* bana tansiyonumu olduğundan daha fazla yükseltecek bir şey söyleme."

Tamam. Gray'e süpermarket olayından bahsetmeyecekti.

"Beni ilgilendiren dūřman sayısı deęil," diye inatla devam etti Gray. "Beni ilgilendiren, *kimin* kafasına yedi milyon koyacak kadar parası olduęu. Ve bunu dūřündüğümde, tek bir adama geri dönüyorum."

Sanki Tyler bağlantıyı çoktan kurmamıştı. "Jorlan."

"Doęru. Psikopat herifin yakacak parası var. Cinayet, uyuşturucu anlaşmaları ve silah ticaretiyle bağlantılı olduğunu dūřünüyorum. Ama suçlamaları kabul ettirmek? Tamamen farklı bir mesele."

Görev gücü sadece mücevher hırsızlığı çetesini durdurmakla ilgili değildi. Tyler ve Gray'in Jorlan'a sattıkları hikâye buydu. Asıl gerçek, SOB'a karşı kullanabilecekleri kanıtlar arıyor olmalarıydı. Hırsızları yakalamak ve Jorlan'ı alaşağı etmek istiyorlardı.

Görevin ilk kısmı başarılımıştı. Jorlan'ı durdurmaya gelince? O gerçekteşmemişti. Ve şimdi, "Ortadan kayboldu." Çok kötüye işaret.

"Onun için kendisi gelmeyecek."

Hayır. Jorlan ellerini kirletecek birine benzemiyordu. "Böylece, yedi milyonluk vurgun."

Gray'den bir homurtu. "Tabii *senin* Esme başka bir çılgın milyarderini kızdırmadıysa. Gerçeęi bulmak *senin* iřin. O yüzden git ve kadının harika olduğunu dūřünüyormuř gibi davran. Onun cadı büyüüne falan kapılmış gibi davran. Oyuncuyu oyna ve görevi tamamla."

"Bunu az önce bana söylemedin. "Oyuncuyu oyna. Sarhoş musun sen?"

"Sana nasıl baktığını gördüm." Gray'in sözlerinde mizah yoktu. "Kullan onu, tamam mı?"

Esme ona nasıl bakmıştı?

"Sadece yol boyunca *seni* kullanmadığından emin ol, anladın mı? Duygusal olarak uzak dur yoksa işi asla bitiremezsin."

İş Esme'ydi. "Benim için endişelenme. Onunla başa çıkabilirim." "Güzel."

Tyler telefonu kapattı. Birkaç dakika sonra tüm alarmların kurulu olduğundan emin oldu ve alt katın ışıklarını kapattı. Tekrar yere yatmaya niyeti yoktu.

Yavaş ve bilinçli adımlarla üst kata çıktı. Doğruca sağdaki yatak odasına gitti. Esme'nin bir gece önce seçtiğini bildiği yatak odasına. Kapı kapalıydı. Elini kaldırdı ve parmak eklemleriyle kapıya vurdu.

Cevap yoktu. Ama aşığı uzandığında, kapı kolu kolayca döndü. Kilitli değildi. Kapıyı açtı. "Esme?"

Yine cevap yok. Kapıyı biraz daha itti. İçeri girdi. Yatağın yanındaki lamba açık bırakılmıştı ve büyük yatağın üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Eski pirinç bir yatak. Kesinlikle iki kişi için yeterince büyüktü. Ama yatak boştu.

Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı. Başı otomatik olarak o kapıya doğru döndü. Vücuduna beyaz bir havlu sarmış olan Esme orada dururken buhar etrafına yayılıyordu. Bakışları onun üzerinde gezindi.

Konuşmalıydı. Ve çenesini yerden kaldırmalıydı. "Sen, ah, bugün o kızı kurtardın."

Ona doğru yürürken yumuşak bir kahkaha attı. "Bana hak etmediğim övgüyü vermeyi kes." Esme tam önünde durdu ve başını geriye eğdi. Islak saçları omuzlarının üzerinden kayıyordu. "O kamyonun yolundan çekilmek için bolca zaman olduğunu biliyordum. Gerçekten o kadar hızlı gitmiyordu. Kasabadaki insanların beni sevmesini istedim, böylece amacıma ulaştım." Elini kaldırdı ve adamın yanağını hafifçe okşadı. "Çok safsın. Neredeyse büyüleyici." Yumuşak bir iç çekiş. Arkasını döndü. Yatağa doğru yöneldi. Sırtını ona dönerek havluyu bıraktı ve ona güzel poposunun gerçekten etkileyici bir görüntüsünü sundu. "Yatakta bana katılmaktan çekinme. Kesinlikle iki kişi için yeterli yer var." Yorganın altına girdi.

Nefes almıyordu.

"Oh, bu arada..." Sesi ona doğru süzüldü. "Umarım federal dostunla telefonda harika bir sohbet yapmışsındır."

Kadın her şeyi duyabiliyor muydu?

"Söylesene, şerif arkadaşınla benim hakkımda yaptığınız o muhteşem sohbet gibi bir şey miydi? Tüm karanlık ve yaramaz sırlarımı öğrenebilmek için manipölasyon oyununda olduğunu bilmek her zaman harika."

Hay sikeyim.

Esme çok kızmıştı. O da boku yemişti.

* * *

GÜNTA MAMEN ÇOK UZUN SÜRMÜŞTÜ. Grayson sandalyesinin arkasından ceketini aldı, masasının ışığını söndürdü ve kapısına yöneldi.

Ama kapı o daha ulaşamadan açıldı.

Patronu gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ah, Ajan Stone!" Thaddeus Caldwell boğazını temizledi. "Burada sizi görmek isteyen biri var."

Şimdi mi? Ama eğer patronu ortaya çıkıyorsa, onu görmek için orada olan kişi de bir BFD olmalıydı. Bu yüzden geri çekildi ve söz konusu Büyük Anlaşma'yla tanışmaya hazırlanırken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Ofise önce patronu girdi.

Thaddeus'un hemen ardından siyahlar giymiş iri yarı bir adam geldi.

Bodyguard mı? Kiralık kas gücü mü? Adam böyle bağırıyor.

Sonra.

Şakakları gümüş rengi, saçları mükemmel kesilmiş ve Grayson'ın bir aylık maaşından daha pahalı olduğu anlaşılan bir takım elbise giyen yaşlı bir adam. Adamın koyu renk gözleri Grayson'ın üzerinde değerlendirici bir şekilde gezindi. "Özel Ajan Stone."

"Benim." Adam başını eğdi. "Peki siz...?" Ama o zaten biliyordu. Çünkü masasının üst çekmecesinde bu adamın resmi ve dosyası vardı.

"Ben Etienne Laurent ve kızımı istiyorum."

Oh, kahretsin. "Kızını mı?" diye yineledi. Patronuna bakmadı. "İkimizi de aşağılamayın, *s'il vous plaît*. Biliyorum ki sen

Jorlan'ın evinde meydana gelen o karışıklıkta kızımı tutuklayan ajan. Kendisiyle konuştum ve sadece bir iletişimsizlikten kaynaklanan bir olay yüzünden Esme'ne karşı suçlamada bulunmaya niyeti olmadığını söyledi."

Grayson ensesini ovuşturdu. "Jorlan'la tam olarak ne zaman konuştunuz?"

"Bu akşam, aptal bir FBI ajanı yanlışlıkla kızımı tutukladığı için ülkeye uçarken. Bir diplomatın kızını." Karanlık bakışları gözünü kırpmadan bakıyordu. Ve buz gibi soğuktu. "Bunca zamandır kızımı kilit altında tuttuğunuzu öğrenmesem iyi olur." Patronunun burada nasıl ilerleyeceği konusunda ona bir işaret vermesi gerekiyordu. Ama Thaddeus sessiz ve metanetli kaldı. *Harika, bırakalım da*

Bu bok fana çarptı, ha?

"Esme," dedi Etienne. "Şimdi."

Thaddeus bir can simidi sunmadığına göre, Grayson daha önce kurdukları hikâyeyi devam ettirecek ve patronunun fikrini değiştirmedikçe umacaktı. "Esme uzun zaman önce serbest bırakıldı. Kesinlikle herhangi bir hücrede değil."

Fransız Büyükelçi hâlâ göz kırpmıyordu. "Peki nerede o zaman?"

"Uh, onu aramayı denediniz mi?"

"*Evet*, onu aramayı ve cep telefonunu takip etmeyi denedim. Açık değil."

"Ondan hiç mesaj almadın mı?" Bir ajan, Esme gibi davranan ve bir süreliğine şehir dışına çıkacağını söyleyen adama mesaj atmış olmalıydı. dekompres.

"Kızımdan hiç mesaj almadım. Sadece Esme'm gibi davranan bir federal ajanın saçmalıkları var."

Uh, oh.

Sonunda patronu öne çıktı. "Büyükelçiye neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim."

Kendi kışını kurtarmanın yolu. Grayson omuzlarını dikleştirdi. "Benim de kesinlikle hiçbir fikrim yok. Eğer kızınızdan bir mesaj aldıysanız, söyleyeceklerinden hoşlanmadığınız için üzgünüm ama bu FBI'nın sorunu değil." Bu adama karşı nazik davranmak bir seçenek olmayacaktı. Onda soğuk ve sert bir şeyler vardı. Ve gözleri saf siyah buz gibiydi. "Esme Laurent hiçbir yerde bir hücrede tutulmuyor." Tamamen gerçektir. Esme güvenli bir evdeydi, hücrede değil. "Bana biraz huzur ve sessizlik bulmak istediğini söyledi. Umarım bunu bulmuştur."

"Esme huzuru seven biri değildir. Ve sessizlikten nefret eder. Birkaç yıl önce kısa süreliğine işitme yetisini kaybetmişti."

Şaşkınlık içinde yuvarlandı.

"Ama sen bunu bilmiyordun." Etienne tatmin olmuş görünüyordu. "Çünkü sen onun sırdaşlarından biri değilsin. Görüyorum ki durumu yanlış değerlendirmişim. *Je regrette.*" Topuklarının üzerinde döndü. Koruması hemen arkasında sıraya girdi.

"Bekle!" Neler oluyordu böyle? Grayson az önce iyice sorguya çekildiği hissine kapılmıştı ve sorgu bitene kadar bunun farkına bile varmamıştı.

Etienne ahşap kapı çerçevesini kavradı. "İhtiyacınız olan bir şey mi var Ajan Stone?"

Bir sürü cevaba ihtiyacı vardı. "Jorlan Rodgers'la ne kadar yakınsınız?" Bu soruyla başlayacaktı. Jorlan geldikleri kadar kirli biriydi. Ve bu adamın konuşma şekli Grayson'ın kafasında alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Etienne döndü ve ona gülümsedi. "Bir erkek müstakbel damadına ne kadar yakın olabilirse o kadar."

Grayson şaşkınlığının yüzünden okunmasına izin verdi. "Esme ve Jorlan nişanlandılar mı?" Ne zamandan beri? "İkisi de bana bundan bahsetmedi."

"Henüz resmi olarak nişanlanmadılar. Yine de sadece bir zaman meselesi. Daha önce de birlikte oldular. Ayrıldılar. Sonra tekrar bir araya geliyorlar. Birbirlerinden uzak kalamazlar. Bazı şeyler ve insanlar sadece olmak içindir." Kısa bir tereddüt. "*Au revoir.*"

"Evet, *hoşça kalın.*"

Patronu aceleyle büyükelçiyi dışarı kadar takip etti. Kapı arkalarından tıkırdayarak kapandı.

Grayson olduğu yerde kalakaldı, aklı tamamen karmakarışık. *Esme hepimizi kandırıyor muydu? Jorlan'ı beceriyor ve Federallerle mi oynuyor? Eğer öyleyse, kahretsin, Tyler tehlikede olabilirdi.*

Siktir, siktir.

Birkaç dakika sonra.

Kapısı açıldı. Sonra tekrar çarparak kapandı. "Bunu biliyor muydun?" Thaddeus sordu. "Esme ile Jorlan'ın aralarında romantik bir ilişki olduğunu *biliyor* muydun? Bu da ne böyle? Ne kadar berbat durumdayız?"

Nefesi kesildi. *Çok* kötü. Ama sadece büyükelçinin söyledikleri doğruysa.

Peki... doğru muydu?

Bir adam bunu onun için öğrenebilirdi. Ama Grayson, Thaddeus karşısında dururken Tyler'ı arayacak değildi. *Çünkü patronuma güvenmiyorum. Tam olarak değil.*

Thaddeus, "Jorlan'ın dosyasını getir," diye bağırdı. "Ve Esme'ninkini de. Hemen şimdi onların üzerinden geçiyoruz. Kimse beni ve ekibimi kullanamaz. *Hiç kimse.*"

On Birinci Bölüm

Devasa, siyah kamyon ona doğru çok hızlı geliyordu. Motor homurdanırken bile içeriden müzik sesi yükseliyordu ve Esme küçük kıza zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Ya da yetişse bile kamyon ona çarpacaktı. Hem kendisi hem de kız ölecekti. Anne yakındaydı, çığlık atıyordu çünkü neler olduğunu fark etmişti ama artık çok geçti. Çok geç.

Kamyondan yayılan ısı kızın üzerine sıçramıştı ve neredeyse bir yangın gibiydi. Bomba gibi.

Sanki-

Esme sarsılarak uyandı. Nefes alıp verirken bile gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir içeri bir dışarı. Kalbi çok hızlı attığı için otomatik olarak bir elini göğsüne götürdü. Çarşaf parmaklarının arasına dolandı ve nerede olduğunu ve neler olduğunu anlaması bir anını aldı.

Güvenli evin yatak odası.

Sadece bir kâbus. Hepsi bu. Bir kâbus. Çünkü küçük kız iyiydi. Kamyon ikisine de çarpmamıştı. Her şey yolundaydı. İyiydi.

Ve... Esme dünya çapında bir yalancıydı.

Kalbi hızla çarpmaya devam ederken bile karanlık tavana baktı. Tyler'ın yüzüne karşı tamamen yalan söylemişti. Küçük kız için koşarken, Esme sadece ona ulaşmaya odaklanmıştı. Onu kurtarmaya. Bir çocuğun annesinin gözleri önünde öldüğünü görmeye değil.

O ölmedi. O iyi. İyi bir şey yaptın, Esme.

Ve annesinin sesi aklından geçti.

Her güne bir iyilikle başlayın.

İyi işler onun için her zaman çok zor olmuştu. Kötü işler daha kolay gelirdi.

Böylece, Tyler'ın önünde çıplak gezinti. Yüzüne karşı yalan söyledi çünkü Clay'e söylediklerini duymuştu. Sanki adamın kendisiyle oynadığını zaten bilmiyormuş gibi. Tyler gibi bir adamın onu gerçekten istemesine imkân yoktu.

Onu. Ateşli ve kirli bir seksten fazlası için değil. Sonsuza dek sürecek türden bir istek mi? Böyle bir şey olmayacak. Adamın sonu usta bir suçluyla olmayacaktı.

Ve kadın da ahlaki açıdan dürüst ve tutucu bir şerifle olmayacaktı. Vanilya, gerçekten.

Ama yatağın kenarına doğru eğildi. Yere baktı. Çünkü Tyler o gece alt katta uyumuyordu. Yanına bir yastık ve fazladan bir battaniye almış ve hemen onun yanına yatmıştı. Gözlerini kısarak onun gölgeli haline baktı, karanlıkta onu seçmeye çalıştı.

"Kötü bir rüya mı gördün, tatlım?"

"*Mon Dieu!*" Bütün vücudu sarsıldı.

"Fransızcaya geçmemen gerekiyordu, unuttun mu?"

Kalp atışları yeniden dörtlüye koşmaya başlamıştı. "Beni ölümüne korkutmaya çalışmaman da gerekiyordu."

"Seni korkutmaya çalışmıyordum. Seni kontrol etmeye çalışıyordum. Birkaç dakika önce nefesin kesildi. Sonra neredeyse üzerime düşüyordun. İyi olup olmadığını sormanın uygun olacağını düşündüm."

Sesi nasıl bu kadar sakin ve kontrollüydü? Nasıl her zaman mükemmel bir kontrol içindeydi? Bu onu çılgına çeviren bir şeydi. "Üstüne *düşmüyordum.*" Bir koklama. "İyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum. Ağladığını *duyduğumu* sandım. Sanki bir kabus görmüş gibiydin."

"Henüz uyumadıysan kabus göremezsın."

Tekrar ona baktı. Saçları öne doğru kaymıştı. "Neden uyumadın?"

"Çünkü tanıdığım bu son derece seksi kadın kıvrımlı poposunu bana gösterdi ve sikimi o kadar sertleştirdi ki uyumak biraz zorlaştı." Sert. O kadar sakin değil. Kenarları biraz yırtık pırtık.

"Ah." Ağzı kurumuştı. Yutkundu. İki kez. Bu kuruluğa pek yardımcı olmadı.

"Uh, huh. Neden yatağına geri yaslanmıyorsun? Uyumaya devam et."

Arkasına yaslanmadı. Biraz daha öne eğilmiş olabilirdi. Şimdi kesinlikle yatağın yarısından sarkıyordu. Muhtemelen onun üzerine düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Eğer uyumak istemiyorsan," diye ekledi Tyler huysuzca, "bana her zaman kötü rüyayı anlatabilirsin."

"Ne kötü rüyası?" diye sordu.

Tyler'dan derin, gürleyen bir kahkaha geldi. "Gerçekten yalanlarını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Kesinlikle göremeyeceğini umuyordu. Kimsenin onun içini göremeyeceğinden emin olmak için son derece sıkı çalışıyordu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama senin tam olarak kim olduğunu görebiliyorum."

Tatlım. Sevgilim. Tatlılık. Kesinlikle çok çeşitli hitaplar kullanıyordu. Aslında hiçbirini kastetmiyordu. Onun yerine, onu düşündüğünde aklından geçenleri biliyordu... "Bir suç dehası."

"Sanki tek olduğun şey buymuş gibi."

Yani suçlamayı reddetmemiştir.

"Ama sende bundan fazlası var," diye ekleyerek onu şaşırttı. "Tecrübelerime göre, insanlar bu dünyada çok nadiren tek bir şeyden ibarettir. Seri katillerin bile aileleri vardır. Dört kişiyi öldürmüş bir adam yine de gördüğünüz en sadık baba olabilir. Oğlunun her futbol maçına giden bir adam. Hiçbir aile yemeğini kaçırmaz."

Gerçekten konuşabilmesi bir anını aldı. "Beni bir seri katille mi kıyaslıyorsun?" Açıkça anlaşılsın diye.

"Hayır. Çünkü sen kötü değilsin."

Nefesi hızla kesildi. "Sanırım bu da bir şeydir. Ama lütfen beni süslü iltifatlarınızla bunaltmamaya çalışın." *Senin seri katil olduğunu düşünmüyor, yani bu da bir şeydir. Baktan bir şey.*

"Zırh gibi, değil mi Esme? İnsanları silahsızlandırmak ve dikkatlerini dağıtmak için küstahça yorumlar yapıyorsun."

Altındaki battaniyenin belli belirsiz hışırtısını duydu. Gözlerini zorladığında, adamın biraz yer değiştirdiğini görebildiğinden emindi. Ellerini başının arkasına koymuş, rahatlamış, ona bakıyor ve dünyasını didik didik ediyor muydu?

"İnsanların gerçek seni görmesinden korkuyor musun, Esme?"

"Uyandığımda gece yarısı psikolojik bir değerlendirmenin içine düşeceğimi fark etmemiştim. Bunu bilseydim, kabusuma bağlı kalırdım." Tekrar yatağa uzandı. Yorganı çenesine kadar çekti ve gözlerini tavana dikti.

Yumuşak kahkahası onu takip etti. "Psikolojik bir değerlendirme sayılmaz ama sanırım gerçek senle oldukça iyi başa çıkıyorum."

Hayır, değilsin. "Anlat." Söyleme. Başka bir şey söyleme, olur mu?

"Bununla başlamaya ne dersin? Kıza zamanında ulaşip ulaşamayacağın konusunda hiçbir fikrin yoktu."

Esme yutkundu. Onun sözlerini de inkâr etmedi. Nasıl inkâr edebilirdi ki ?

Son derece doğruydular. *Ölümciül*. Korkunç bir anahtar kelime.

"Kamyonun durup durmayacağını ya da üzerinize doğru yuvarlanıp yuvarlanmayacağını bilmiyordunuz. Bütün bunları düşünecek vaktin yoktu. Hiçbir şekilde bunları düşünecek vaktin yoktu."

Sesinde gerçek bir öfke vardı sanki. Esme yan yattı ama başını tekrar yatağın kenarından uzatmadı.

"Annesinin Clay'le konuştuğunu duydum. Başını kaldırıp baktığında kızının oyuncak ayıyı almak için geri döndüğünü gördüğünü ve bir çılgılık bile atmadığını söyledi. Kızı kamyonu çok yakınmış."

Esme hızla gözlerini kırptırdı. Karanlıkta, gözlerinin yaşlarla dolduğunu göremezdi. En azından bulunduğu konumdan onu göremezdi. Çünkü kendini ondan saklamıştı. *Herkesten saklanıyorum*.

"Onu yakalamak için koşun, değil mi?" Tyler acımasızca devam etti. "Bir çocuğun öleceğinden başka bir şey düşünmeden. Kızı gördün. Kamyonu gördün. Ve onu kurtarabilecek kadar yakın olan tek kişinin sen olduğunu biliyordun. Ama ikinizin de kamyonun zamanında uzaklaşıp uzaklaşamayacağınızı bilmiyordunuz."

"Ne diyebilirim ki?" Yumuşak. Alaycı çünkü yapabileceği tek şey buydu. "Muhtemelen bana kahraman demeye başlamalısın. Belki kasaba bana bir geçit töreni düzenler."

Sessizlik.

Sessizlikten nefret ediyorum. Nefret ediyorum. İlk başta, o özel hastanede uyandığında tek bildiği buydu. İnsanların konuştuğunu görmüştü. Ağızlarının hareket ettiğini görmüştü. Ama duyabileceği hiçbir şey yoktu.

Günler, haftalar sonra okyanus sesine benzeyen bir ses duydu. Kulaklarında donuk bir kükreme. Ona hem umut verip hem de dehşete düşürdüğü için sinirlerini sarsmıştı.

Sessizlikten her zaman nefret edecekti. Esme söyleyecek bir şey bulmaya çabaladı. "Ölü tetikçiden haber var mı?"

"Hayır."

Pekâlâ, tamam, bu pek de sohbet başlatıcı bir cevap olmamıştı. Yine sessizlik oldu. Lanet olsun. "Tyler..."

"Bana kâbusundan bahset."

Bunu yapmak istemedi. "Neden bana seninkilerden birini anlatmıyorsun?" Şimdi başını bir kez daha yatağın üzerinden uzattı. Neredeyse

kendine engel olamadı. Çünkü yapamadı. "Bay Büyük, Kötü ABD Şerifi. Eminim siz de ara sıra kâbus görüyorsunuzdur. Sen bana seninkini anlat, ben de sana benimkini anlatayım."

"Beni manipüle edebilmek için neden korktuğumu öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

"Şey, hayır." Korkmuyordu. "Aslında bir şeyden korktuğunu fark etmemiştim."

"Hepimiz bir şeylerden korkarız. Sert konuşan, çok seksi dolandırıcılar ve suç dehalari bile."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Dişleri birbirine çarptı.

"Elimde çikolata parçalarıyla lanet olası bir marketten çıkıp seni kaldırımda ölü bulmaktan korkuyorum." Düz.

Titredi.

"Sana koştuktan ve seni ters çevirip her tarafının kan içinde olduğunu görmekten korkuyorum. Kemiklerinin kırılmış ve parçalanmış olmasından. Ve gözlerinin -hayatımda gördüğüm en muhteşem gözlerin- kapalı olmasından. Her zaman da kapalı olacaklar. Çünkü beni terk ettin. Çünkü ben tek işimi yapmadım. Seni koruyamadım. Her şeyi berbat *edip seni kaybetmekten* korkuyorum."

Vay canına. Bu şaşırtıcı derecede derindi. Yatağı biraz daha itti çünkü onu görmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Adam onu yakaladı. Elleri havaya kalktı, kızın etrafında kıvrıldı ve bir anda kız yataktan onun kollarına doğru yuvarlandı. Vücudu onunkiyile çarpışırken bile nefesi onu aceleyle terk etti.

"Sana bir şey olmasından korkuyorum," diye homurdandı.

Kadının üst bedeni adamın güçlü göğsüne bastırdı. Bacakları adamın kalçalarına sarılmıştı ve adamın uyarılmışlığının sert, itici kanıtını kaçırmak mümkün değildi. Adamın elleri kadının omuzlarında kıvrılmıştı.

"Seni korumak için yapabileceğim hiçbir şey yokken benim gözetimimde ölmenden korkuyorum." Elleri aşağı kaydı. Kalçalarının etrafında kıvrılmak için hareket etti.

Ellerini iki yanında yere bastırdı ve yüzüne bakabileceği kadar yukarı kaldırdı. "Koruma konusunda gerçekten çok iyisin," diye mırıldandı. Onun ağzını istiyordu.

Hayır, onu istiyorum.

"Ve sen de benim kontrolümü kırmakta çok iyisin," diye karşılık verdi adam, kadının vücudunu ürperten bir ses tonuyla.

Ve bununla birlikte, ağzı onunkini aldı. Aralarındaki son mesafeyi de kapattı. Ağzı onunkine bastırdı. Dili içeri girdi. Onun tadına baktı. Aldı. Bir yanıt emretti.

İçinden bir ihtiyaç seli fişkırıldı. Zaten çok sıkı bir şekilde sarılmış olan duyguları patlayacak gibiydi. Artık adrenalin mi? Korku mu? Ne olduğu kimin umurundaydı? Birdenbire, boğazında bir inilti kıpırdanırken bile tırnakları onu ısıırıyordu. Yatağa çıplak girmişti. Onunla alay ediyordu. Ve adam onu yataktan çektiğinde hâlâ çıplaktı. Kalçaları adamın kalın aletine doğru sallanıyordu ve onları ayıran tek şey adamın kullandığı battaniyeydi.

Ve -elini aralarına soktuğunda fark ettiği gibi- adamın kot pantolonuydu.

Adam neden hâlâ kot pantolon giyiyordu? Onlardan kurtulmasına yardım edebilirdi. Kendini yukarı iterken ağzını onunkinden çekti. Bu hareket kalçalarının adamın sikine daha sert sürtünmesine neden oldu. Nefesi girip çıkarken çok gürültülü görünüyordu.

Karanlık.

Onu net olarak göremiyordu.

Ama kendi uyarılmışlığını hissedebiliyordu. Sadece bir öpücükten sonra onun için ıslanmıştı. Göğüsleri ağrıyordu. Tyler'ın onlara dokunmasını istiyordu. Meme uçlarını okşamasını. Ona dokunmasını, her yerine. Ama sabah olduğunda adamın pişmanlığı olmaya da hiç niyeti yoktu.

Elleri adamın göğsüne yayıldı. Hain kalçaları ona doğru eğilmiş olabilirdi. "Bu," sesi çok boğuktu, "bana seks yaparsak bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyleyeceğin kısıım mı?"

"Esme."

"Çünkü seni o noktaya kadar yenebilirim." Hâlâ onun tadına bakarken bile çenesini kaldırdı. "Hiçbir anlamı olmayacak. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece karanlıkta ateşli, kirli bir seks."

Adamın elleri kadının beline dolanmıştı. Sıkıca tutuyordu. "Yanlış."

Bekle, ne?

Onu yukarı kaldırdı. O rahat, güçlü kuvvetiyle hareket etti ve sonraki saniyede kendini tekrar yatakta buldu. Zıpladı ve yatağın kenarından yükselen adamın gölgeli formuna baktı. Hayır, adam onun üzerinde yükseliyordu. Parmakları dışarı fırladı ve bir çarşaf yakaladı. Adamın onu görmesi için çok karanlıktı ama adam onu rekor bir sürede reddetmişti, bu yüzden onun önünde çıplak olmak istemiyordu. Karanlık olsun ya da olmasın. "Şimdiden fikrini mi değiştirdin? İyi adam kötü kızı beceme düşüncesine dayanamıyor mu?" Alaycı. Belki de. Belki sözlerinin altında bir parça acı da vardı.

"Bu düşünceye dayanabilirim. Aslında, sen uyurken son üç saat boyunca düşünebildiğim tek şey buydu. Özellikle de sen yatağa girmeden önceki o küçük striptiz gösterisinden sonra. Beni istiyor musun?"

Evet.

"O zaman seni kesinlikle becereceğim." Vahşi bir söz. "Ama bu her şeyi değiştirecek."

Kalbinden bir korku titremesi geçebilirdi. "Seni bir kez becerip çekip gideceğimi mi sanıyorsun?"

Aslında o anki sevişmenin ötesini düşünmemişti. *Ya da... evet, ötesini düşündüm. Eninde sonunda çekip gitmek zorunda kalacağımı biliyorum.*

"Öyle bir şey olmayacak. Sen benim olacaksın, Esme. Benim olanı korurum."

Dili dudaklarında gezindi. "Beni zaten koruduğunu sanıyordum."

"Çünkü sen zaten benimsin. Sadece bunu bilmiyordun. Şimdi bileceksin. İşim bitmeden önce, hiç şüphelen kalmayacak." Ve onun bacaklarını yakaladı. Onları yatağın kenarına çekti. Onu oraya çekti. "Benim olanı tatmak için ölüyordum."

Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Sonra adam ağzını onun üzerine koydu. Tam da onun için en çok acı çektiği yere.

Onu yuttu.

On İkinci Bölüm

TADI ONU ÇILDIRTIYORDU. Belindeki tutuşu muhtemelen çok sıkıydı ama Tyler onu bırakamıyordu. Tıpkı onu yalamayı bırakamadığı gibi. Ondan gittikçe daha fazla alıyordu. Kalçalarını Tyler'a doğru kaldırırken bile elleri Tyler'ın omuzlarında uçuşuyordu. Uzaklaşmak için değil. Yaklaşmak için.

Sonra onun adını haykırdı. Onun için boşalırken aldığı zevki tattığına yemin edebilirdi. Dudaklarına ve diline karşı. Durmadı. Sadece açgözlülükle onu yaladı çünkü onun mutluluğunun her damlasını istiyordu.

Esme benim.

Bunu anlamasının zamanı gelmişti.

"Tyler?" Yumuşak. Kırık.

Onu asla kıramazdı. Bir kez daha yaladı, onu ürperten bir yalayış.

-Ve başını kaldırdı.

"B e n ... hâlâ rüya görmüyorum, değil mi?" Nefes alıp veriyordu. "Çünkü genellikle bu kadar güzel seks rüyaları görmem."

Bu ona bir rüya gibi gelmişti. Hayatının en erotik rüyası. Ama değildi.

"Adımı tekrar haykırana kadar seni becereceğim."

"Sözler, sözler..." Evet, bu bir sözdü.

Ayağa kalktı. Geri çekildi. Sonra yatağın yanındaki lambanın ışığına bastı. Anında Esme'nin üzerine yumuşak bir aydınlık yayıldı.

Esme gözlerini kırıştırdı ve elleri birbirine dolanmış çarşaflardan birini kapmak için dışarı fırladı.

Çarşafı vücudunun üzerine çekti.

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Elleri kot pantolonunun beline gitmişti. Yine de onun bu hareketiyle sakinleşti. "Utangaç mısın, Esme? Şimdi mi?"

Çarşafı daha sıkı tuttu. Sonra yavaşça bıraktı. Bunu yaparken, adam karnındaki yara izini gördü. Uzayıp kıvrılan bir çizgi.

Daha önce yatağa doğru yürümüş ve ona mükemmel poposunu göstererek onu baştan çıkarmıştı. Ama yara izini ondan sakladığını fark etti. Tuhaftı. Hem de çok gereksizdi. "Yara izlerini önemsemediğini sanıyordum."

"Yara izlerine aldırmiyorum." Nefes alış verişinde bir aksama. "Ama ben-

"

Yara izini öptü. Ağzını onu işaretleyen çizgiye bastırdı ve o yara izini aldığı günü hatırlamamaya çalıştı. Kollarında o kadar hareketsizdi ki. Vücudu o kadar gevşekti ki. *Bir daha asla.*

"Tyler."

Başını kaldırdı.

"Ne değişti?" Esme'den yumuşak bir soru.

Her şey değişti. Bir kez daha doğruldu. Sonra komodinin çekmecesini açtı. Silahını daha önce o çekmeceye koymuştu. Silahını. Telefonunu. Cüzdanını. Şimdi de cüzdanının içine sıkıştırılmış olan prezervatifi çıkardı. Onu komodinin üstüne bıraktı. Bakışları tekrar Esme'ye kaydı ve onun gözlerini prezervatifte buldu.

"Bunu istemiyorsan bana hayır de. Bizi." Kıpırdamadı. "Artık bitebilir, Esme." Ama bu çizgiyi aştıklarında çok geç olacaktı.

"Şimdi bitmesini istemiyorum." Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elini onun göğsüne bastırdı. "Sen benim yaramı öptün. Seninkini öpebilir miyim?"

"Esme..."

Artık çok geçti. Onları öpüyordu. Dudaklarını uzun zaman önce acımayı bırakmış yaraların üzerinde gezdiriyordu. Büyük bir özenle. Şefkat. En son ne zaman şefkat görmüştü? Onun dünyasında bundan pek fazla yoktu.

Şiddet vardı. Ceza vardı. Kötülük vardı. Şefkat? Bu sadece

Esme'de vardı.

Parmakları kot pantolonunun üst kısmına gitti. Çıtçıtını çözdü. Fermuarı aşağı çekti.

Eli bileğinin etrafına dolandı. "Orada yara izim yok."

"Her ihtimale karşı kontrol etmeliyim." Eğildi. Ağzı adamın aletinin üzerinde gezindi. Nefesi hassas başına hafifçe üfledi.

Adam tamamen erekte olmuştu. O kadar sertti ki canı yanıyordu. Tek yapmak istediği, kızın kalbinin derinliklerine doğru sertçe itmek ve onun tekrar çığlık atmasını sağlamaktı.

Sonra kadın adamın aletini ağzına aldı.

Bacaklarını kilitledi. Dünyanın en seksi görüntüsüne baktı ve hemen o anda boşalmamaya çalıştı. Ama aletinin dolgun dudaklarının arasından kaydığını görmek, onu içine aldığı görmek kontrolünü parçaladı.

Yani. Lanet olsun. Ateşli.

"Esme."

Dili onun üzerinde yuvarlandı.

Adamın *işı bitmişti*. Onu yatağa geri itti. Kadından hafif, seksi bir kahkaha döküldü. Ondan kahkaha gelmedi. Tyler çok ileri gitmişti ve bunu biliyordu. Kot pantolonunu attı ve tekmeledi. Prezervatifi kaptı. Yuvarladı. Ondan hiçbir kelime gelmedi. Konuşmayı becerebilecek gibi değildi. Yine de muhtemelen Esme'nin üstüne inerken hırladı.

Esme hevesle ona uzandı. Bu bir hataydı. Çünkü onun bu hevesi adamın onu daha çok istemesine neden oldu. Bacakları ayrılmıştı ve adam tam aralarına girdi. Aletinin ucunu Esme'nin gergin göbeğine dayadı. Elleri omuzlarını kavradı ve tırnakları hafifçe derisini ısırdı.

Hazır olup olmadığını sormalı. Onu kabul edip edemeyeceğini. "Beni daha fazla bekletme," diye nefes aldı Esme.

Evet, doğru. Sanki yapabilirmiş gibi. Kızın içine derinlemesine girdi. Sert ve derin ve... *lanet olsun*. Çok sıkıydı. Aletinin tüm uzunluğu boyunca sıkıyordu ve o anda boşalmamak için elinden geleni yaptı. Sıcak, sıkı bir cennet gibi hissettiriyordu. Cennet gibi. Aletinin her bir santimi boyunca kenetleniyor ve aklını kaçırmasına neden oluyordu.

Altında hareketsiz kalmıştı.

Gergindi. Çok gergindi.

"Esme," diye hırladı onun adını. Hırıltılar, homurtular ve homurdamalarla idare edebildi.

Gözleri açıldı. Nefesi hızlı nefesler halinde çıktı. Ona zarar vermiş miydi? *Esme'ye zarar veremez. Ona asla.*

"Bana bir saniye izin ver." Hızlı, gergin bir gülümseme gelip geçti. Gülümsemesi kalbini tuhaf hissettirdi. "Uzun zaman oldu. Ve sen... çok büyüksün."

Hırladı.

Kızın gözleri büyüdü. "Daha yeni mi büyüdün?"

Evet. Onun için. İçindeki her içgüdü geri çekilmesini, sonra tekrar dalmasını istiyordu. İkisini de sarsacak vahşi, acımasız bir boşalmaya doğru çılginca itti.

Ama o hazır değildi.

Hazır değildi. Eğer Esme yanında olmasaydı, hiç zevk almayacaktı. Bir eli vücutlarının arasında manevra yaptı. Onun klitorisine doğru itti. Ovuşturdu. Okşadı. Kalçalarını kesinlikle hareketsiz tuttu. *İtme. Geri çekilme. Becer beni, çok iyi hissettiriyor.*

Vücudundaki gerginlik yavaşça kayboldu. Esme onun adını haykırdı. Bacakları adamın kalçalarına dolandı. "Bana her şeyini ver," diye baştan çıkardı.

Verdi de.

İçinde bir zincir kırılmış gibiydi. Tyler geri çekildi, sonra itti. Tekrar ve tekrar. İticileri onu yataktan kaldırdı ve o sadece zevkle inledi. Bacaklarını yakaladı. Daha fazla içine girebilmek için onları omuzlarının üzerine attı. Böylece alabilecek ve alabilecekti ve kadın ona tamamen açıktı.

Sarsıldı ve onun altında sallandı. Adını haykırdı. Elleri adamın kollarını pençeledi.

İtmeye devam etti. Orgazmı hummalı bir yoğunlukla üzerine çökmüştü ama itmeyi bırakmak istemiyordu. Kadın çok iyi hissettiriyordu. Ona çok mükemmel uyuyordu. Sıkı. Sıcak. Esme.

"Esme!" Orgazm ona çarptı ve Tyler onun içinde patladı.

* * *

"İLK HEDEF KİM?" Adam önüne konan iki fotoğrafa baktı. "Kadın mı yoksa piç mi?"

Jorlan omuzlarını kamburlaştırdı. Bu buluşmayı ayarlamak çok zor olmuştu. Karşısındaki adam bir gölgeydi. Bir fısıltı. Gerçek olmamasını umduğunuz o korkunç hikâyelerden biri.

O gerçek. Bu buluşma için çok para ödedim. Gerçek olsa iyi olur.

"Önce adamı halledeceksin. Sonra kadını bana getireceksin. Ona canlı ihtiyacım var."

Emrine paslı kahkahalar cevap verdi ve bu kahkahalar bir şekilde korkutucuydu. Tuhaftı çünkü Jorlan çok nadiren korkardı.

"Bu bir sorun olacak." Soğuk, alaycı sözler. "Çünkü *onu* öldürürsem yedi milyon dolar alabileceğimi söylediler. Ödül onun canlı değil, ölü olması üzerine."

"Plan değişti." Kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu. "Ama merak etme, sana diğer avcıların sahip olamayacağı bir ipucu veriyorum. Avantajlı olacaksın."

Avcı ona ters ters baktı.

Jorlan Tyler Barrett'ın resmine doğru el salladı. "Şu anda onunla birlikte olduğunu başka kimse bilmiyor. Adamı bulursanız, onu da bulursunuz."

Eldivenli bir el Esme'nin resmine dokundu. "Onunla birlikte olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü adam ortadan kayboldu. O kaybolduktan hemen sonra. Tesadüf olamaz. Onu saklıyor ve eğer onu tanıyorsan, onu bulabilirsin." Bir duraklama. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

Buz mavisi gözler onun bakışlarıyla buluştu.

Evet, onu tanıyorsun. Tanıdığınızı söyleyen kendi istihbaratım var. Bu toplantıyı bu kadar kısa sürede ayarlamak için bu kadar uğraşmasının nedeni de buydu. "Tyler Barrett'ı avlayabilirsin. Onu ortadan kaldırabilirsin. Onunla benim aramda duran tek şey o." Tyler gerçek bir tehditti. Jorlan parçaları daha önce bir araya getirmeliydi. O pislik ortaya çıkıp partisine davet edilmesini ister istemez ve *yardım* etmek için oradaymış gibi davranır davranmaz. Ne saçmalık. "Ondan kurtul ve kızı bana ver. *Canlı olarak.* Sadece Esme'ye ihtiyacım var."

Jorlan'ın arkasında iki adam vardı. Silahlı iki adam. Onlar oradayken kendini güvende hissetmeliydi. Ama o kutup mavisi bakışlara bakarken, omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Ölümü gördüğünde tanıyordu.

Jorlan dudaklarını yaladı. "Sana çok büyük bir para teklif ettim. Sana diğer avcılarının hiçbirinde olmayan bir bahşiş veriyorum. Anlaşmayı kabul edecek misin, etmeyecek misin?"

"Kafam karıştı." Ama kafası karışmış gibi görünmüyordu. Belli belirsiz ilgisini çekmiş gibiydi. Belki biraz da sıkılmış. "Madem şimdi onu canlı istiyorsun, neden başına ödül koydun? Bir şey mi değişti? Ve tazıları nasıl geri çağıracağını bilmiyorsun, bu yüzden kirli işlerini yaptırmak için beni mi kullanmaya çalışıyorsun?"

"Ona asıl darbeyi vuranın ben olduğumu hiç söylemedim." Ter sırtını ıslatmıştı. "Hatırlarsanız, yedi milyon dolarlık vurgun Tilki'nin ölümü içindi."

"Tilki Esme Laurent." "Öyle mi?"

Gözlerini kırpmadan Jorlan'a bakan mavi gözler. "Bu konuda daha fazla şey eklemek ister misin yoksa sadece merak uyandırmakla mı yetinirsin?"

Hayır, daha fazlasını eklemek istemiyordu. Sadece Esme'yi ele geçirmek istiyordu. "Var mısın, yok musun?"

Eğer piç dışarıdaysa, ölmüştü. Jorlan adamlarına onu vurmaları için emir vermişti bile. Derhal. Başka bir yarım kalmış işi göze alamazdı. Jorlan nefesini tuttu.

"Ben varım."

Evet.

Karşısındaki piçin en iyi iz sürücü olması gerekiyordu. İz sürücü, katil.

"Ondan kurtulacağım." Avcının dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "O zaman onu sana canlı getir. Onunla işin bittiğinde, onu gözlerinin önünde öldüreceğim." Bir duraklama. "Ve kanı hâlâ sıcakken o yedi milyon dolarlık büyük ödemeyi alıyor olacağım."

"Güzel görsel," diye mırıldandı Jorlan. *Hiç para almayacaksın. Çünkü Esme'yi alır almaz seni öldüreceğim.* Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Eldivenli el onunkinin etrafında kapandı. "Kesinlikle."

* * *

CEHENNEME DOĞRU YÜRÜDÜ. Yangın şiddetlendi. Etrafında dumanlar yükseliyordu. Çığlıklar yankılanıyor gibiydi ama bunlar gerçek çığlıklar mıydı yoksa inleyen ve etrafında yer değiştiren eski binanın sesleri mi?

"Dışarı çıkmalıyız!" Arkadaşından bir çığlık. "Burası çökecek!"

Öyle oldu. Gitmeleri gerekiyordu. Ama...

Onun kolunu gördü. Onu gördü. Yarım bir duvar gibi görünen şeyin altında sıkışıp kalmıştı. Ona doğru koşarken kalbi hızla çarpıyordu. Kaldırdı, itti ve onu kurtardı. Başı, kırık bir sapın üzerindeki bir çiçek gibi geriye düştü.

Çok fazla duman vardı. Kül mü? Görmek zordu. Arkadaşı kaçması için kükrerken bile onu kollarının arasına aldı. Çığlıklar hayatta kalanlardan gelmiyordu.

-Bina çığlık atıyordu. Etraflarında yıkılıyordu. Adam kadını kollarında daha sıkı tuttu. Kafenin geri kalanı arkalarında yıkılıyor gibi görünürken dışarı fırladılar. Tyler öne doğru tökezledi ve kollarındaki kadına sıkıca tutundu.

Adam kaldırımı doğru savrulurken kadının uzun saçları etrafına dağıldı. Çok fazla kan vardı. Yüzünü kaplamıştı. Kulakları çınladı. Ve...

Beyaz gömleği kırmızıyla kaplıydı.

Hareket etmiyordu. Çok hareketsizdi. Gözleri kapalıydı ve solgun dudaklarından hiç nefes çıkmıyordu. "Yardım edin!" Tyler kükredi.

Ambulans sirenleri çaldı.

"İmdat!" Tyler sendeleyerek ayağa kalktı. Ambulansa doğru yalpaladı.
"Kurban!"

"Canlı mı ölü mü?" Üniformalı adamdan hızlı bir cevap geldi.

"*Canlı.*" Yaşıyor olmalıydı.

Sağlık görevlisi onu aldı. Başını salladı. "Hayır, o öldü."

"Hayır! Hayır, onu lanet olası *ambulansa* bindirin, o
yaşıyor!"

Ama sağlık görevlisi onu kaldırıma indirdi. Tekrar başını salladı. "Onu
göremiyor musun?"

Görebiliyordu. Tek görebildiği oydu. Yüzündeki kan. Saçındaki kanı.
Daha önce görmeliydi. Bu Esme'ydi. Onun Esme'si. "O
çoktan öldü. Sadece sen bilmiyorsun."

Ne dedin?

"Çoktan öldü-"

"*Esme!*"

On Üçüncü Bölüm

"BEN BURADAYIM."

Tyler sarsıldı. Gözlerini açtı. Başını çevirdi.

Lamba hâlâ açıktı. Endişeyle ona bakan Esmen'in üzerine düştü. "Adımı söyledin."

Hay sikeyim.

"Pek de mutlu bir çağrı sayılmazdı." Eli onun omzuna dokundu. "Kabus mu gördün?"

Tyler yutkundu.

"Çünkü böyle şeyler görmediğini sanıyordum."

"Herkesin vardır." Onun gibi piçler bile.

"Rüyada kötü bir şey mi yaptım?"

"Evet," diye homurdandı. Elleri ona doğru uzandı. "Çok, çok kötü." Onu yakaladı ve üstüne çekti. Adamın üzerine çıkarken gözleri büyüdü. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver," diye emretti.

"Ne yaptım ben?" Elleri hafifçe göğsüne bastırdı.

Sen öldün, Esmen. Seni zamanında kurtaramadım. Sen öldün ve ben seni geri getiremedim. Ama ona bakarken kelimeleri söyleyemedi. Çünkü onları söylemek rüyayı çok gerçekçi kılacaktı.

Gerçek değildi. Esmen ölmemişti. Yaşıyordu. Sıcak, seksi ve tam önündeydi. Tam üstünde.

Başını sallarken saçları omuzlarına döküldü. "Bana ne yaptığımı söylemezsen söz veremem."

"Komodinin çekmecesini aç," diye emretti.

Gözleri irileşti, sonra elini uzattı. Göğüsleri nefis bir şekilde sallanıyordu ve adam eğilip birini yalamak zorunda kaldı. Emmek.

"Tyler!"

Hafifçe ısırды ve kızın seksinin aletinin üzerinde ıslandığını hissetti. Onları ayıran hiçbir şey yoktu. Eğer sadece yukarı doğru iterse, tekrar onun sıkı çekirdeğine doğru batabilirdi. *İçine girmek istiyordu. İhtiyacı vardı.*

"Prezervatifler içeride. Bir tane al."

"Cüzdanında başka prezervatif var mı?"

"Cüzdanda değil." Oradaki tek prezervatifi çoktan kullanmıştı. "Alt çekmecenin içinde."

"Çekmecede nasıl prezervatif olur?" Ve tabii ki, kıvırdı, büktü ve bir kutu çıkardı. Kutuyu ona doğru salladı. "Bunu çoktan planladın, değil mi?" Sesi garip bir şekilde düz gibiydi. "Biz gelmeden önce arkadaşına onları alt çekmeceye koymasını söyledin mi?"

"Onları oraya ben koydum. Bakkaldan aldım." Onları daha önce çıkarmamıştı çünkü ilk kez seks yaptıklarında koca bir kutu görmenin onu korkutabileceğini düşünmüştü.

Gözleri büyüdü.

"İkinci yolculuğumuzda aldık." Clay'le konuşuyordu. Tyler arabaya atabildiği kadarını atmış ve oradan uzaklaşmıştı.

"Sen... o zaman beni becereceğini biliyor muydun?" Tekrar onun üzerine oturmuştu. İpeksi kıvrımları adamın aletinin üzerinde kayıyordu ama onu içine almadı.

Prezervatifi takması gerekiyordu. Ama bir dakika, ona kendisini sikmesini sormuştu. Adamdan sert bir kahkaha koptu. "Bana sorunlu olduğunu ilk söylediğin anda seni becermek istediğimi biliyordum - Jorlan'ın BS partisindeydi."

Bir paketi açtı ve geriye doğru kayarak adamın kalçalarına yaslandı. "Sana bela olduğumu söylemedim." Yavaşça, işkence edercesine santim santim, prezervatifi adamın aletinin üzerine yuvarladı.

Adamın arka dişleri sıkıldı.

"Sence ben bela mıyım?" Esme ona sordu.

Adam onun gözlerinin içine baktı. Gözleri daha da kararmıştı. Ve gördüğü kâbusu düşündü. "Evet." Rasped. "Sen belanın en kötüsüsün." Bir adamı mahvedebilecek türden.

Bakışlarında acı olabilecek bir şey parladı. Bunu kabul edemezdi. Onu yatağa geri yuvarladı. Ağzını onunkine bastırdı. Sahiplendi. Sahiplendi. Kız, onu hızla bağımlı hale getirmeye başlayan küçük bir inilti çıkardı ve sonra adam kızın boynundan aşağı doğru bir yol öpmeye başladı.

İçindeki bir şey onun tarafından *işaretlenmiş* gibi hissediyordu. Değişmişti. Ve onu işaretlemek istiyordu.

Ağzı kızın boynuna daha sert bastırdı.

"Bu çok iyi hissettiriyor." İnledi. "Tyler, sik beni."

Sanki başka bir şey yapmak istiyormuş gibi. Prezervatif takılmıştı. Bacakları ayrılmıştı, kalçaları ona karşı hevesle sallanıyordu ve adam içine gömüldü

Derin.

Başı yatağa doğru eğildi. Göğüsleri adama doğru itiliyordu ve adam tatmak zorundaydı. Yalaması gerekiyordu. Kalçaları ona doğru pistonlarken bile. Tekrar ve tekrar, onun sıcak, sıkı bedenine girdi. Kendisini bekleyen boşalmaya doğru hızla ilerlerken aklı başından gitmişti.

Yatak altlarında sallandı. Kadının nefes alışları adamın kulaklarını doldurdu. Ağzı kadının göğsündeydi. Bir eli klitorisini tıngırdatıyordu. Ve boşaldığında, sikini o kadar sert sıktı ki, adam nefesini kaybetti.

Lanet olası mükemmellik.

Artık kendini tutmak yoktu. Sadece onu tüketen şiddetli, itici bir ihtiyaç vardı. Hayatında ilk kez kendini tamamen bıraktı. Onu becerirken kendini kontrol edemiyordu. İkisini de acımasız bir unutuluşa doğru gönderdi. Zevk, var olan tek şeye kadar diğer her şeyi tüketti ve yakıp kül etti.

Eсме.

* * *

Nefesini ^{tutamadı}. Zevkin artçı şokları hâlâ seksinde titreşiyordu ve Eсме'nin kalp atışları hâlâ normale dönmemişti.

Ondan ayrılmıştı. Prezervatifini banyoya atmış. Sonra yatağa geri geldi.

Kolları kızın etrafındaydı. Sanki onun için önemliymiş gibi ona sarılmıştı ve kadın tek kelime bile etmemişti. Sessizlikten nefret eden bir kadındı ama konuşamadığını fark etti. Neden konuşamıyordu? Çünkü Tyler'la seks yapmak onu mahvetmişti. Mümkün olan en iyi şekilde.

Seks onun için hiç bu kadar iyi olmamıştı. O kadar iyi gelmişti ki kendini tamamen kaybetmişti. Orgazm bir anlık bir şey değildi. Orgazm devam etmiş, devam etmiş ve onu tüketmişti. Onu doygun ve gevşek bırakmıştı. Ve muhtemelen, diğer erkekler için tamamen yok olmuştu. Lanet olsun.

Gözleri kapandı. Uyku onu çekiyordu. Çok ama çok uzun zamandır ilk kez kendini gerçekten güvende hissediyordu. Nasıl hissetmesin ki? Mareşalinin kollarındaydı. Onu korumaya yemin etmişti. Ve az önce yaptıklarından sonra, onun için sadece bir vaka olamazdı. Artık olamazdı.

Umut titredi. Uzun zamandır gördüğü rüya. Kalp atışları nihayet durulmaya başlamıştı.

"Bana gerçeği ne zaman söyleyeceksin?"

Gözleri kapanmak üzereydi. Alçak sesle sorduğu soru üzerine tekrar açıldılar. Lamba sönmüştü. Karanlık etrafını sarmıştı.

"Jorlan'ın partisinde elmasların peşinde değildin, değil mi?"

Kıpırdayamıyordu. Vücudundaki gerginliği hissetmek zorundaydı. İçinde öfke birikmişti. İhanetin kıvrandıran, bıçak gibi saplanan acısı, geçen her zaman diliminde daha da arttı. *Bunu yapma, Tyler. Şimdi olmaz.*

"Jorlan çok kızgın, Esme."

Az önce başının arkasını mı öpmüştü?

"Gray'in ofisine seni aramaya geldi. Seninle konuşmak istedi. Şimdi de kayıplara karıştı."

Oh, hayır. Nefesi titreyerek kesildi. *Jorlan beni bulamaz.*

"Seni neden bu kadar çok istiyor? Sadece elmaslar için olamaz. Onları senden aldık. Onlar güvende. Elmaslar gösteriş içindi, değil mi? Herkesin dikkatini gerçekte ne istediğini fark etmekten uzaklaştırmak içindi. Ne aldığımızı."

İçindeki öfke giderek artıyordu. İhanetin acısı da öyle. Gelmiş geçmiş en iyi seks için çok fazlaydı. "Seks sonrası muhabbetin üzerinde çok çalışılması gerekiyor." Uzaklaşmaya çalıştı.

Gitmesine izin vermedi. "Beni becerecek kadar güvenden bana." Evet, güvenmişti.

"Bana sırlarınla ilgilenecek kadar güven."

O sırlar konusunda kimseye güvenmezdi. Adamın kollarında döndü. Yüzleri birbirine yakındı. "Benim sırrım yok." Bir fısıltı.

"Yalancı." Ama bu sözcük bir kınama değil, bir okşama gibiydi.

Tuhaftı. "Benim tam olarak ne olduğumu biliyorsun. Sana karşı asla başka bir şeymişim gibi davranmadım." İlk andan itibaren ona gerçeği söylemişti. *Bazen biriyle tanışırsınız... ve o kişinin bela olduğunu hemen anlarsınız.* Tyler'ın bela olduğunu söylememiştir. Onu, kendisinin bela olduğu konusunda uyarmaya çalışıyordu.

"Jorlan'ın evindeki çıkıntıya çıktın. Yağmurda yürüdün."

"O sırada hafif yağmur yağıyordu. Neredeyse çiseliyordu," diye geçiştirirdi. Hissettiği korkuyu hatırlamayacaktı. Ya da kütüphaneye dönerken sol ayağının çıkıntıdan nasıl kaydığını.

"Hayatını riske attın. Bunu elmaslar için yapmadın."

"Hayır mı?"

"O kasada seni daha değerli bir Şey bekliyordu. *Söyle bana, Esmey.*"

Göğsü ağrıyordu. "Beni becerdiğinde sahip olduğum tüm derin, karanlık sırları bir anda açıklayacağımı mı sandın? Seks iyiydi ama o kadar da iyi değildi." Ve öfkeyle bir kez daha yuvarlandı - bu sefer ondan uzaklaştı. Ayağa kalktı ve yataktan fırladı.

Ama adam onun bileğini yakaladı. "İyi değildi."

Çenesi düştü. Hiç de iyi değildi. Aralarındaki seks *olağanüstü değilmiş* gibi davranmasa iyi olurdu.

"İyi değildi. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Seni tekrar becermememin tek nedeni -şu anda- seni incittiğimi bilmem."

Dudakları birbirine yapıştı.

"Çok sıkıydın. Senin için uzun bir süre olduğunu söylemiştin. Ne kadar oldu Esmey?"

Esmey hareketini göremese de çenesi kalktı. "Seni sorguya mı çekiyorum? Eski sevgililerini mi soruyorum? Yapmacık, Tyler, çok yapmacık. Tekrar söylüyorum, seks sonrası konuşman berbat. Bunun üzerinde çalış."

"Ne kadar süre." Soru değil. Çok kaba bir talep.

Tanrım. "İki yıl." Bir vuruş. "Senin için ne kadar?"

"Altı ay."

Tyler'in başka biriyle seks yaptığını düşünme. Parmakları pençeye dönüşebilirdi. "Eski sevgililerimiz hakkında konuşmamız bitti mi? Yoksa isimlerden oluşan bir liste mi hazırlamamı istiyorsun? Belki de senin için tam bir rapor yazmamı istersin?"

"Pislikleri bilmek istemiyorum. Bu sadece onları dövmek istememize neden olur." Başparmağı kadının iç bileği boyunca kaydı.

Parmaklarını gevşemeye zorladı. Tırnaklarını kesmek için. "Bunu neden yapmak istiyorsun? *Eski sevgililerine saldırmak istememle aynı nedenden dolayı mı? Aptalca bir kıskançlık mı?*

"Çünkü sana başka kimse sahip olmamalı. Sadece ben."

"Sahte bir koca için kulağa çok sahiplenici geliyor." *Bunu unutma, Esmey. Rol yapıyorsun. Çılgınca bir Oy yaşadın diye kafan karışıp aşırı duygusallaşma. Seni gerçekten önemsemiyor. Bu sadece bir rol.*

"Ben sahipleniciyim." Tyler'dan inkar yok. "Yatağa geri dön."

"Beni tekrar ızgara yapabilesin diye mi?"

"Böylece sana sarılabilirim."

İçinden bir sızı geçti. Sarılmak güzel olurdu.

"Yorgunsun. Bugün neredeyse eziliyordun. Adrenalin seni mahvetti.

Ve sonra seni becerdim." Bir duraklama. "İki kez."

İki kereden fazla boşalmıştı. Şu anda paylaşmak istediği bir şey değildi.

"Gecenin geri kalanında bir centilmen olabilirim. Yatağı sen alabilirsin, eğer istediğin buysa ben de yerde yatmaya devam ederim."

"Gerek yok." Kadın yatağa geri döndü. Adam bileğini tutmaya devam etti. Nabız noktasını okşadı. "Eminim kontrolü sağlayabilirsin. Bana şehvetle saldıracak değilsin ya."

"Hiçbir fikrin yok." Bir mırıltı.

"Ne?"

"Sen uyurken seni güvende tutacağım,

Esme." Evet, öyle olacağını düşünmüştü.

Gözleri kapandı. Ondan mı saklanıyordu? Yoksa kendinden mi?

"Ve uyandıığında..." Alçak sesle, ama bu sefer onu çok iyi anlıyordu.

"Seni hâlâ güvende tutuyor olacağım."

* * *

YATAKTA DEĞİLDİ.

Tyler ayağa fırladı. "Esme!" Güneş ışığı odanın diğer tarafındaki perdelerin arasından süzülüyordu. Bakışları çılgınca odanın her köşesinde dolaştı.

Esme yoktu.

Nasıl olmuştu da ondan kaçıp gitmişti? Genelde en ufak seste uyanırdı. Ama kız yatağı terk etmişti. Onu terk etmişti ve odanın öbür ucuna sıçrayıp yatak odasının kapısını açtı. İçini bir korku dalgası kaplarken adımları merdivenlerden aşağı gürleyerek indi. "Esme!" Bir böğürtü. Sahanlığa çıktı ve döndü-

Esme mutfaktan çıktı. Elinde kapalı bir tabak taşıyordu. Tamamen giyinikti; kot pantolon, siyah bir bluz, ona uygun siyah tenis ayakkabıları, saçlarının her biri yerli yerinde, yüzünde hafif bir makyaj ve dudaklarında yumuşak pembe bir ton vardı. Narin kulak memelerinden altın halkalar sarkıyordu. Kaşlarını hafifçe çattı. "Bağırmak zorunda mısın? Bu huysuz sabah rutinin sona ermeli."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Yatakta değildin."

"Kesinlikle doğru." Bakışları adamın vücudunda gezindi. Çıplak vücuduna.

Gözleri irileşti, sonra bakışları tekrar yukarı fırladı. "*Sen çıplaksın.*"

"Çünkü seni aramaya geldim!" Bir elini çenesine götürdü. Kirli sakalına süründü. "Yatakta değildin."

"Bunu zaten söyledin." Bakışları bir kez daha aşağıya kaydı. Sonra tekrar yukarı. "Giysiye ihtiyacın var. Ve sen, ah, şey, en azından artık bir parçanın iyi bir ruh halinde uyandığını kesin olarak söyleyebiliriz, ha?"

"*Esmе.*"

"Yatakta uyurken çok huzurlu görünüyordun. Seni rahatsız etmek istemedim." Omuz silkti. "Ben de ayak parmaklarımın ucuna basarak odadan çıktım. Büyütülecek bir şey değil."

Önemli bir şeydi. Ondan kaçamamalıydı. Bir şeyler duymalıydı. Tyler ona doğru yaklaştı. "Korumamı nasıl atlattın? Uykum çok hafiftir. Sen yataktan kalkar kalkmaz gözlerim açık olmalıydı."

"Teknik olarak, önce kolunu üzerimden çekmem gerekti, sonra yataktan çıktım. Birisi uykusunda biraz sahiplenici."

Tam onun önünde durdu.

"Birisi de çok utangaç değil." Başını salladı. "Senin hakkında bilinmesi gereken bir başka eğlenceli nokta. Çıplak olmayı seviyorsun, ha? Şikayet ettiğimden değil. Hiç de değil. Sahip olduğun bu yaşam tercihini destekliyorum." Bakışları yine düştü. Ama bu sefer, yükselmedi. Kesin bir takdirle oyalandı.

Bir yanı kesinlikle duruma ayak uydurmuştu. Aleti nasıl olur da selam vermezdi? Esmе tam oradaydı. Ve önceki gece yaptıklarının anıları zihninde alev alev yanıyordu.

Dikkatini dağıtıyor. Kadın nefes alarak bile dikkatini dağıtıyordu. "Beni uyandırmadan nasıl kaçtın?" Anlaması gereken bir noktaydı.

"Elini oynattım. Sağa doğru yuvarlandım. Parmak uçlarımla çıktım. Tamamdır. Önce giyinmek için durakladım yani..."

Ve tüm bunları kaçırmış mıydı?

Esmе'nin ellerinden biri kapalı tabağı tutmaya devam etti. Diğer hafifçe yanağına dokunmak için kalktı. "Merak etme. Diğer U.S. Marshal'lara iş başında uyuduğunu söylemeyeceğim. Kimse seni havalı kulüpten atmayacak." Yumuşak kahkahalar. "Uyanmamış olman gerçekten sorun değil. Senin gibi sert adamların bile güzellik uykusuna ihtiyacı vardır." Eli düştü. "Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir iyilik var."

Ne oluyor lan?

Kadın yana çekilince, adam da yana çekildi. Hiçbir şekilde onun yolundan çekilmiyordu. "Sen mükemmel bir hırsızısın."

İçini çekti. "Günün bu erken saatinde, şimdiden isim takmaya mı başladık?"

"Ses çıkarmadan hareket ediyorsun. İstediğin *zaman*," diye düzeltti zihnindeki anıları gözden geçirirken. "Çok etkileyici bir numara. Bunu sana kimin öğrettiğini bilmek istiyorum."

Kadın gözlerini ona dikti.

"Usta hırsızlar doğmaz, Esme. Yapılırlar. Seni kim yaptı?"

Narin çenesi sertleşti. "On beş yaşına kadar jimnastikçiydim. Haftada beş gün, günde beş saat antrenman yaparken hareketle ilgili her türlü şeyi öğreniyorsunuz." Öfkeli bir nefesle hızlı bir hava çıkışı oldu. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır." Hem de hiç. "Çünkü bana yalan söylüyorsun. Biri sana nasıl hırsız olunacağını öğretmiş. Kim olduğunu bilmek istiyorum." Yine de bir şüphesi vardı.

Ona doğru eğildi. "Söylemem gerek, sabah rutinin seks sonrası konuşman kadar berbat. Bir evliliği yürütmenin yolu bu değil, aşkım."

Aşkım. Göğsü ağrıyordu. "Esme-"

"Yapmam gereken bir teslimat var." Tabağı kaldırdı. "Taze çikolata parçacıklı kruvasanlar. Bence komşumuz bunlara bayılacak, ne dersiniz?"

Ne oluyordu? Bakışları tabağa kaydı. Ve kendisine doğru yayılan nefis kokunun farkına vardı. *Çikolata parçacıklı kruvasanlar.* "Bir tane alayım."

"Sana bir tane teklif ettiğimi hatırlamıyorum." Bir adım geri çekildi ve tabağı daha aşağı indirdi. Muhtemelen onun ulaşamayacağı bir yere koymaya çalışıyordu. "Gerçi mutfakta senin için kahve var." İsteksiz bir itiraf.

Gülümsemeye karşı koydu. "Bana yine kahve mi yaptın?"

"Evet, ama bu uyanacağını ve beni tüm hayatım boyunca eğitimde bir suçlu olmakla suçlayarak tam bir pislik olacağını bilmeden önceydi."

Birbirlerine baktılar. Adam belli ki çizgiyi aşmış ve onu kızdırmıştı. Yeniden toparlanma zamanı. Belki yeniden başlamak?

"Çikolata parçacıklı kruvasanlar Clay'de ziyan olur," dedi sonunda dikkatli bir sesle. "Adam çikolataya dayanamıyor." Tamamen yalan. Clay çikolataya bayılırdı.

"Bunları Clay'e götürmeyeceğim. Bu arada o teknik olarak komşu sayılmaz. O sınıflandırma için çok uzakta yaşıyor. Yine de ona ihtiyacımız olursa on dakika içinde burada olabileceğine dair bana güvence verdi."

Clay bunu ona ne zaman söylemişti?

Tyler'ın etrafından dolandı. "*Gerçek* komşularımız var, biliyorsun. Sadece komşu ziyareti için uğramış gibi yapan bir şerif değil." Tyler arkasından bakakalırken kapıya doğru ilerledi.

Ancak Esme kapıyı *açtığı*nda onun gerçekten vals yaparak dışarı çıkmaya niyetli olduğunu anladı. Esme daha çıkamadan ileri atıldı ve elini tahtaya vurarak kapıyı tekrar kapattı. "Başına konan yedi milyon dolarlık ödülü unuttun mu? Tek başına rastgele evlere girip çıkamazsın!"

Başını çevirdi. Ağzı öpülecek kadar yakındı. "Clay bana sol tarafımızda bir komşumuz olduğunu söyledi. Kasabada oldukça yeni olan bekâr bir adam. Bana adamın muhtemelen yalnız olduğunu ve bir merhaba demenin komşuluk olacağını söyledi."

Clay, seni orospu çocuğu. "Sana bunları söyledi, değil mi? *Ne zaman?*"

"Delicesine gereksiz soru-cevap seansı sırasında marketteki o küçük aksilik. Benimle konuşmaya başladı. Clay özellikle oraya gitmemin *sorun* olmayacağını söyledi. Komşusunu çoktan kontrol ettiğini ve güvende olduğunu söyledi. Kırmızı bayraklar uçuşmuyordu." Tyler'a biraz daha yaklaştı. "Uçuşan şeylerden bahsetmişken, aletin beni dürttüğünü hissettiğime eminim."

Evet, çünkü uçuyordu. "Bu evi bensiz terk etme."

"O zaman üzerine bir şeyler giysen iyi olur çünkü çıplak çıkarsan eminim teşhirci bir kocam olduğu tüm kasabaya yayılır." Göz kirpikleri dalgalandı. "İşinizi nasıl halledeceğinizi söylemek istemem ama dikkat çekmemenin yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

Kasıtlı olarak tabağı ondan aldı. Yakındaki masanın üzerine koydu. Sonra kadını, yüzünü tamamen ona dönecek şekilde çevirdi. Adamın vücudu önündeydi. Kapı arkasındaydı. "Olanları görmezden geleceğimi mi sanıyorsun?"

Koyu renk gözleri ona dikilmişken bile çenesi yukarı kalktı. "Gecenin bir yarısı kirli seks yapmak hiçbir şeyi değiştirmez. Bu konuyu zaten konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Başını iki yana salladı. "Yanlış, tatlım. Sana bunun her şeyi değiştireceğini söylemiştim."

Gözlerinin karanlığında bir korku titreşimi gelip geçti mi? Öyle olduğunu düşündü. Kahretsin, ondan korkmamalıydı. Bu noktayı da konuşmamışlar mıydı? Ondan bir tepki bekleyerek, buna ihtiyaç duyarak, "Kollarımda ve sırtımda senden kalma çizik izleri var," dedi.

Dudakları aralandı. "Özür dilememi ister misin?"

"Hayır, seni kapıya karşı becermek istiyorum. Hemen şimdi. Ve beni daha fazla işaretlemene izin vermek."

Nabzının boğazının dibinde çılgınca attığını görebiliyordu. Acımasızca gülümsedi. *Merhaba, tepki.* "Sen de bunu istiyorsun, değil mi Esme'm?"

"Ben... komşuya bir hediye götürmek istiyorum."

Orospu çocuğu. "Yalancı, yalancı." Neredeyse bir okşama. "Artık yalanlarını daha kolay görebiliyorum. Bana gelince masken düşüyor. Bu senin için bir uyarı." Bir eli kalktı ve hafifçe boğazının etrafında kıvrıldı. Başparmağı ince sütun boyunca okşarken dokunuşu ekstra dikkatliydi. "İz bırakan tek kişi sen değilsin." Tam olarak ne zaman onun üzerinde iz bıraktığını hatırlıyordu. "Sana dün gece söyledim, sen benimsin."

Alt dudağı titredi.

Onu şaşırtan bir hareketti bu. "Esme?"

"Dava bitene kadar mı? O kadar uzun süre senin mi olacağım? Usta hırsız hayatından çıkarana kadar mı?" Elleri kalktı ve adamın göğsüne bastırdı. "Tüm sırlarımı öğrenene kadar mı? En iyi işe yarayacağını düşündüğün teknik onları benden ayartmak mı?"

Geri çekilmedi. "Sen benimsin, Esme. Benim olanı koruyacağım."

"Hakkımda korkunç bir şey öğrensen bile mi?" O titreme dudağı tekrar titredi. Titremenin herhangi bir rolün parçası olduğunu düşünmüyordu. Bunun gerçek bir korku olduğunu düşünüyordu. "Hakkımda korkunç bir şey öğrenirsen, beni kurtlara mı atacaksın?"

Olacağını düşündüğü şey bu muydu? "Hayır." Düz. "Bir adamı kalbinden bıçakladığını öğrensem bile seni yine de kurtların önüne atmam. Ben öyle biri değilim."

"Bir adamı kalbinden bıçakladın, ha?" Sağ eli adamın kalbinin hemen üzerine bastırdı. "Sence bunu yapacak kadar soğuk muyum?"

Evin içinde bir yerde bir telefon çalışıyordu. Kahretsin. Bu onun telefonuydu.

Üst katta çalışıyordu.

"Cevap versen iyi olur," diye mırıldandı. "İkimiz de bu numaranın sadece birkaç kişide olduğunu biliyoruz."

Telefon tekrar çaldı.

"Acil bir durum olabilir," diye ekledi Esme başını sağa eğerken. "Bir ölüm kalım meselesi. Büyük ihtimalle benim ölümüm."

"Bu evi bensiz terk etme, Esme." Ondan söz alana kadar hareket etmeyecekti.

"Clay komşuyu ziyaret etmenin güvenli olduğunu söyledi." Telefon tekrar çaldı.

"Bensiz olmaz." Onun gözlerinin içine baktı. "Bensiz gitmiyorsun. bana

." "Peki." İsteksiz. Çok az.

"Çok teşekkürler tatlım. Yedi gün yirmi dört saat koruma kuralı. Nereye gidersen git o tatlı kıçının hemen yanında olmak istiyorum." Geri çekildi. Merdivenleri koşarak çıkarken bir de kruvasan aşırıldı. Yatak odasının kapısını iterek açarken bile ısırdı.

Lanet olsun, burası cennet. Kruvasan hafif ve lapaydı, çikolata parçaları ağzında eridi. Esme'nin ciddi yetenekleri vardı.

Sanki bunu zaten bilmiyordum.

Telefonu açtı. Gray arıyordu. *Ölüm kalım meselesi yapma. Olma.* Telefonu kulağına götürürken bile parmağı ekranın üzerinde kayıyordu. "Yo." Kruvasanın kalanını mideye indirmek istiyordu. Sonra da gidip Esme'yi yemek istedi.

"Bir sorunumuz var."

Lanet olsun.

"Esme'nin Jorlan Rodgers'la evlenmeyi planladığını *biliyor muydun?*"

Kruvasan boğazında düğümlendi.

"Ve onunla yattığını?" Gray ağzından kaçırıldı. Telefon Tyler'ın elinde neredeyse paramparça oluyordu.

Bölüm On Dört

TYLER'IN BİR SORUNU VARDI.

Komşularının verandasında dururlarken, Esme Tyler'a doğru hızlı bir bakış attı. Telefon konuşmasından sonra hızla merdivenlerden inmişti. Kot pantolon ve gri bir gömlek giymişti. Ayaklarını siyah botlar örtüyordu. Beyzbol şapkası -ters çevirdiği bir şapka- başında duruyordu. Gizemli komşularının evine doğru ilerlerken onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Ama onun üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu.

Komşunun kapısına vurdu. Dostça bir vuruş değildi bu. Daha çok kapıyı kırmaya çalışıyor gibiydi.

"Tyler?" Ona gergin bir gülümseme gönderdi. "İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyoruz, unuttun mu? Arkadaş canlısı bir çift falan? Belki de adamın kapısını kırmak için bu kadar uğraşmamalısın."

Bakışları ona doğru parladı. Yüzü tamamen vurdumduymazdı ve gün oldukça sıcak olmasına rağmen kollarında tüyler diken diken oldu.

O telefon görüşmesi sırasında bir şeyler olmuştu. Tyler'ın ona bakışını değiştiren bir şey. Çünkü gözlerindeki öfke? Bu onu sinirlendirdi. "Tyler..."

Kapı hızla açıldı. Sert bir erkek sesi, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Başını geriye doğru çevirdi. Uzun boylu, siyah saçlı, ayı gibi bir adam kapının önünde duruyordu. Neredeyse kapı aralığını *dolduruyordu*. Omuzları neredeyse iki yanındaki tahtaya değiyordu. Gömleği boya lekeleriyle kaplıydı ve kot pantolonu da öyleydi. Ela gözleri hem Esme'yi hem de Tyler'ı şüpheyile süzdü.

Esme elindeki kruvasan tabağını itti. "Merhaba komşu." Parlak bir gülümseme denedi. O da karşılık olarak gülümsemedi. "Ben..." *Uh, oh*. Esme miydi yoksa Elizabeth mi? Önceki gün iki isim arasında gidip gelmemişler miydi? Ama büyük kalabalık markette toplandığında, Tyler'ın onu aradığından oldukça emindi-

"Bu *benim* karım, Esme," dedi Tyler, sesinde bir sahiplenme belirtisi vardı. "Ben de Tyler. O pişirdi."

Ayı gözlerini kısarak ona baktı. "Ne pişirdi?"

"Çikolata parçacıklı kruvasanlar," dedi Esme ona biraz da gururla. Kruvasanlarını gerçekten çok severdi. Tarifi *büyük annesinden* kalmıştı. Tabak tam komşularının önünde duruyordu ama o, Esme'nin ikramını almak için hiçbir hareket yapmadı. "Biz, ah, kasabada yeniyiz." Şimdi saçmalamaya başlamıştı. "Clay bana sizin de yeni olduğunuzu söyledi. Ben de kocamla birlikte gelip merhaba demenin harika olacağını düşündüm." Hâlâ tabağı almamıştı. "Merhaba," dedi kadın.

Kara kaşlarından biri çatıldı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı Tyler. "Geri çekil ve bizi içeri davet ediyormuş gibi davran. Hadi şu saçmalığı bitirelim. Yapacak başka işlerim var."

Ne?

Ama diğer adam geri adım attı. Onları içeri davet etti. Ve Esme fark etti ki... kahretsin, *Clay bana tuzak kurmuştu*. Neredeyse hayranlık duyabileceği bir şey.

Eve girdiklerinde Tyler kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. "Gözcülerden bir iz var mı?"

Gözleri iki adam arasında gidip gelirken, tabağını tutarak öylece durdu. Yabancı olmadıkları belli olan iki adam.

"Sıra dışı bir şey yok." *Komşuları* kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burası sakın bir sokak. Dün gece burada olmaması gereken hiçbir araba gelmedi. Bildiğim kadarıyla örtü sağlam ve her şey yolunda. Yine de siz ikinizin kapımın önünde ne işiniz var, hiçbir fikrim yok."

"Komşuluk yapıyordum," diye mırıldandı Esme. Elindeki kruvasanları tutmaya devam etti. Onları özenle hazırlamak için çok zaman harcamıştı.

"Clay seninle tanışmasını istedi. Prick ona gelip merhaba demesini söyledi. Bensiz hiçbir yere gitmez." Tyler bir perdeden dışarı baktı. "Burada güvenlik yayınını iyi alabiliyor musun?"

"Mükemmel." Yabancı döndü ve sağdaki odaya doğru yöneldi.

Meraklanan Esme onu takip etti. Ancak içerideki devasa bilgisayar düzeneğini görünce kapıda durdu. Bir sürü monitör vardı. Ve o monitörlerde, güvenli evine odaklanan bir sürü görüntü görebiliyordu. Hepsi dış çekim. "Evde **k a m e r a l a r ı n ı z** yok, değil mi?" Monitörlerden başka bir yere baktı ve

Komşunun niyetli bakışları onun üzerindeydi. "Çünkü bu garip olabilir." Pek çok açıdan.

"Sadece dışarıda," diye güvence verdi ona.

Harika. Tabii ona inanması şartıyla.

"Yani Tyler'la her ne yapıyorsanız -ya da bütün gece boyunca yaptıysanız- bu sizi ilgilendirir." Ela gözleri Esme'nin boğazında ve aniden yandığını hissettiği silik izdeydi. "Ama gizli görev yapmak var, rol yapmak var... bir de gizliliği çok ama çok ileri götürmek var."

Elindeki tabağı çalışma odasının ortasında duran masanın üzerine bıraktı. Gözlem odası mı? Her neyse işte. Esme yanaklarında alevler hissedebiliyordu. *O hiçbir şey görmedi. Odaklan. Sen iyisin. O sadece yargılayıcı yorumlar yapıyor.*

"Genelde çizgiyi aşan biri değilsin, Tyler." Komşunun dikkati öfkeli Tyler'a kaymıştı. "Bu dava senin için kişiselleşmeye mi başladı?"

Evet de. Bu düşünce aklından uçup gitti. Ondan şunu söylemesini istedi-

"Esme'yle aramızda kesinlikle kişisel bir şey yok." Tyler bu buz gibi açıklamayı yaparken doğrudan ona baktı. Sonra bakışları komşuya doğru kaydı. "Benim için endişelenme, dostum. Kimliğim açığa çıkmadı. Olmayacağım da. Bir dava üzerinde nasıl çalışılacağını bilirim."

Esme otomatik olarak göğsüne baktı. Bir bıçak çıkıntısı olmadığından emin olmak için. Ama hayır, yoktu. Sanki Tyler eline bir bıçak almış ve onu kırılğan kalbinin tam ortasından bıçaklamış gibi hissediyordu.

Ağzından çıkan o vahşi sözleri duymak canını yakmıştı. Acı beklediğinden çok daha derindi. Yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme yapıştırmayı düşündü. Hiçbir şeyin onun için kişisel olmadığına dair bir şeyler söylemeyi de.

Ama çok yorgundu. Bitmişti. Hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmaktan çok yorulmuştu. Özellikle de onun için çok fazla şey önemliyken.

Uzaklaşıp kendimi toparlamam gerek.

Esme komşusuna odaklanırken çok dikkatli bir nezaketle, "İsim alışverişinde bulunmadığınızı biliyorum," dedi. "Yine de benim kim olduğumu çok iyi bildiğin ortada."

"Esme Laurent."

Başını ona doğru eğdi. "Kanlı canlı." Ellerini önünde kavuşturdu. "Tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Koridorun sonunda sağda."

"Çok teşekkür ederim." Geri çekildi. Topuklarının üzerinde döndü. Acele etmeyi kesinlikle reddetti. Adımları yavaş ve kesindi. Ve banyoya girer girmez kapıyı en yumuşak tıkırtılarla kapattı.

Esme aynaya baktı.

Tam o sırada bir gözyaşı damlası yanağından aşağı kaydı. Bu sefer gerçek bir gözyaşıydı. Zahmetsizce taklit edebildiği dramatik gözyaşları değil. Gerçek gözyaşları.

Bu yüzden erkeklerden kaçmak istemişti. Dünyanın onun sahte gözyaşlarını görmesi sorun değildi. Sahte gözyaşları önemli değildi.

Ama gerçek olanları?

Kimsenin onları görmesi gerekmiyordu.

Ondan başka kimse. O piç Tyler onun kalbini kırmıştı.

Fark etmez demiştim. Ona olmayacağını söyledim. Seks yapabileceklerini ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemişti.

Sadece başka bir yalan. Acı gerçek şuydu ki Tyler onun için çok uzun zamandır önemliydi. Ama şimdi onun için asla önemli olmayacağı açıktı. Önceki gece söylediği şeylere gelince, *onlara güvenemezdi. Gerçek değillerdi.* O anın sıcaklığıyla, erkekler genellikle kastetmedikleri şeyleri söylerler. O Tyler'a ait değildi.

Tyler da ona ait değildi.

Kişisel bir şey değildi.

* * *

"YANI, ARAYABILIRDIN."

Tyler, Kane Harte ile karşı karşıya geldiğinde omuzlarını geriye attı. "Bu saçmalığın komik olması mı gerekiyor?"

"Hayır, bu sadece iyi niyetli bir toplumun kibar emirleri. Duymadınız mı? Habersizce uğramak çoğu insan için tam bir baş belasıdır. O yüzden önce sen ara."

Tyler homurdandı. Ayrıca Esme'ye bakabilmek için koridora yaklaştı.

"Söylemeliyim ki, bu çok aptalca bir hareketti."

"Haber vermeden mi geldin?" Adam söyleniyordu. "Bunu atlatacaksın. Esme'yle er ya da geç temas kurman gerekiyordu."

"Ben senin beklenmedik ziyaretinden bahsetmiyorum. Az önce o kadının kalbini nasıl kırdığından bahsediyorum."

Tyler bir anda arkasını döndü. "Saçmalık." Hiçbir şeyi kırmamıştı. Esme'yi asla kırmayacaktı. *Asla.*

Kane alçak bir ıslık çaldı. "Bire on ihtimalle banyoda ağlıyordur. Kalbini oyarken doğruca ona bakıyordun. Cidden kadınlar konusunda bu kadar mı bilgisizsin? Olamazsın. Ya da olabilir misin?"

Tyler, Kane ile daha fazla kelime harcamadı. Onun yerine, banyoya doğru yürüdü. Kapıya vurdu.

"Dolu!" Esme seslendi.

Dolu olduğunu çok iyi biliyordu. "Kapıyı aç."

"Hayır. Meşgulüm."

Ağlıyor muydu? Sesi öyle gelmiyordu ama tedirginliği omurgasından aşağı süzülüyordu. "Aç. Aç."

"Meşgulüm!" Esme bağırarak karşılık verdi. Ve kesin bir koklama oldu. Oh, lanet olsun. Olamaz. "*Ağlıyor musun?*"

Lavabonun çalışma sesini duydu. Kapının çerçevesini şiddetle kavradı ve kapının açılmasını bekledi. Açılmasını...

Kapıyı tekmeleyemezsin. O ağlamıyor. Onun kalbini kırmadın.

Kapı açıldı. Esme'nin yanaklarında su vardı.

"Yüzüme biraz soğuk su sıçrattım. Kendimi biraz uykulu hissediyordum. Beni uyandırır diye düşündüm." Bir elini sallarken gülümsemesi ona doğru eğildi. "Acil bir durum mu var? Lütfen devam et ve tuvalete git, işim bitti."

Adam kıpırdamadı. "Ağlamıyordun." "Yoluma çıkıyorsun."

"Sen... ağlamak için kaçmazdın."

Gözleri doldu. "Bana ne yapıp ne yapmayacağımı daha fazla anlat. Çok seksi."

"Jorlan'ı beceriyorsun."

Kızın ağzı açık kaldı.

Bekle. Kahretsin. O anda bu sözleri söylemek istememişti. Kesinlikle istememişti. Ama *kontrol bende değil*. Gray büyük açıklamasını yaptığından beri,

Öfke ve kıskançlık Tyler'ın içini kemiriyordu. Esme'yle tekrar yalnız kalana kadar beklemek, sakinleşene kadar beklemek ve sonra da Esme'yi, en az onlar kadar dengesiz ve şeytani bir adamla olan ilişkisi hakkında dikkatlice sorgulamak niyetindeydi.

Ama... işte buradaydılar.

Ağız kapandı. Burun delikleri alevlendi. Sarsıntılı bir baş sallama ve ardından, "Telefon görüşmesi." Uzun bir nefes verdi. "Arayan Grayson olmalıydı. Dur tahmin edeyim, paylaşacak yeni bir istihbaratı mı vardı? *Benimle ilgili istihbarat mı?*"

"Esme."

"Sanırım seni bu eski söz hakkında daha önce uyarmıştım. Hatırlamıyor musun? Eğer akıllı olsaydın, duyduğun hiçbir şeye inanmazdın ve duyduklarının sadece yarısına..." Durdu. "Siktir et. Gerisini biliyorsun. Ama ilk dedikodu fısıltısında, Grayson'ın ağzından çıkan her saçmalığa inanıyorsun. Çok sinir bozucu. Çekil yolumdan. Bir pislik tarafından tuzağa düşürölüp onca yer varken banyoda esir tutulacak havada değilim."

Yavaşça geri çekildi.

Omurgası dik, çenesi yukarıdaydı ve Esme evin önüne, bekleyen ve açıkça meraklı olan Kane'e doğru ilerlerken ona doğru bakmaya tenezzül etmedi. Tyler onu her adımda takip etse de.

Esme komşularına elini uzattı. "Adınızı duyduğumu sanmıyorum."

"Kane." Adamın eli, kısa bir sarsıntıyla onunkini yuttu.

Esme'nin eli tekrar yanına düştü. "Ve Kane, senin de benim koruma ekibimde olduğunu varsayıyorum?" Başı yana doğru eğildi. "Başka bir U.S. Marshal mı? Yoksa Tyler'ın eski denizci ekibinden misin?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Kane'in gözleri onu değerlendirdi. "Çünkü bence bunu çoktan anladın, değil mi?"

"Semper Fi," diye mırıldandı.

"Bütün gün boyunca."

Sonunda Esme tekrar Tyler'a baktı. "O zaten yerinde miydi?"

Biz buraya gelmeden önce, o zaten Tımarhane'de miydi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kane kasabaya yaklaşık bir ay önce taşındı. İşleri arasında gidip geliyordu ve Clay hepimizi bu bölgeyi ziyaret etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Balıkçılığın harika olduğunu söylerdi." Adam körfezde yakaladığı balıklarla saatlerce övünürdü.

"İş arasında..." Esme bu sözlerin tadını almış gibiydi. Odağı tekrar Kane'e kaydı. "Bana normalde ne tür işler yaptığınızı söyler misiniz?" Kane ellerini ceplerine soktu. "Korkarım bu bilgi gizli, Hanımefendi."

"Elbette. Öyle olurdu, değil mi?"

"Ama Tyler'ın ve sizin altınızı nasıl koruyacağımı bildiğimden emin olabilirsiniz. Siz yolun aşağısındaki o güvenli evdeyken kimse size yanlış bir şey yapmayacak."

Tyler konuşması gerektiğini biliyordu. "Kane'in burada olduğunun farkındaydım. Seni Asylum'a getirmeye karar vermemin ana nedeni oydu. Burada olacağını biliyordum. Clay'in burada olduğunu biliyordum. Hazır bir operasyonum vardı. Ayrıca, Kane neredeyse tek kişilik bir güvenlik ekibi. Kıç tekmelemede benden bile daha iyi."

"Dur." Kane kocaman omuzlarını geriye attı. "Beni utandıracaksın."

Hiçbir şey o pislüğün yüzünü kızartamazdı. "Ona hayatım pahasına güveniyorum," diye ekledi Tyler.

Acı bir gerçek.

"Peki ya benim hayatım?" Esme duygusuz bir sesle sordu. Sonra soruyu geçiştirdi. "Merak etme, aslında buna cevap vermene gerek yok. Ayrıca, Kane Harte'ın etkileyici yeteneklerinin oldukça farkındayım."

Tyler gerildi. Kane Esme'ye soyadını vermemiştir.

"Paris'te seninle birlikteydi." Kane'den uzaklaştı ve evin önüne doğru geri döndü. "Genç bir anne ve oğlunu çıkardı. İkisini de güvenli bir yere taşıdı. İnanılmaz derecede cesurdu."

"Bunu nereden biliyor?" Kane usulca ateş etti. "Ona söyledin mi?"

Genelde sırlarımızı paylaşmazsın."

Tyler başını salladı. Ona söylememiştir. Esme sadece araştırmasını yapıyordu.

"Er ya da geç ortaya çıkacağını düşünmüştüm. Sadece bu sabah seni görmeyi beklemiyordum. Kameradan kaçınan biri olarak nam saldıığınız için sizinle bağlantı kurmam biraz zaman aldı. Ama bana adını söylediğinde her şey yerine oturdu. Paris'teki patlamayı gören bir muhabir isminizi yakalamış. Sadece ilk isim, tabii ki. Adını gazetede okudum ve seni hiç unutmadım."

Eğer adını öğrenmişse, Esme'nin diliyle konuşursak, bu muhtemelen Kane'le ilgili olabildiğince çok sırrı ortaya çıkarmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Esme çalışma odasındaki kitaplığın önünde durakladı. Tyler onun evden çıkacağını düşünmüştü. Onun yerine, gayet sakin bir şekilde çalışma odasına girmiş ve etrafı kurcalıyordu. "İkiniz yıllar boyunca yakın temasta kaldınız ve konu altı yaşına geldiğinde Kane haklı. Tyler sana hayatı pahasına güvenebilir. Onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadın." Parmakları kitapların sırtlarında gezindi. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Kane? Yeni tanıştığımızı biliyorum, bu yüzden beni reddetmekten çekinme."

"Bu kadın da kim?" Esme'ye yaklaştıklarında Kane, Tyler'ın peşinden gitti.

Esme doğruldu ve ona gülümsemek için döndü. Çift sivilceli gülümsemesi. Mutlak bela anlamına gelen gülümsemesi. Tyler bunun Kane'i küçük parmağında oynatacağı kısım olduğunu biliyordu. "Gerçekten basit bir iyilik, söz veriyorum."

Tyler arkadaşına bir bakış attı. Yeterince emindi, Kane şimdi onun gülümsemesiyle kör olmuş gibiydi.

Elleri yanlarına düştü. "Eğer beni kurtarmakla Tyler'ı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan, arkadaşını seç, olur mu?"

Ne. Ne? Ne? Tyler ona doğru ilerledi.

"Yapması kolay." Çok rahat görünüyordu. "Tyler'ın görevi beni korumak. Beni hayatta tutmak. Bana daha az odaklanmaya ne dersin, Kane? Bunu yapabilir misin? Sen arkadaşına odaklan. Onun yaşadığından ve beni kovalayan belanın onu ortadan kaldırmadığından emin ol."

Kane onu inceledi. Sonra Tyler'a baktı. Başını iki yana salladı. "Az önce söylediği şey seni tamamen bok gibi hissettirdi mi? Çünkü hissettirmeli. O senin aptal kığın için endişeleniyor ve sen onun kalbini sökmekle meşgulsün."

"O... kalbimi sökmüyor." Esme'den duraklama. "Sanırım kafan karıştı."

"Hayır, yağmur gibi haklıyım. Tyler aptalın teki ama onun hakkında çok şey bildiğinden şüpheleniyorum, değil mi? Ailesinin başına gelenler yüzünden güvenin onun için neredeyse imkânsız olduğu gerçeği gibi. Tyler'ın bu dünyada gerçekten güvendiği sadece bir avuç insan olduğuna eminim ve ben de o şanslı azınlıktan biriyim. Tüm dünyanız başınıza yıkıldığında, kim olduğunuz değişir. İnsanlara bakış açınızı değiştirir. En kötüsünü beklersiniz. İşte gördüğünüz şey bu."

Tyler'ın yanına doğru yaklaştı. Kolu Tyler'ın koluna değdi. Onun tatlı kokusu Tyler'ı kızdırdı. "Bana baktığında en kötüsünü mü görüyorsun?"

Tyler ona baktığında istediği her şeyi gördü. *Lanet olsun.* Dişlerini birbirine geçirdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Dudakları aşağı doğru çekildi. "Tabii ki. Peki, *c'est la vie.*"

"Esme..."

"Benim hatam. Eski bir deyiş ağzımdan kaçtı. Neyse ki ekip üyelerinizden sadece biri beni duydu." Kane'e doğru başını salladı. "Bana bir iyilik yap, olur mu? Karşılığında sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Ve bir kruvasan dene. Tadı harikadır." Bileğine baktı. Orada saat yoktu. "Gitmem gerek. Kuluçkaya yatacak planlar var, bilirsin. Ama seninle tanışmak harikaydı. Tyler'ın gerçek bir arkadaşıyla tanışmak her zaman güzeldir."

"Seninle tanışmak da çok ilginç, Esme."

Esme kapıya doğru ilerledi.

Hayır. Tyler aralarındaki mesafeyi üç hızlı adımda kapattı. Eli dışarı fırladı ve Esme'nin bileğine dolandı. "O kadar hızlı değil, tatlım." Dokunuşunun altında Esme'nin nabzındaki sıçramayı hissetti.

Kızın başı ona doğru döndü. "Sanki yedi gün yirmi dört saat korumam olmadan gitmeyi hayal edermişim gibi."

"Gitmiyoruz. Henüz değil." Kane'e bir bakış attı. "Bir süreliğine teknik odanı kullanman gerekecek. Ortalıkta görünme, olur mu?"

"Ah, bana kendi evimde kendimi zor tutmamı mı söylüyorsun?"

"Birbirimizi anladığımıza sevindim." Tyler Esme'nin bileğini kavrayarak teknoloji odasına doğru yürürken onu peşinden sürüklemek için. Teknik oda. Çalışma odası. Kane tüm ekranların ve bilgisayarların bulunduğu merkeze ne demek istiyorsa artık. İçeri girer girmez Tyler kapıyı kapattı. Ve kilitledi.

Esme'nin bakışları kilidin üzerinde oyalanırken, dikkatini yavaşça Tyler'a çevirdi. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Burada işimiz henüz bitmedi."

"Hayır mı? Bitmedi mi? Neden? Jorlan'la tekrar yattığım için beni azarlayabilmek için mi özel bir alan istedin?"

Hay sikeyim. İçinde kara bir kıskançlık dalgası yükseldi. "Öyle mi yaptın?" Esme o piçle yatmış mıydı? *Onu bin parçaya bölmek istiyordu.*

"Beni bu odaya eski sevgililerim hakkında sorguya çekmek için mi çektiniz? Biz

bu tartışmayı güvenli evimizin mahremiyetinde *yapabiliriz.*"

Bu tartışmayı bulundukları yerde yapmaları gerekiyordu. Az önce raydan çıkmıştı, lanet olsun.

Esme boştaki eliyle bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Ayrıca, dün gece oldukça açık bir şekilde eski sevgililerimi bilmek istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Jorlan sadece bir eski sevgili değil. Şüpheli bir katil, silah kaçakçısı, uyuşturucu satıcısı ve *tüm dünya için lanet bir tehdit*." Ve Jorlan'ın şımarık ellerinin onun vücudunda olması fikrine dayanamıyordu. "Yatılı okuldayken de hıyarın tekiydi, şimdi de canavarın teki. Neden onun gibi biriyle birlikte oldun ki?"

"Bazı kadınlar kötü çocukları sever." Onun tutuşuna karşı çekiştirdi. "Artık beni bırakabilirsin. Kapı kilitli. Kaçmayı planlamıyorum."

Adam onu bıraktı ama geri çekilmedi. "Kötü adamlarla oynamayı seviyor musun, Esme?" Ondan sadece gerçeği duymak istiyordu. Neden bu kadar çok şey istiyordu ki?

"Pek değil. Onlarla incinmek çok kolay." "Jorlan'la yatıyor musun?" Tyler ısırdı.

"Dün gece de söyledim, iki yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım. Yani, hayır, Jorlan'la yatmıyorum. Seninle yatıyorum. Artık gidebilir miyiz?"

Hayır. "Gray o orospu çocuğuyla evleneceğini söylüyor."

Nefesini içine çekti. "Böyle bir fikri nereden bulmuş olabilir?"

"Babandan."

Geri çekilirken omuzları kapalı kapıya çarptı. "Gray babamla mı konuşuyormuş?"

Sesine kesinlikle bir korku notası girmişti. *Esme neden babasından korkuyordu ki?* Gerçi zaten şüpheleri oluşmaya başlamıştı. Daha fazla zorlamanın zamanı gelmişti. "Gray'e senin Jorlan'la ilişkin olduğunu söyleyen babandı. "Ara sıra" diye tarif etti. Doğru olmasa baban bunu neden söylesin ki?"

"Neden, gerçekten mi? Belki de bazı insanlar yalan söylemeyi seviyordur."

Esme'nin babası önemli biri. "Jorlan'ın partisine davetiyeyi nasıl aldın?"

Esme'nin omuzları hâlâ kapının tahtasına yaslanmıştı. "Davetiyeyi bana bizzat o gönderdi. Ben popüler biriyim. İnsanlar beni partilere davet eder. Hatta bazıları benim bir partinin gerçek *hayatı* olduğumu söyleyecek kadar ileri gidebilir."

Bunu söyleyen pek çok insan olduğundan emindi. Parlak ve ışıltılıydı ve bir gülümsemeyle silahsızlandırabilirdi. Gerçek dünyada asla onun gibi biriyle birlikte olamazdı.

Hay sikeyim. Bu gerçek. Onu koruyorum. Hayır, bundan çok daha fazlasını yapıyordu. Ama cevaplara ihtiyacı vardı. "Gizli geçidi nereden biliyorsun? Jorlan sana bundan bahsetti mi?"

Gözlerini ondan kaçırmadı. "Hayır, evin planlarını aldığımda geçidi keşfettim. Bazı keşif çalışmaları yapıyordum. O elmasları en iyi nasıl alabileceğimi bulmam gerekiyordu."

Yeter. "Tatlı yalancı." Elini kot pantolonunun cebine soktu. Yumruğu geri geldi ve tam ikisinin arasına girdi. "Elmaslar umurunda bile değildi." Sonra elini açtı. "Sen bunun peşindeydin."

Avucunun içinde bir USB bellek duruyordu.

"Şimdi bana gerçeği söylemek ister misin?" Tyler bastırdı. "Yoksa gidip bunu bir bilgisayara takayım mı, böylece bellekte tam olarak ne olduğunu birlikte görebilir miyiz? Böylece ne çalmak için hayatını riske attığını görebilirim?"

Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

SÜRÜCÜ ORADA DEĞİLDİ. Hızlı ve sıkı bir şekilde aramıştı. Bavulları parçalamıştı. Yatak odasındaki çekmeceleri aradı. Esme ve Tyler'ın güvenli eve getirdikleri her eşyayı gözden geçirdi ama kesinlikle *hiçbir şey bulamadı.*

Alnında boncuk boncuk ter vardı. *Hangi cehennemdeydi bu?*

Kaybedecek fazla zamanı yoktu. Evde bulunamazdı. Ve ardında enkaz bırakmıştı. *Temiz* bir arama için zamanı yoktu.

Nefesi kesik kesik gidip geliyordu.

Esme'nin ayakkabılarını aldı. Topukları çok pahalıydı ve topuklardan biri sıkı kavrayışında döndü. Kaşlarını çatarak aşağı baktı ve topuğun içine gizlenmiş oyuk deliği gördü.

Ama o deliğin içinde hiçbir şey yoktu.

İçgüdüleri ona bu topukların içinde bir şey *olduğunu* söylüyordu. Bir zamanlar.

Sürücü şimdi hangi cehennemde?

On Beşinci Bölüm

Bu sahneyi oynayabileceği birkaç yol ^{vardı}. Ne yazık ki, bu yolların hiçbiri umut verici görünmüyordu. Esme başının döndüğünü hissettiğine yemin edebilirdi ve Tyler ona ters ters bakarken yapmak istediği son şey bayılmaktı. Zihni dönmeye devam ederken, "Daha fazla gülümsemelisin," diye ağzından kaçırdı. "Seni çok daha az korkutucu gösterir."

Bakışları daha da şiddetlendi. Onun mükemmel tavsiyesine uymak buraya kadarmış.

Bakışları adamın elindeki USB belleğe kaydı. "Nereden buldun bunu?"

"Sütyenlerinden birinin içine sıkıştırılmıştı."

Lanet olsun. Orası onun saklanma yeri idi. Bir erkeğin bir kadının kişisel alanını yağmalamaması gerekirdi. "Neden sütyenlerimden birinin içini arıyorsun ki?"

"Çünkü Jorlan'dan o elmaslardan başka bir şey aldığını biliyordum. Benim işim senin sırlarını çözmek, hatırladın mı?"

Sanki unutabilirmiş gibi. "Evet, hatırlıyorum. Tüm derin, karanlık sırlarımı ortaya çıkarmalısın, onları benden söküp almak zorunda kalsan bile." İçini bir korku kapladı. "*Mon Dieu*. Yaptığın buydu, değil mi? Bizden sonra... dün gece... seninle uyuyakaldığımda... *o zaman aradın, değil mi?*" Hissettiği ihanet sarsıcıydı. İhanetin ardından hızla öfke geldi.

Adam konuşmadı.

Kadın adamın göğsünü itti ve adam bir adım geri çekildi. "Pislik herif!" Çok yüksek bir sesle bağırdı.

Adam irkilmedi.

"Beni *kullandın*. Yaptığımız şeyin bir anlamı olduğunu sanmıştım ama sen sadece eşyalarımı arayabilmek için beni unutturmaya çalışıyormuşsun!"

"Sürücüde ne var, Esme?"

Öfke, acı ve korku içinde dönüp duruyordu. Tüm dikkatli planları kül olmuştu. "Kahramanların böyle şeyler yapmaması gerekir." Yanağına doğru kaydırıldı. "Tam bir hayal kırıklığı."

"*Ağlıyor musun?*"

"Evet, kahretsin!" Başka bir hayal kırıklığı. "Ve tuvalete gidip huzur içinde ağlayamıyorum çünkü ahmağın biri kapıyı kilitlemiş ve ben de onunla birlikte burada kapana kısılmışım!" Yanağına bir tokat daha. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum. Sana *güvenmiştim*! Kahramanlar bunu yapmaz. Kahramanlar yapmaz-"

"Tatlım, kahramanlar işi bitirmek için her şeyi yapar." Ondan uzaklaştı. Masaya doğru yürüdü. Kadının özenle hazırladığı kruvasan tabağını bir kenara itti ve siyah bir dizüstü bilgisayar aldı. "Güvenli evimizde bir tane yoktu. Yarın güvenli bir bilgisayar getirecektim ama şu anda Kane'inkini kullanabilirim. Her zaman en iyi teknolojiye sahiptir ve şifresini biliyorum." Klavyeye hafifçe vurdu. USB belleği yerine taktı.

Esme onu durdurması gerektiğini biliyordu. Ama nasıl? İlhamın tek bir yolu vardı. "Bu bir seks kaseti!" İleri atıldı. "Gerçekten Jorlan'ın beni sikmesini izlemek istiyor musun?"

Yanlış kelimeler. Oh, çok yanlış. Ama çaresiz kelimelerdi.

Başını kaldırdı. Mavi gözleri parladı. Ve yüzü ancak vahşi olarak tanımlanabilirdi. "Hayır, istemiyorum." Soğuk ve ölümcül. "Ve göreceğim şey bu değil, değil mi?"

"Onu geri vermeyecek." Yaklaştı. *Bir yalana başladın mı, sonuna kadar sürdür.* "Ondan geri vermesini istedim ama bana şantaj yapıyordu. Bu yüzden videoyu kendim almak zorunda kaldım. Videoyu buluta falan yüklemedi. Sadece o tek kopyayı kasasında saklıyordu. Evindeki soygun, diski almak için ihtiyacım olan mükemmel dikkat dağıtıcı etkiyi sağladı."

"O hırsızları onun evine siz mi gönderdiniz? Tüm sahneyi siz mi kurguladınız?"

Tüm sahneyi değil, hayır.

"Yapmış olmalısın, değil mi? Taşıdıkları silahların dolu olmadığını bu şekilde mi anladınız?"

Kalbi sıkışmıştı. "Bu kısmı anladın mı?"

"*Seni* çözüyorum. Sana silah doğrultulması konusunda çok soğukkanlıydın. Ya ciddi bir ölüm arzun var ya da silahların dolu olmadığını biliyordun."

Ölmek istemiyordu. Avını tanımak konusunda iyi bir yeteneği vardı. "Hırsızları oraya ben göndermedim. Sadece ne tür vuruşlardan hoşlandıklarını biliyordum. Sadece yanlış zamanda doğru yerde olduğumdan emin oldum." Biraz daha öne doğru eğildi. Esme elini uzattı. "İnan bana

Sürücüde ne olduğunu görmek istemediğini söylüyorum." En azından, önce onu görmesi gerekiyordu. Tyler'ın nefesi ensesinde olmadan.

Ve... böylece onu koruyabilirim.

"Jorlan ölü bir adam."

İrkildi.

"Videoda seni beceriyorsa, ölmüştür."

Ağlama. "Tekrar söylüyorum, hiç kahraman değilsin. Seninle ilgili imajım her geçen saniye daha da zedeleniyor."

Onu yakaladı. Ağlamaya bile vakti yoktu. Hızlı bir hareketle ellerini beline doladı ve onu masanın üzerine kaldırdı. Onu orada tuttu, bacakları kenardan sarkıyordu, vücudu açık uyluklarının arasındaydı ve güçlü elleri onun etrafında kıvrılmıştı.

"Tatlım," diye daha da yaklaştı, "neden kahramanların her zaman iyi olduğunu düşünmekte ısrar ediyorsun?"

"I."

Onu öptü. Sıcak, öfkeli, acımasız bir öpücük. Derin ve itici. Sahiplenici ve emredici. Dili onun ağzını aldı. Onu ele geçirdi. Öpücük damgalıyor, sahipleniyor ve bir karşılık istiyordu.

Onu itip uzaklaştırmalıydı. Dudağını ısırmalı ve o pisliğe onu rahat bırakmasını söylemelidir. Yapmalı-

Geri çekildi. "Gözyaşlarının tadını alabiliyorum." Lanet olsun. *Olamaz.*

Parmakları kalktı ve içindeki bir şeyi paramparça eden bir şefkatle gözyaşlarını hafifçe yanaklarından uzaklaştırdı. "Ağlamandan hoşlanmıyorum. Sahte gözyaşlarını değil, özellikle de gerçek olanları." Dudakları inceldi. "Gerçek olanlar en kötüsü."

Başını salladı. Öyleydi.

"Hadi bunu tekrar deneyelim." Adamın ağzı tekrar kızın ağzına geldi. Bu sefer şiddetle acımasızca değil. Yumuşaktı. Okşayarak. Soruyor. Karıştırıyor.

Özlem.

Göz kapakları kapandı. Yapmaması gerektiğini bildiği halde onu arzuladığı için ağzı daha da açılırken elleri adamın omuzlarına bastırmak için yükseldi. Ama bu onu tatmak için son şansı olabilirdi.

Son bir öpücük.

"Aramızda son bir şey yok."

Oh, hayır. Bu sözleri onun ağzına fısıldamıştı.

Adamın eli kadınıninkine dolandı. Sağ elini -öpüştükleri sırada USB belleğe ve dizüstü bilgisayara doğru uzatıyordu. "Şirin, tatlım, ama olmayacak."

Kızın gözleri açıldı.

Adamın gözleri ona doğru parlıyordu. "Bilesin diye söylüyorum, seni terk etmeyeceğim. Bir videoda onu beceriyor olsan bile. Yine de onu parçalara ayıracağım. Buna emin olabilirsiniz. Onu kanatacağım ve yalvartacağım ve bu zamanın her saniyesinden zevk alacağım."

Nefesi kesildi. "Kana susamış olan sen değil misin?" "Evet."

Sadece bu. Kesin bir evet.

Parmakları hâlâ bileğinin etrafında kıvrılmıştı. "Dikkatimi dağıtıp sürücüyü çalabileceğini mi sandın?"

Denemeye değerdi. "Beni masaya yatıran ve öpmeye başlayan sendin. Ben sadece yakınlığı kendi avantajıma kullanıyordum."

Başparmağı bileğinin iç kısmı boyunca kaydı. Hızla atan nabzın tam üzerinde. "Peki o ipeksi elin sürücünün üzerinde olsaydı ne yapardın?"

"Sen beni durduramadan onu yok etmeye çalışırdım." Zihninde -diski hızlı parmaklarının arasına aldıktan sonra- kendini masanın üzerinde yuvarlanırken hayal etti. Sürücüyü açık bir çekmeceye sıkıştırdığını. Umarım onu bir sürü küçük parçaya ayırırdı.

"Gerçekten diskte ne olduğunu görmemi istemiyor musun?"

Gerçekten istemiyordu. "Eğer görürsen, o zaman seni kurtarmak mümkün olmaz." *Bizi.*

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Beni neden kurtarmak istiyorsun?"

"Çünkü bir zamanlar beni kurtarmıştın. Ve bana inansan da inanmasan da, bu koruma işinden benimle birlikte tek parça halinde çıkacağını düşünmüştüm. O zaman hayatına devam edebilirsin. Ama eğer o disk görürsen - eğer içinde ne olduğunu düşündüğümü görürsen - o zaman senin için geri dönüş olmayacak." Kesinlikle acımasız bir dürüstlük. Ona verebilecek başka bir şeyi yoktu.

"*Beni koruyor musun?*"

"Garip hissettiriyor, değil mi? Bana da öyle."

Parmakları bir kez daha bileğinin iç kısmında gezindi. Nabzı titriyordu.

"Sürücüde ne olduğuna bakma." Ondan bir rica. Hayır, daha fazlası

Bu. "Sana *yalvarıyorum*. Bu dünyada bazı şeyler görünmez olamaz."

"Arabada *mısın?*"

"Benim dünyam o yolda."

Bakışları onunkileri aradı.

"Jorlan'ın sürücüyü kişisel kasasında saklamasının bir nedeni var. Bu onun korumasıydı. O olmadan savunmasız ve bunu biliyor. Bu yüzden onu geri almak için çok uğraşacak. Jorlan beni istemiyor. Sürücüde ne olduğunu istiyor."

"Bir yedeği var. Mutlaka vardır. Eğer içindekiler bu kadar önemliyse, başka kopyaları da vardır. Olmak zorunda."

Alaycı bir kahkaha attı. "Böyle şeyleri herhangi bir bilgisayar korsanının rastlaması için buluta koymazsınız. Onları en güvenli yere koyarsınız ve sürücünün çalınmadığından emin olursunuz. Ama sonra ne yazık ki usta bir hırsız dar bir çıkıntıdan geçip açgözlü kalbinin istediğini alıyor."

"Senin kalbin açgözlü değil." Kesinlik.

Konu Tyler olduğunda değildi. Adam onun zayıflığıydı ve bunu biliyordu. Ona gerçekten nasıl hissettiğini binlerce şekilde göstermeye çalışmıştı. Ama... bazı hayaller asla gerçekleşmiyordu. "Sürücüde ne olduğuna bakma. Lütfen."

Başını iki yana salladı. "İzlemek zorundayım ve sonra sürücüyü Gray ve adamlarına devretmek zorunda kalacağımı biliyorsun."

Yalvarmanın daha önce de bir faydası olmamıştı. Şimdi de yaramayacaktı. "Görüntüleri izlemedim. Her konuda yanılıyor olabilirim. O sürücüde hiçbir şey olmayabilir."

Şüphe yüzünü kapladı. "Hayatını bir hiç uğruna riske attığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Jorlan'ın evinde ikinci kattaydım. Nasıl düşüleceğini ve nasıl kalkılacağını bilirim." Rahat sözler. Sanki vücudu parçalayan bir düşüşün hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Belki birkaç kemiğim kırılırdı ama ölmezdim."

Adam kadının bileğini bıraktı. Yavaş ama kararlı adımlarla masanın arkasına geçti ve sandalyeye oturdu. Tyler dizüstü bilgisayarı ona doğru çekti.

Beyzbol şapkası başından düşmüştü. Yerde duran şapkaya bakakaldı.

"Ne çaldığını görmek istemiyor musun, Esme?"

En büyük hedefi. O sürücüyü almak. Ama şimdi ona doğru ilerlemiyordu.

"Bu diskin içindekilerle ne yapmayı planlıyordun?" Tyler sordu.

Kadın masadan kalktı. Bir an için dizleri titredi. Garipti. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. Jorlan'ın partisinde üzerine hafif yağmur yağarken kaygan bir çıkıntıdan geçerken bile. Esm'e bir nefes aldı, maskesinin yerinde olduğundan emin olduktan sonra Tyler'a döndü. "Elbette intikamımı almak niyetindeydim."

Tyler'ın kaşlarının arasında bir çatık belirdi.

"Tüm kötü adamların son oyunu bu değil midir? İntikam almak? Yıkım yaratmak? Bu iki madde benim kötü yapılacaklar listemin en başında yer alıyordu."

"Esm'e, neden bana karşı dürüst olamıyorsun?"

Dürüst oldum. Sadece bunu bilmiyorsun. "Bana karşı dürüst değilsin. Gecenin bir yarısı benden bir şeyler çalıyorsun. Seks harika ama aramızdaki diğer her şey numara." Ondan tam bir dürüstlük.

Onun gözlerindeki darbeyi gördü.

"İzleme," diye tekrar yalvardı ona.

Ama adamın parmakları klavyenin üzerinde tıkırdıyordu. Yalvarışları buraya kadarmış. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Esm'e'nin adımları onunkilerden bile yavaştı. Onun tam arkasında durmak için hareket etti. Ellerinden biri onun omzuna gitti. İçgüdüsel bir hareketti.

"Üç video dosyası," dedi Tyler.

Bu, istihbaratının gösterdiğinden bir dosya daha fazlaydı. Sürücüde sadece iki dosya olacağını düşünmüştü.

İlk dosyayı açtı. Ekranı grenli bir görüntü doldurdu. Paris'teki eski kafeyi görünce nefesini tuttu. Oraya çok sık gitmişti. Orası onların buluşma yeri idi. Ve tabii ki adam da oradaydı.

Louis Turner. Elbette, muhtemelen gerçek adı bu değildi. O bir CIA ajanıydı. Onun gizli çalıştığını biliyordu. *Ona* çalıştığını biliyordu. Aslında adil olan da buydu, çünkü onun işi ona rapor vermektir. Ona sorduğu sorular hakkında konuşmak. Sahip olabileceği şüpheleri paylaşmak.

Louis bir masada başka bir adamla oturuyordu. Rahat giyimli, şakaklarında gümüş rengi olan bu adam tel çerçeveli bir gözlük takıyordu.

"Bu Thaddeus Caldwell," diye mırıldandı Tyler. "Gray'in FBI'daki patronu. Ama bugünlerde gözlük takmıyor ve saçlarında daha fazla gümüş var."

Kadının omurgası sertleşti. Eli Tyler'ın omzunda kaldı.

"Kiminle konuşuyor bu?" Ekranı incelemek için görüntüyü duraklatmıştı.

"Farklı görünüyor, değil mi?" Esmeye düşündü. "Duvarlar hâlâ ayakta, tavan çökmemişken, her yerde kül, ateş ve cehennem yokken, kafe farklı mı görünüyor? Bir zamanlar ne kadar güzel bir yerdi. Oraya gitmeyi severdim. Ona orayı anlatan bendim."

Tyler onun dokunuşu altında gerildi. Ona bakabilmek için başını salladı.

Ama o resme bakmaya devam etti. Ölü bir adamın size bakması her gün olan bir şey değildi.

"Sana ondan daha önce bahsetmiştim. Uluslararası dünyada büyük sorunlara yol açabileceğini söylediğim biriydi."

"Çünkü elinde silah ve uyuşturucu ticaretine dair kanıtlar vardı. Doğru ellerde olmasını istediği kanıtlar."

Kanıt hiçbir zaman o ellere ulaşmamıştı.

"Onu Louis Turner olarak tanıyordum." Adını söylerken sesi yumuşadı.

"Lanet olsun. Ona aşık mıydın?"

Aşık mıydı? "O beni kullanıyordu. Ben de onu kullanıyordum." "Bu evet ya da hayır cevabı değil."

"Bazen evet ya da hayır diye bir cevap yoktur." İşler daha karmaşık olabilirdi. "Dünyanda daha fazla gri tona ihtiyacın var."

Videoyu tekrar başlattı. "Bunu kim kaydediyor?" "Muhtemelen Federaller. Ya da CIA. Ya da-"

Louis'in sesi onu durdurdu. "*Sana söylüyorum, bilmiyorum.*" "Lanet olası net yayın," diye homurdandı Tyler. "Birisi kesinlikle mükemmel ses kaydı yapmış." "Çünkü o kablolu." Yutkundu. "Onun kablolu olduğunu biliyordum."

bazı konuşmalarımız. O gün onun da kablolu olması çok mantıklıydı."

Dünyanın yandığı gün.

Tyler başını eğdi. "Yani istihbaratı verdiği kişi Thaddeus muydu? Piç kurusu tam orada -Louis her an ona verebilir-"

"*Esmeye suçlu değil,*" dedi Louis o anda. Mükemmel bir İngilizceyle konuşuyordu.

Videoda Thaddeus başını salladı. "Bütün işaretler onun suçlu olduğunu gösteriyor. Sadece ona hiçbir şey yapıştıramıyoruz. Tıpkı babasına yapışamadığı gibi."

Babası.

İşte oradaydı. Çirkin şüphe. Büyük, cesur ve kalbini kıran. "Topladığınız kanıtları istiyorum," diye emretti Thaddeus. "Bu operasyon ele geçirildi. *Sen de ele geçirildin*. Çok geç olmadan Paris'ten defolup gitmemiz gerek."

Louis kafenin çevresine göz gezdirdi. "Bu gece elimdeki her şeyi sana getireceğim."

"Onu bana *şimdi* vermen gerekiyordu."

"Şu an güvenli değil. Seninle daha sonra buluşacağım. Tamam mı? Şimdi, bak, gitmen gerek. Burada bile olmamalısın. Birlikte görünmemeliyiz."

"Onunla başka bir buluşma p l a n l ı y o r s u n , değil mi? *Tehlikedesin*." Thaddeus ayağa kalktı. "Eğer ben biliyorsam, diğerleri de bilecek."

"Kontrol bende."

"Cehenneme kadar yolun var." Thaddeus dönerek uzaklaştı. Çıkışa doğru yürüdü. Esmeye keskin bir nefes çekti. Kalbi durdu.

Louis masada kalmaya devam etti. Parmakları masanın tepesine vuruyordu. Hafif bir ses titreşimi oldu. Louis telefonunu çıkarıp ekranına bakmadan hemen önceki en yumuşak ses. Bir an sonra.

Bütün kafe patladı. Tyler küfretti.

Parmaklarını onun omzuna sapladığını fark etti. Çok sert. "Esmeye..."

Tutuşunu gevşetecek gibi görünmüyordu. "O oradaydı." "Thaddeus mu? Evet, ama patlamadan önce kurtuldu." "*Oradaydı*."

Tyler dosyayı kapatmıştı.

"Tekrar aç," diye emretti, sesi çılgıncaydı. "Tekrar oynat."

Açtı. Dosyayı yeniden açtı. Tekrar oynattı. Louis'in sesini duydu ve geçmiş bir kez daha üzerine yıkıldı. Birbirlerini kullanıyorlardı. Aşk mı? Hayır, aşk değil. Ama şansları olsaydı yakın olabilecekleri bir şeydi. Ve işte oradaydı... Thaddeus gittikten hemen sonra.

Her şeyi değiştirecek bir an. Kaderini mühürleyecek bir görüntü. Ve Tyler'in.

"Dur."

Tyler ekranı dondurdu. Görüntünün en solundaki adama baktı. En kısa saniyeler için yakalandı. Adamın profili ona çok tanıdık geliyordu. Taktığı eski, siyah düz şapka bile. Annesinin defalarca boşuna değiştirmeye çalıştığı kasket.

Onu her yerde tanırım. O nasıl tanımaz? "Bu benim babam. O gün oradaydı." Konuşmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu, bu yüzden kelimeler dökülürken titriyordu. "Bana söylendi..." O kadar çok para ödemişti ki. İstihbaratı elde etmek için karanlıkta o kadar uzun süre çalışmıştı ki. "Bana ipleri elinde tutan adamın patlamadan hemen önce kafede olduğu söylendi. Jorlan'ın kanıtı vardı. Kanıtı sayesinde güç sahibi oldu." Şüphelerinin doğrulanması canını çok acıtmıştı. "*Oradaydı.*"

Babası dışarı çıktı. Geldiğinde onu kafede görmemişti çünkü arka kapıdan çıkmıştı. O tarafa doğru koştuğunu görebiliyordu.

O ön kapıdan girmişti. "Louis'in telefonuna baktığını gördüm. Adını söyledim. Beni duyduğunu hiç sanmıyorum."

Tyler'ın işaret parmağı dokundu. Video bir kez daha oynadı. Louis telefonuna baktı.

Dünya patladı.

On Altıncı Bölüm

O AN, Tyler kendisinden kesinlikle nefret etti. Esmen'in acısını odada yaşayan, nefes alan bir canavar gibi hissedebiliyordu. Dosyayı kapattı. Ekranı baktı ve onu nasıl teselli edeceğini bulmaya çalıştı. Ama ne teselli verebilirdi ki?

Videoyu izlemişti ve şimdi Esmen babasının sevdiği adamı öldürdüğünü düşünüyordu.

Esmen onu seviyordu.

Sesinde bu vardı. Bir yumuşaklık. Bir özlem. Tyler bunu duymuş ve nefret etmişti.

Tyler onun sıkılı çenesini serbest bıraktı. "Hemen sonuca varamazsın. O videoda babanın bombalamayı planladığına dair hiçbir kanıt yoktu. Sadece kahve falan alıyor olabilirdi."

"Sadece kahve getirmiyor. Bunun için adamları var." Tahta. "O gün kafede olacağımı bilmiyordu. Olmamam gerekiyordu. Ona Louis'le buluşacağım diğer tüm zamanları anlattım ama o gün değil. O gün değil."

Tyler ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru döndü. Ona sarılmak istiyordu çünkü acısı içinde bir şeyleri mahvediyordu ama ona dokunmaktan neredeyse korkuyordu. "Esmen."

"Louis babamın bir canavar olduğuna inanıyordu. Bunu bana ilk gün söylemişti. Ona yanıldığını söyledim. Öyle olmalıydı, değil mi? Louis babam hakkında bilgi almak için beni kullanıyordu. CIA ve Federallerin düşündüğü her şeyi babama anlatabilmek için onu kullanıyordum. Tüm iğrenç komplolarını." Yumuşak, acı bir kahkaha. "Sanki Jorlan'ın partisi hayatımda ilk kez büyük, ortak bir görev gücü iş başındaymış gibi. Bu oyunu daha önce de görmüştüm."

"Babanın masum olduğunu düşünüyordun."

Gözleri daha da karanlık görünüyordu. "Onun bir canavar olmadığını sanıyordum. Masum olmakla şeytanın ta kendisi olmamak arasında fark var. Babamın bir aziz olmadığını biliyordum. Sadece onun tüm dünyanın yanmasını isteyen bir adam olduğunu düşünmemiştim."

Kafe yanmıştı.

"O videoda kanıt yok," Tyler bu sözleri söylemek zorundaydı.

"Oynatılacak iki video daha var."

Kahretsin. "Ben bir piçim." Bunu o yapmıştı. Kız yalvardı ve o yine de ilk videoyu oynatarak onu doğrudan cehenneme gönderdi.

Ona baktı. Adam onun gözlerinde yaş görmeyi bekliyordu. Ama yoktu. Ama bir sürü gölge vardı.

"İzleyebilirim," dedi ona, sesi normalden daha hırçındı. "Orada ne olduğunu görmek zorunda değilsin."

"Bir sonraki videodan zarar görecektir olan ben değilim."

Ne?

"Üzerindeki tarihi gördüm." Merak edip geri döndü.

"Büyürken gerçekten güzel bir hayatın oldu, değil mi?" Esme'nin sesi temkinliydi. "Seni seven bir annen vardı. Her futbol maçına gelen bir baba. Harika bir ev. Bolca para. Belki biraz fazla para?"

"Büyükbabam zengindi," dedi Tyler. Kelimelerini özenle seçmişti. Büyükbabası hakkında konuşurken her zaman dikkatli olması gerekmişti. Bu ona çocukken öğretilmiş bir dersti. "Babam parayla hiçbir şey yapmak istemedi ama para gelmeye devam etti. Büyükbabam hep gönderirdi." Ta ki o ölene kadar ve sonra Tyler'a her şey miras kalmıştı. İyi ve kötü.

"Bazen bağları koparmak zordur," diye mırıldandı. "Son kararın en iyisi olduğunu bilsen bile."

İkinci videoyu izlemek istemediğini fark etti. Kötü olacaktı.

Ama bu dünyada kötü şeylerden saklanılamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Ne kadar uğraşırsan uğraş. Böylece Tyler dosyayı açtı. Bir arabanın uzun mesafeli çekimiydi. Kıvrımlı bir yolda ilerleyen şık, siyah bir araç.

O yolu biliyordu.

Ve o arabayı.

Hayır, lanet olsun, hayır.

Araba viraja daldı. Ve patladı.

Elleri yine adamın omzundaydı çünkü adam masadaki sandalyeye geri çökmüştü.

"Ne oluyor lan...?" Tyler elleri yumruk olurken hırladı. Bu yumrukları bilgisayara vurmak ve onu paramparça etmek istiyordu. "Annemle babamın ölümünün Paris'teki kafeyle ne ilgisi var?"

O araba, o yol.

"Her iki olayda da aynı bombacının iş başında olduğuna inanıyorum. Ya da en azından bombacıları *kiralayan* aynı kişi."

Başını iki yana salladı. "Paris'teki kafe bombalamasında teröristlerin yakalandığını *söylemişsiniz*."

"Evet, yakalandılar. Suçlandılar. İtiraf ettiler. Avrupa'daki diğer üç bombalamayla da bağlantıları vardı. Ama bazen işler görüldüğü gibi değildir. Seni bu konuda pek çok kez uyardım." Onun omzunu sıktı. "Özür dilerim."

Ve yine sandalyeden fırladı. Öfke ve şaşkınlık damarlarında dolaşırken ona doğru döndü. "O arabadakiler benim ailem! O arabayı biliyorum, her zaman içindeydim! Bu da Teksas'taki evimizin yakınındaki yol. Annemle babam az önce *patlamasını* izlediğim lanet arabadaydı."

Şimdi onun gözlerinde yaşların yüzdüğünü görebiliyordu. "İzlememen için sana yalvardım. Özür dilerim."

Üzgündü. Üzgün müydü? İzlemelerini isteyen oydu. Sevdği adamın ölümünü görmesini sağlayan oydu.

Üzgündü.

Sandalyeyi iterek yoldan çekti. Lanet sandalye onları ayırdı. Ve Tyler, sandalye yere düşerken bile onu kollarına çekti. Ona çok sıkı sarılmıştı. Tutmamalıydı. Onu bu şekilde tutmamalıydı.

"Yapma." Yumuşak. Esme'den. Elleri Tyler'ın kollarında gezindi ve onu tutmadı. "Tyler, görmüyor musun? Bana dokunamazsın. Beni isteyemezsin. Yapamazsın, *özür dilerim*." Kırılmış. Fısıldadı. "O yaptı. Neden yaptığını bilmiyorum. *Ama oydu*. Bunu o yaptı ve sen beni isteyemezsin. Beni asla sevemezsin. Yapamazsın-" Sözleri, kız ondan uzaklaşmaya çalışırken sona erdi.

Adam gitmesine izin vermedi. Gitmesine izin vermiyordu. Ama başını kaldırdı ve kızın yüzündeki dehşet ve acıya baktı. Ve onun gözlerindeki kasveti anladı. "Babanın ailemi öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Ben öldürmedim. Yemin ederim, onun yapacağını düşünmemiştim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ta ki onu ilk videoda görene kadar."

"Bu lanet sürücüyü nereden biliyordun? O gece kasada olacağını nereden biliyordun?" Her kelimesinde öfke titreşiyordu. "Nasıl oldu da

ailemin öldürüldüğünü biliyor muydun?" Çünkü ikinci videonun onu inciteceğini biliyordu. O kadarını söylemişti. Yani cinayetin orada olduğunu *biliyor* muydu? Ailesinin öldürülmesinden daha fazla ne acı verebilirdi ki? *Hiçbir şey.*

"Jorlan'ın sürücünün konumundan bahsettiğini duydum. Olmamam gereken bir yerdeydim." Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirip kayboldu. Gamzeleri zar zor parlıyordu. "Sık sık olduğum gibi. Sürücünün onun güvenliği olduğunu söyledi. Yırtıcıları uzak tutacağını söyledi. Ona sahip olduğu sürece dokunulmazdı. Kafe patlamasının önemli bir kaydı olduğunu öğrenmeleri için muhbirlerle para vermiştim bile."

Bekledi. Daha fazlası olmalıydı.

"Seni araştırırken ailene ne olduğunu öğrendim. Ölüm şekilleri beni şüphelendirdi. Bazı çok tehlikeli kişilerden birkaç ayrıntı daha öğrendim ve bu da iki bombalamanın bağlantılı olabileceğini anlamamı sağladı." Yutkundu. "Sonra sürücüyü bilgisayara taktın ve ben de ikinci videonun yanında yazan tarihi gördüm."

Anne ve babasının ölüm tarihini biliyordu.

"İki bombalama gördüm." Öfke onu boğmak istiyordu ama Tyler buna izin vermedi. Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Ama babanın suçlu olduğunu gösteren hiçbir şey görmedim." Çok emin görünüyordu. *Neden?* "Baban hakkında ne biliyorsun ki onun kötü olduğunu düşünüyorsun?"

"Onun kötü olmasını istemiyorum. Hatalı olmasını istiyorum. Ama o kafedeydi. O gittikten sonra patladı. Babam Louis'in onu devirmek için çalıştığını biliyordu."

Ailem. Benim ailem. Öfkesini geri itti ve odaklanmaya çalıştı. Hiçbir şey aklına yatmıyordu. "Louis neden babanın suçlu olduğunu düşünüyordu ki?" Çok fazla eksik parça vardı.

"Çünkü benim gibi babam da sık sık olmaması gereken yerlerde bulunur. Bunu bir aile özelliği olarak düşün."

Babasının ailemi öldürdüğünü düşünüyor. "O ilk videodaki tek kişi baban değildi. Thaddeus Caldwell de oradaydı. Ve kısa süre önce senin peşine düşen tetikçi - o tetikçi federal gözaltındayken öldü." Zihni olasılıkları sıralarken bir duraksama oldu. "Sence baban federal bir tesise girip birini öldürtmüş olabilir mi?" *Yoksa kirli işleri Thaddeus mu yapıyordu?*

"Bence babam hemen hemen her yere girip çıkabilir."

Üçüncü videoyu izlemesi gerekiyordu.

Ama Tyler zihninde ailesinin arabasının görüntülerini görmeye devam ediyordu.

Pathiyordu.

Tıpkı kafenin patladığı gibi.

"Onların öldüğünü görmeni istemedim. Çok üzgünüm, Tyler."

"Videoda olduklarını nereden biliyordun?" Elleri kızın kollarına sıkıca sarıldı. "Bunu nasıl bilebilirdin ki?"

"Jorlan senden hoşlanmıyor," diye nefes aldı. "Yatılı okuldayken onunla kavga etmiştin. Herkesin önünde onu yumrukladın. Sanki bunu atlatmış gibi davrandı. Ama atlatamadı. Ufak bir hatayı asla unutmaz ya da affetmez." Boğazının narin sütunu hareket etti. "İşte bu yüzden beni bulana kadar durmayacak. Beni bu kadar endişelendiren başımdaki yedi milyon değil. Onun yüzünden. O beni korkutuyor."

"*Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?*" Jorlan hakkında. CIA hakkında. Federaller. *Benim hakkımda.* Kane'i bile tanıyordu.

"Biliyorum çünkü bilgi benim işim. Ben sadece güzel mücevherler çalmam. Mücevher satın alabilirim. Bilgiyi satın alamazsın. Onun için ticaret yapmalısın. Takas. Unutmayı tercih edeceğin anlaşmalar yapmalısın."

Bu yüzden mi çalışıyor? Anlaşmaları üzerinde mi çalışıyor? Ona söylemediğini düşündüğü o kadar çok şey vardı ki.

"Deniyorum ama inan bana her şeyi bilmiyorum. Bu dünyada her şeyi bilmek imkânsız. Buraya gelene ve onunla yakın bir bağın olduğunu fark edene kadar Clay'den haberim bile yoktu. Yani, Kane gibi bazı eski denizci arkadaşların hakkında bilgi topladım ama tanıdığın *herkes* hakkında gizli bilgileri zor buldum. İyiyim ama her şeyi bilen biri değilim. En iyi çabalarım rağmen." Nefes verdi. "Deniyorum," diye tekrarladı, sesi neredeyse yenilmiş gibiydi.

Öfke içinde zonkluyordu. "USB belleğin içinde ailemin olduğunu nereden biliyordun?" Bu onun için milyon dolarlık bir soruydu.

"Jorlan bir keresinde adamlarından birine elinde senin istediğin bir şey olduğunu söyleyerek övünmüştü. Hem de çok. Seni tanıyorum, görüyorsun. Hayatımı kurtardıktan sonra seni tanımaya çalıştım. Sen benim uzmanlık alanımdın. Benim odak noktam." Yumuşak bir nefes. "İstediğin tek şeyin asla elde edemediğin şey olduğunu biliyorum. Tüm çabalarına rağmen."

Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

"Ailen için adalet istedin. Bir sabah uyandın ve tüm hayatın gitmişti. Silinip gitmişti. Polisler tam olarak soruşturmadılar bile, değil mi? Sana sadece hatalı kablolarla ilgili bir hikâye anlattılar."

Hiç inanmadığı bir hikâye.

"Kimse yakalanmadı. Kimse cezalandırılmadı. Adalet, istediğin tek şey bu. Jorlan bunu biliyordu. Bunu seninle bir pazarlık aracı olarak kullanacaktı. Ama ben onun pazarlık kozunu elinden aldım."

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın tüm bu olanları aklına sığdıramıyordu. Bu çok fazlaydı. "Senin bombalanman. Ailemin ölümü. Üçüncü videoda ne var?" Onu görmesi gerekiyordu. Tyler onu bıraktı. Sandalye yerdeydi. Onu biraz daha kenara itti. Sonra üçüncü dosyaya tıkladı. Ne görüneceğini görmek için beklerken zorlukla nefes alabiliyordu.

Louis'in yüzü belirdi. Yakın çekim. Louis omzunun üzerinden baktı. Sonra tekrar kameraya. "Bu benim sigortam," dedi sert bir sesle. "İşler tahmin ettiğim kadar kötüye giderse diye. Kimseye güvenilmez. Büro'da değil. CIA'de de. Onlara bir bok teslim etmeyeceğim. Eğer verirsem, seni yok ederler. Bunu istemiyorum." Sanki doğrudan biriyle konuşuyormuş gibi davranıyordu. *Seni yok edecekler*. Nefesini verdi ve doğrudan kameraya konuştu. "Her şey yok olmalı. Yok olmalı. Bir planım var ama... kahretsin, bir şeyler ters giderse diye - geride bırakabileceğim tek şey bu. Onu bulacaksın. Burayı arayacaksın. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Bakışları keskinleşti. "Beni tanıyorsun, Esme."

Esme. Louis kameraya doğru konuşuyordu, doğrudan Esme'yle konuşuyordu. Ve Esme sonunda onun mesajını duyuyordu.

"Bu videoyu sen buldun, değil mi?" Louis sordu. "*Beni tanıyorsun*."

Adamın ela gözlerine bakıp yüzündeki yoğun duyguları gördüğünde Tyler kıskançlığının arttığını hissetti. *Esme'yi seviyordu*. Harika. Vahşi bir kıskançlık, ölümcül bir öfke... Tyler'ın, kontrolünün jilet gibi ince kenarına tutunmak için savaşıırken tam da ihtiyacı olan kombinasyon.

"Baban kirli biri, Esme," dedi Louis videoda. "Bu sadece kafayı bulmak için çaldığı bir hobiyle ilgili değil. *Bu kötü bir şey*. Gözlerine kadar kötü. Buna inanmayacaksın çünkü onu seviyorsun. Ama bu doğru. Düşmanları yok oluyor. Onları yok ediyor." Bakışları önce sola, sonra tekrar kameraya kaydı. "Onu alaşağı etmek için çalıştığımı biliyordun. Onu koruduğunu biliyordum. Ona istihbarat sağladın. Beni uzun bir kovalamacaya sürükledi ama sonunda gerçeği anladım. Her şey çok uzun zaman önce başladı. Bir ömür önce. Ve o

Bağlantılar, Esme. Tahmin edebileceğinden daha fazla. Onun peşindeymiş gibi davranan insanlar bile mi? Gerçekten onun tarafındalar."

Tyler'ın dikkati keskinleşti. *Thaddeus Caldwell gibi insanlar mı?*

"Ondan korkuyorlar," diye hızla devam etti Louis. "Onlara güvenemem. Thaddeus, öğrendiklerimi ona anlatmamın imkânı yok. Neden bir federal bu işe bu kadar karışıyor? Bu CIA'in işi ama o burada... *çünkü babana borcu var*. Pek çok insan ona borçlu."

Cehennem.

"Baban nereye giderse, yıkım da onu takip eder." Louis'in bakışları kameraya yalvarıyordu, hayır, bir gün bu videoyu izleyeceğini bildiği kadına yalvarıyordu. "Hikâyeleri araştır. Saldırıları bak. *Bombalamalara*. Yaptığı şey bu. Yok ediyor. Ona karşı gelenleri mi? Onları vuruyor. Onları ortadan kaldıran bir bomba ve yakınlarda olabilecek ikincil hasarlar."

Esme Paris'te ikincil hasar olmuştu. Sadece babası gerçeği çok geç fark etmişti.

Louis titreyen elini yüzünde gezdirdi. "Yıllar önce Teksas'taki bir saldırı yüzünden parçaları bir araya getirmeye başladım."

Orospu çocuğu.

"Kahretsin, o zamanlar daha çocuktun. Ama o yaptı. Babanın yaptığını *biliyorum*. O sırada Houston'daydı ve öldürdüğü adam? Babana karşı tanıklık etmeye çalışan bir adamdı. Bu adam Houston'daki federallere gitti. Bir hata yaptı ve Thaddeus'a gitti. Adamın elinde iskambil kağıdından evi yıkmak için kullanabileceği istihbarat vardı. Ancak daha sonra olan şey, zavallı piç ve karısının Lincoln'lerinde cehenneme uçması oldu."

Ailem.

"Şimdi Thaddeus burada, Paris'te. Olmaması gerektiği halde bir CIA operasyonuna dahil oldu. Bildiklerimi anlatmam için beni zorluyor. Ona her şeyi anlatmam için." Louis başını olumsuz anlamda hızla salladı. "Ona güvenmeyeceğim. Bu hatayı yapmayacağım."

Babamın yaptığı hatayı mı? Tyler başını salladı.

"Baban patlamaları izlemeyi seviyor. Her zaman yakındadır. *İşini yap, Esme*. Seyahatlerini araştır. O lanet dünyanın farklı yerlerindeyken meydana gelen saldırıları araştır. Haklı olduğumu göreceksin." Bir iç çekiş. Hüznü bir iç çekiş. "Haklıyım. Özür dilerim. O kötü biri ve sana yardım etmek istiyorum ama eğer bunu bulduysan... Kahretsin, eğer bunu bulduysan..." Dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. Sessizlik.

Sonra, "Gerçekten harika bir gülüşün var, Esme. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Bütün odayı aydınlatıyor."

Video durdu.

Tyler hareket edemiyordu. Olduğu yerde donup kaldığını hissetti.

"Bombalamadan sonra videoyu bulamadım." diyene kadar sessizlik uzadı. Esme'nin kısık sesi. "Çok uzun süre hastanedeydim. Kafede olmamam gerekiyordu."

"Baban orada olduğunu bilseydi patlamayı ayarlamazdı." Elleri yumruk oldu ve bıraktı. Yumruk yaptı.

"Ben serbest bırakıldığımda Louis'in bütün eşyaları çoktan gitmişti. Jorlan'ın Louis'in mesajını nasıl ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Başka kopyaları da olabilir." Her şeyin. Bir yerlerde-

"Benden nefret mi ediyorsun?" Alçak sesle.

"Ne?" Hâlâ ekrana bakıyor, sersemlemiş, şok olmuş, öfkelenmiş ve sanki ailesini yeniden kaybetmiş gibi hissediyordu. Yarası her zamanki gibi taze ve hamdı.

"Aileni kaybettiğin için çok üzgünüm. Ben sadece, ben-

"Ona dokundu. Adam irkildi.

Kadın elini hemen geri çekti. "Anlıyorum."

Hayır, anlamadı. Onu parçalara ayıran duyguları anlamıyordu. "Güvenli eve geri dönüyorum," dedi ona. "Yaparsın-yaparsın

O dosyalarla ne yapman gerekiyorsa yap. Ama onları Thaddeus Caldwell'e vereceğimden pek emin değilim." Adımları ondan uzaklaştı. Doğruca kapıya yöneldi. Onu durdurmalıydı. Ona seslenmeliydi. Bir şeyler söylemeliydi.

Ailem. Lincoln. Yangın.

"Onu içeri tıkmana yardım edeceğim," diye söz verdi Esme sessizce. "Adaletini sağlamana yardım edeceğim."

Başını kaldırıp ona baktı. Yüzü çok solgun, gergin ve üzgündü. *Stark*. Esme böyle görünüyordu. Tüm o güzel, ışıltılı parlaklığı gitmişti.

Gerçekten harika bir gülüşün var, Esme. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Bütün odayı aydınlatıyor.

Esme kapının kilidini açtı. Dışarı çıktı. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Tyler yutkundu. Sağ yumruğunu açtı ve dizüstü bilgisayara uzandı. Dosyaları kapatıp bilgisayarı cebine koyarken parmakları titriyordu.

USB sürücü.

Kapı açıldı. Tyler'ın kafası hemen yukarı fırladı. *Esme mi?*

Hayır. Esme değil.

Kane. Öfkeli bir Kane.

"İşinizi nasıl yapacağınızı söylemek için değil..." Kane başladı. Sonra durdu. "Yavru köpeğini kim çaldı?"

"Ne?"

"Biri en iyi arkadaşını çalmış gibi görünüyorsun." Kane ters ters baktı.

"Kes şu saçmalığı. Ben buradayım."

Tyler başını salladı.

"Buradayım," diye tekrarladı Kane. "Sen de buradasın. Ama koruman gereken kadın? Evden çıkıp gidiyor. Tek başına. Sana işini nasıl yapacağını söylemek istemem... *ama bu o değil.*"

Hayır, bu değildi. Şoku, kederi ve öfkeyi geride bırakıp önemli olanın peşinden gitmesi gerekiyordu. Kapıya doğru koştu. Kane'i geri itti.

"İşte böyle," diye övdü Kane.

Tyler onu görmezden geldi. Evden dışarı fırladı. Basamakları hızla indi. Esme önündeydi, başı eğik, omuzları kambur yürüyordu ve o kadar üzgün ve kırgın görünüyor ki Tyler'ın kalbi yeniden paramparça oldu.

Esme'yle ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ama gitmesine izin mi verecekti? Bu bir seçenek değildi. Geçmişleri ne kadar berbat ve karışık olursa olsun. "Esme."

Omuzları sertleşti. Ama adımları yavaşlamadı. Aksine, hızlandılar.

Onunki de öyle. "Esme!"

Ondan koşarak uzaklaştı.

Olamaz, hayır. Peşinden gitti ama şaşırtıcı bir şekilde Esme süper hızlıydı. Belki de bu keşfe şaşırmaması gerekiyordu. Onunla ilgili herhangi bir şeyi nasıl tahmin edebilirdi ki?

Eve ondan önce varmıştı. Önce içeri girdi. Ne de olsa anahtar ondaydı. Ama adam onu girişten birkaç adım ötede yakaladı. Elleri uçarak Esme'nin etrafına dolandı ve onu kendine doğru çekti. "*Esme.*"

"Sana zarar vermek istemiyorum!" Esme haykırdı. "Bu istediğim son şeydi. O olamazdı, görmüyor musun? *O olamazdı.* Çünkü daha önce değildi. Bunu o yapmadı. Bu o y d u . Herkes yanılıyordu, ama o

Şüphe. Onca yıl bunu kabul etti ve onu korudu. O iyiydi. Kimse bilmiyordu. Sadece ben biliyordum. Ne yaptığını biliyordum. *Biliyordum.*"

Yanaklarında gözyaşları vardı. "Gözyaşlarından nefret ediyorum." Bir eli yanaklarını avuçlamak için kalktı. Gözyaşlarını silmek için.

"Benden nefret ediyorsun,"
diye nefes aldı. Adam başını
salladı.

"Ediyorsun. Nasıl nefret etmezsin? Eğer onları o öldürdüyse... eğer vur emrini babam verdiyse, *benden nasıl nefret etmezsin?*" Gözlerindeki karanlığı görmek neredeyse acı vericiydi. Hayır, acı verici olan karanlık değildi. Bakışlarındaki acıydı.

Ve birden Tyler, Esme'yi gerçekten ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Kör edici bir kabadayılık değil. Bir hırsız ya da suçluyu gizleyen parlak bir maske değildi. Esme'yi gördü. Güzeldi. Kırılmış. Kendini bir arada tutmaya ve etrafındaki dünyayı düzeltmeye çalışıyordu. *Korumaya* çalışıyordu.

"Videoyu benden önce izlemek istedin," dedi, şimdi *onu* anlıyordu. "Ve ailemin katilini bana teslim edecektin, değil mi?" Açıkladığından çok daha fazlasını biliyordu. *Kurnaz Esme.*

"Yardımın için bir teşekkür olacaktı. Bir tür ödeme yapmadan beni koruyamazsın." Alt dudağı titremeye devam ediyordu. "Ama her şey yanlış. Onun yapmaması gerekiyordu..." Sözleri kesildi.

"USB belleğin içinde kimin olacağını düşünüyordun Esme? Kim suçlu olacaktı?"

"Federallerden biri. Güçlü biri. Alaşağı edebileceğim biri."

"Thaddeus." Videoda o da vardı. Ve Louis adamın kirli olduğunu düşünmüştü. Ama... *Louis'i tanımıyorum. Esme'ye aşık olması dışında adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.*

Tyler'ın Esme'si.

"Louis babam olduğunu söyledi. Birisi konuşmasını engellemek için Louis'i öldürdü. *Babam* yaptı. Tam oradaydı. Bombalamadan sonra bana çok öfkeliydi, hastanede beni her ziyaret ettiğinde çok kızgındı. Sanki hepsi benim suçummuş gibi. *Bunu o yaptığında.*" Sözleri çok hızlı ve çok acı doluydu. "Ve şimdi istediğim her şey *gitti*. Asla sahip olamayacağım. İstedğim şeye asla sahip olamayacağım-"

"Ne istiyordun?" Tyler talep etti. Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürse, aklını kaçıracaktı.

Bir gözyaşı daha yanağından aşağı kaydı. "Seni."

Başını iki yana salladı. Onun düşündüğü şeyi söylemesine imkân yoktu. Ve aklı tamamen kaybolmuştu. Aklı, kalbi, her şeyi. *Onun için kaybolmuştu.*

"Seni istedim, Tyler. Bir kez olsun iyi adam olmak istedim. Senin gibi birinin benim gibi birini önemsemesini istedim. Ama yapamazsın. Umursamayacaksın. Çünkü benim gibi biri senin dünyanı mahveder. Seni mahvederim." Başını sertçe salladı. "Bu iş bitti. Koruma işi bitti. Üzerime ne kadar para ödendiği umurunda değil. Senden uzaklaşmak zorundayım." Serbest kaldı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Daha ilk basamağı çıkmadan adam Esme'yi kollarına aldı. Onu kendine doğru çekti, kolları Esme'nin etrafında dolanırken bile sırtını göğsüne yasladı. Ağzı kızın kulağına gitti ve yemin etti, "Asla kaçamayacaksın."

"Tyler..."

"Kaçmana izin veremem. Çünkü sen benim istediğim şeysin." Onsuz mahvolurdu. Onu kollarının arasında döndürdü. Ağzı onunkine çarptı. Geçmiş düşünmek istemiyordu. Ölüm ve soğuk mezarlar. Paramparça olmuş ve bir daha asla bir araya getirilememiş bir dünya.

Yağmurlu bir mezarlıkta yan yana duran iki siyah tabutu düşünmek istemiyordu.

Paris'te patlayan bir kafeyi düşünmek istemiyordu. Kollarında hareketsiz ve kanlar içinde bir kadın.

Esme kötü adam değildi. Onun kötü adamı *değildi*. Ama onun her şeyi olabilirdi. Konu ona geldiğinde duyguları mantıklı değildi ve umurunda da değildi. Siktir et mantığı. Normalin canı cehenneme. Siktir *et iyiyi*.

Esme onun
kızıydı.

Koruması
gereken. Onun
olacaktı.

Almak onun.

Ağzı Esme'ninkini yağmaladı ve onun gözyaşlarının tuzunu tadabildi. *Esme'nin gözyaşlarından nefret ediyorum.* Onunla ilgili nefret ettiği tek şey buydu. Babasını parçalara ayırmak istiyor muydu? Elbette istiyordu.

Ama Esme'yi incitmek istemiyordu. Esme'sini asla ama asla incitmek istemiyordu.

Çaresiz dudaklarının altında ağzı açıktı. Dili vahşi bir açgözlülükle onunkiyile buluştu. Esme'yi bedenine daha da yaklaştıırken, elleri Esme'nin üzerinde geziniyordu.

Siktir et bunu. Daha fazlasına ihtiyacım var. Kalçalarını kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Bacakları otomatik olarak adamın beline dolandı. Aletinin kalın boyu kot pantolonunun kasıklarına bastırdı. Onu kumaşın içinden geçirdi. Yukarı ve aşağı, eğilerek. İtiyordu.

Onun için yumuşakça inliyordu.

Onu sikmesi gerekiyordu. Tam o anda. Tam orada. Onu derin ve sert bir şekilde sikmeli ve yaşam ve ölüm olan çılgınlığın geri kalanının ikisinden de uzaklaşmasına izin vermeliydi. Tyler ağzını onunkinden ayırdı ve kızın bacakları hâlâ onun beline sarılıyken merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kız ona daha sıkı sarılırken şaşkın bir çığlık attı. "İkimizi de öldüreceksin!"

"Dayan, bebeğim." Ona her zaman sahipti. Onu haftanın her günü merdivenlerden yukarı taşıyabilirdi.

Ona daha sıkı sarıldı. Bacaklarını ona doladı.

"Bu kadar güçlü olman çok sıcak, Tyler," diye fısıldadı. *"Je veux te baiser."*

"Fransızca konuşman çok ateşli. Beni delirtiyor." Hayır, o zaten deliydi. Onu Jorlan'ın partisinde ilk gördüğü andan beri öyleydi.

Sahanlığa ulaştı. Yatak odasına doğru döndü. Onu indirmede. Aleti onun içindeydi. İçine girmek istedi. Prezervatife ihtiyaçları vardı. Eğer prezervatifler olmasaydı, onu merdivenlerde becerecekti.

Onu merdivenlerde sikeceğim. Yatakta. Yerde. Duvara karşı. Esme rol yapmadığınızı anlayana kadar her yerde ve her yerde. Biz bitmiyoruz. Bırakmayacağım.

Tek eliyle ışık düğmesine bastı. Ağzı Esme'ninkine gitti-

Yanlış.

Sertleşti. Başını tekrar yukarı kaldırdı.

"Tyler?" Belirsizlik. "Sen... ben yanlış bir şey mi yaptım?"

Esme'yi ayağa kaldırdı. Bakışları odayı taradı. Oda tamamen darmadağın olmuştu.

Yıkımı görünce keskin bir nefes çekti.

"Buradan defolup gidiyoruz." Tam o anda. Hiçbir alarm çalmamıştı. Güvenlik sensörleri herhangi bir davetsiz misafir tespiti etmemiş ve telefonuna bir uyarı göndermemişti.

Ama biri içeri girmişti. Hâlâ içeride biri olabilirdi.

Eğildi ve ayak bileğine bağlı olan silahı çıkardı. "Esme, arkamda kal."

"Bir silaha ihtiyacım var! Bu konuyu sana çok ama çok daha önce açacaktım ama bir silaha ihtiyacım var."

Sağ eli silahını tutuyordu. Sol eli ona uzandı. "Arkamda kal." Eve girdiğinde dikkati o kadar dağılmıştı ki. Lanet olası bir amatör hatasıydı. Alt katta biri olabilirdi ve Esme'ye o kadar kilitlenmiş ve *kafayı takmıştı* ki etrafını kontrol etmemişti bile.

Onu dışarı çıkarmak zorundaydı. Onun güvenliği birinci önceliği idi. Onu Kane'e götürecek, sonra geri gelip evin her köşesini arayacaktı. Ama önce onu dışarı çıkarmalıydı.

Avcılar onu buldu. Çok hızlı. Ama eğer Federaller işin içinde olsaydı.

Gray patronuna nerede olduğumuzu söyleyebilirdi. Gray'e yerimizi gizli tutmasını emretmiş olmama rağmen. Tyler herkesin radarından tamamen çıkmaya çalışmıştı ama işini yeterince iyi yapamamıştı.

Birisi yatak odasını arıyordu.

USB belleği mi arıyorlardı?

Şimdi merdivenlerin dibindeydiler. Durdu ve bakışlarını evin alt katında gezdirdi. Kimseyi göremedi. Ev çok hareketsizdi. Ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. İçgüdülerini çılgılık atıyordu.

Dışarı

çık.

Çık

dışarı.

Etrafında döndü.

Esme'nin gözleri kocaman açılmıştı. Korkmuştu. "Tyler?"

Onu yakalayıp omzuna attı, sonra da kapıya doğru koştu. Esme'yi omzuna sabitlemişti ve silahı bir elinde tutuyordu.

"Tyler, ne halt ediyorsun sen?" Esme haykırdı.

Ön kapıyı çekip açtı. Onun adını haykırmasıyla dışarı fırladı.

Verandanın basamaklarından fırladı. İleri doğru fırladı.

Ve sonra uçuyordu çünkü arkasındaki ev az önce patlamıştı. Patlayan ve yok eden gök gürültülü bir patlama onu ve Esme'yi havada savurdu ve her ikisi de acımasız toprağa çarptı.

On Yedinci Bölüm

"TYLER!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kane ona ters ters baktı. "Beni bir daha asla böyle korkutma, anladın mı?" Kane onun omuzlarını kavradı ve onu sarstı. *Sertçe*. "Lanet olsun. Öldüğünü sanmıştım!"

Kulakları çınılıyordu. Vücudu ağrıyordu. Tyler ayağa fırladığında korku onu neredeyse boğuyordu.

"Hayır, lanet olsun! Acil yardım ekibinin omurga yaralanması olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyor." Ve acil yardım üniforması giymiş birkaç adam ona doğru koşuyordu.

Bunun için zaman yok.

Kane başladı, "Öylece kalkamazsın-"

Tyler sadece ayağa kalktı.

"Ya da sanırım yapabilirsin," diye mırıldandı Kane. "Bir dakika önce bayginken, bir dakika sonra boğa gibi saldırıyorsun. Her neyse. Sen yap." Tyler'ın koluna bir el attı. "Ölmediğine sevindim."

"Esme." Gözleri evin üzerindeydi. Güvenli evin hâlâ yanan kalıntıları. Tahta parçaları ve enkaz bahçenin her tarafına saçılmıştı. Pencereleer paramparça olmuştu.

İtfaiyeciler alevlerle mücadele ediyordu. Bir ambulans yaklaşık yirmi metre ötede bekliyordu. Clay'in devriye arabası, sürücü kapısı açık bir şekilde kaldırımın kenarında duruyordu.

Tyler kaosa kaşlarını çattı. Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Ve Esme neredeydi? "Esme!"

"O iyi." Kane onun önüne geçti. "Nefes al. Aklını kaybetme. Kadın yaşıyor."

Ama onu *görmüyordu*.

"Onu dışarı çıkarmışsın. Ev havaya uçmadan hemen önce onu nasıl dışarı çıkardığını Clay'e anlatırken duydum." Kane başını salladı. "Seni uyaran neydi? Neler olduğunu nereden biliyordun?"

"Yatak odası darmadağın olmuştu." Elleri yumruk olmuştu. "Biz senin evindeyken biri evi aramış. Geride bıraktığı dağınıklığı umursamadı - bu da bana adamın bir planı olduğunu söyledi." *Esme nerede?* Göğsü çok daralmıştı. Kalp atışları çok hızlıydı.

"Plan derken... evi ve içindeki herkesi havaya mı uçuracaktı? Ama sen ondan önce çıktın, öyle mi?"

Zar zor. Yan tarafından kan damladığını hissetti. *Zar zor* dışarı çıkmıştı.

"Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Seni ve Esme'yi ilk gördüğümde baygındın. Hâlâ yaşayanlar diyarında olduğundan emin olmak için nabzını kontrol ettim - spoiler uyarısı, yaşıyordun - sonra senin için geri dönmekten önce hanımını güvenli bir STAT'a götürdüm."

Kane'in gömleğinin önünü tuttu. "*Esme.*"

"Doğru. Esme. Sana sınıksız sarılmış, adını haykırıyordu. Ama dediğim gibi, baygındın." Kane kaşlarını çatarak gömleğini buruşturan yumruklarına baktı. "Nefes almak ister misin? Ve o tutuşu hafifletmek? Söz veriyorum, o iyi. Ambulansın arkasında. Açıkta durmasını istemezsin diye düşündüm, burası ciddi şekilde tehlikeye girmiş gibi görünüyor. Bu yüzden onu güvenli bir yere götürdüm ve sonra sana geri geldim."

Tyler onu bıraktı ve ambulansa doğru atıldı.

Kane'in sesi onu takip ediyordu: "Onu tekmeleyerek ve çılgın atarak ambulansa sürüklemek zorunda kaldım." "Senin yanından ayrılmak istemedi."

Tyler ambulansa ulaştı. Arka kapıyı çekip açtı ve-

"*Buradan çıkmak istiyorum!*" Esme bağırdı. Sağ bileğini çekiştirirdi. Bileği kelepçeliydi. Kelepçelerden biri narin bileğinin etrafındaydı. Diğer de altındaki sedyenin metal kenarına dolanmıştı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Tyler sordu. Esme neden kelepçelenmişti?

Esme'nin başı ona doğru döndü. Kulaklarındaki altın halkalar hızlı hareketleriyle birlikte zıpladı. Yüzünde rahatlama -vahşi bir sevinç- parladı. "Tyler!"

Ambulansın arkasına atladı. "Kelepçeleri *çıkartın!*" Tyler, iri gözlerle bakan genç sağlık görevlisine havladı.

"Ama... Şerif burada kalması gerektiğini söyledi-"

Tyler Esme'yi yakaladı. Onu kendine çekti. Lanet olası ambulansın arkasında ve kelepçeliyken onu yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı.

"Efendim, çok kötü kanamanız var." Acil yardım görevlisinin sesi endişeyle doluydu. "Gömleğinizin yan tarafı kanla ıslanmış."

Esme'nin kokusu Tyler'ın etrafını sardı. Göğsündeki ağrı hafifledi. Esme güvendedi.

"Kane'in kışını tekmeleyeceğim," diye söz verdi. "Seninle kalmama izin vermedi. Bilincin yerinde değildi ve ben çok korkmuştum."

Ona bakabilmek için geri çekildi.

"Senin kurşun geçirmez olman gerekiyordu," dedi. "Yaralanamazsın."

Herkes yaralanabilirdi.

"Sen benim için kurşun geçirmezsin," diye ekledi. "Benim süpermenim."

Kahretsin, onu öpmek istiyordu. Onu o ambulansın çıkarıp dünyanın geri kalanından olabildiğince uzağa götürmek istiyordu.

Ama hâlâ kelepçeliydi.

"Tyler!"

Clay'in sesi.

Tyler dönüp baktığında Clay'in ambulansın açık arka kapısının yanında durduğunu gördü.

"Tyler, konuşmamız gerek," dedi Clay ona. "Şimdi."

"Bana kelepçelerinin anahtarını ver." Kasıtlı bir duraklama.

"Şimdi." "Hayır."

Ne? Tyler, Esme'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Hemen döneceğim." Sonra onu bıraktı ve ambulansın atladı. Yan tarafındaki sancıya ve gömleğine yapışan kana aldırmadı. Tyler, rüzgâr kül kokusunu ona doğru savururken bile Clay'le burun buruna duruyordu. "*Bana kelepçelerinin anahtarını ver.*"

Clay'in elleri kalçalarında. "Sanırım gözaltına alınması gerekiyor."

"Şu anda delirdin mi sen?" Tyler Clay'e uzandı.

Sonra Tyler sallandı. Bir an için tüm dünya sallanıyor gibiydi.

Clay onu yakaladı. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun, ahmak herif," diye homurdandı. "Bırak onu, şu anda kendini bile koruyamazsın." Sonra sesini yükseltti. "ACIL SERVİS! Onu kontrol edin!" Tyler'ı tutmaya devam etti. "Kelepçeli olmasının sebebi? Çünkü onu güvende tutmaya çalışıyorum. Onu açık alandan uzak tutmaya ve hayatta tutmaya çalışıyorum."

Dünya bir kez daha Tyler'ın etrafında dönmeye başladı. Uzandı ve başının arkasına dokundu.

Kan.

Lanet olsun.

"Onu koruyacağım," diye yemin etti Clay. "Kafanı muayene ettirmen gerek. Gerçekten, dostum." Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgiler sıkılaştı. "O evde ölebilirdin," dedi, sesi acımasızdı. "Buna değer mi?"

Tık.

Tyler kaşlarını çatı. Sonra sol tarafa baktı. Esmeye oradaydı. Ve o... bekle, az önce kendini ona kelepçelemiş miydi?

Gözlerini kırptırdı.

Katil gülümsemesi parladı. "Bir zamanlar dünyaca ünlü bir kaçış sanatçısıyla çıktığımdan bahsetmiş miydim? Bana birkaç numara öğretmişti." Göz kırptı.

Tyler kelepçenin soğuk metalini teninde hissedebiliyordu.

"Hayır mı? Bahsetmedim mi? Yani, karını tanıdığını sanıyorsun." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ve yine de seni şaşırtmayı başarıyor."

Kelepçelerden biri onun bileğindeydi. Diğer onunkine kilitlenmişti. Onları birbirine bağlıyordu.

"Hastaneye gidiyorsun sevgilim," dedi ona. "Ve ben yüzde yüz senin yanında kalacağım."

Evet, öyle olacaktı. Çünkü söz konusu Esmeye'nin güvenliği olduğunda, başka kimseye güvenmiyordu. Başını şerife doğru çevirdi.

Ve Clay'in ona fırlattığı alev alev yanan bakışları yakaladı.

"Ben nereye gidersem," diye açıkladı Tyler ve sesinin tartışmaya yer bırakmadığından emin oldu, "karım da oraya gider. Bununla ilgili bir sorunun mu var Şerif?" *Eğer öyleyse, çok kötü.*

Ama Clay sertçe başını salladı. "Sorun değil."

* * *

"BİR GECE KALDIM," diye tersledi Tyler. "Onların bütün lanet testlerine girdim. Bu tam bir saçmalık."

"Sen huysuz bir hastasın." Esmeye esnerken başını salladı ve hastane yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Gece boyunca, Tyler'ı asla terk etmeyeceği için sandalyede kendini kımıldatırken ara ara uyumuştı.

Ona ihtiyacı vardı.

Benim de ona.

Tyler patlamanın şiddetiyle bayılmıştı. *Neden* bayıldığını biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu. Havada savruluyorlardı. Kız onun omzunun üzerindeydi. Patlamanın onları uçuşa geçirme şekli yüzünden, yere indiklerinde Esme'nin altta olması *gerekiyordu*. Esme, darbenin ağırlığını çeken kişinin kendisi olması gerektiğini biliyordu. Tyler'ın bedeni üzerine düşmeden hemen önce yere çarpan onun başı *olmalıydı*.

Ama işler bu şekilde gelişmemişti. Çünkü onlar affetmeyen toprağa doğru yuvarlanırken bile Tyler vücudunu bükmişti. İkisini de bükmişti. Ona yastık olmuştu. Sonunda, kız onun üstüne düşmüştü. Vücudu yere çarpmıştı. Baş yere çarptığında mide bulandırıcı bir gümbürtü çıkarmıştı.

Kolları bir an ona sarılmıştı. Bir sonraki anda, tüm vücudu gevşerken kolları kopup gitmişti. Kesinlikle dehşete düşmüştü.

Kane ona çığlıklarının patlamadan bile daha yüksek olduğunu söylemişti.

Muhtemelen abartıydı ama avazı çıktığı kadar bağırmıştı, belki de. Tyler hareket etmiyordu. Onu uyandırmayı başaramamıştı. Ve başının arkasına dokunduğunda, kanı parmaklarını kaplamıştı.

O dehşet verici anda Esme çok önemli bazı sonuçlara varmıştı. Birinci sonuç? *Bundan sonra seni koruyacağım*. Çünkü öncelikleri değişmişti.

Sevdiğin adam senin hayatını kurtarıırken neredeyse ölüyorsa bu olur.

Sevdiğim adam.

Hâlâ bu gerçeğe alışmaya çalışıyordu. Uzun zamandır onu hayal ediyordu. Onun kahramanlıklarını uzaktan takip ederken zihninde onu mükemmel bir kahraman olarak resmetmişti. Gerçekten mi? Onu hayatından daha büyük biri olarak inşa ettiğinden korkuyordu.

Sonra hayatı gözlerinin önünde neredeyse tükenmişti.

"Esme?"

Gözlerini kırptırdı. Ellerinden biri onunkine dolanmıştı. Gece boyunca sandalyeyi yatağa yaklaştırmış ve zemine sürtmüştü. Bacaklarını altına sıkıştırmıştı ve gece hemşirelerinden birinin getirdiği cızırtılı bir battaniye vücudunu örtüyordu.

"Neden benden milyonlarca kilometre uzağa gitmişsin gibi hissediyorum?" Tyler sordu.

"Ben hiçbir yere gitmedim." Parmakları onunkileri sıktı. "Hâlâ buradayım."

Başparmağı parmak eklemlerini okşadı. "Gece kalmana gerek yoktu."

"Sen buradasın. Başka nereye gidebilirim ki?" "Kane'le birlikte."

Kaşları çatıldı.

"Onunla gidebilirdin. Ben bu lanet yerden uzaklaşana kadar seni güvende tutardım."

Hırlamaya geri dönmüştü. Birisi sabah insanı olduğu kadar kötü bir hastaydı.

Bu da ona şunu hatırlattı.

O gün tek bir iyi şey bile yapmamıştı. Ve sabahın *erken* saatleri bile değildi. Saat ona yaklaşıyordu. Hayır... bakışları saate kaydı. On bir. Doktorun birazdan gelmesi gerekiyordu ve umarım o hastaneden çıkacaklardı.

"Kane'in bana kalacak bir yer teklif ettiğini ikimiz de biliyoruz," dedi Esme. Ne kadar da güzel bir ifade tarzı. Kane onu kendisiyle birlikte gitmeye zorlamaya çalışmıştı. Teklif falan yoktu. Tyler ters ters bakarken onu kucağına almış ve hastane odasından çıkarmaya çalışmıştı.

O da Kane'in kaval kemiğine tekme atmış ve oradaki tüm güvenlik görevlileri koşarak gelene kadar bağırmakla tehdit etmişti.

Kane onun kocasının yanında kalmasına izin vermenin akıllıca olduğunu anlamıştı. "Kibarca reddettim," diye hatırlattı Esme Tyler'a bacaklarını açarken

ve yavaşça gerindi.

Onun elini bıraktı. "Onunla gitmen senin için daha güvenli olurdu. Seninle daha sonra buluşabilirdim."

Parmakları önce kıvrıldı, sonra büküldü. "Evet ama öyle olsaydı *seni* kim koruyacaktı?"

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Bomboş benim için olduğunu sanmıyorum."

"Şşş." Yorgancı kenara itti ve zıplayarak ayağa kalktı. Esme onun yatağının yanında durdu. Aslında onunla birlikte o yatağa girmeyi biraz düşünmüştü. *Çok endişeliydim. Gitmene asla izin veremezdim.* "B-kelimesinden bahsetmemen gerekiyordu." Başını salladı. "Kasabadaki herkesin bildiği kadarıyla, eski bir evde gaz hattı sızıntısı olmuş. Korkunç bir durum, ama neyse ki iki yeni evli sadece hafif yaralarla kurtuldu."

"Bu hikâye sadece bir yere kadar sürer. Bir ev, patlamanın ardından soruşturma yapılmadan öylece patlayamaz."

Evet, bunu biliyordu. "Clay oyalıyor." Yine de kelepçeler için o pisliği hâlâ affetmemişti. "Şimdilik soruşturmayı kontrol ediyor. Bu kontrolü kaybettiğinde, senin ve benim Asylum'dan çıkmış olacağımızı düşünüyorum. Açıkçası, orası artık bizim için güvenli bir yer değil."

"Açıkça." Gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Sürücün hâlâ sende mi?"

Başıyla onayladı. Hastane personeli onu soymadan hemen önce ona vermişti.

"Üzerinde kalsın, Esmе." Alçak sesle. "Çünkü piçin teki evi aradı ve bulamayınca da her yeri havaya uçurdu. Asıl hedefinin biz olduğumuzdan bile emin değilim. Bence sürücünün ortadan kaybolmasını sağlamaya çalışıyordu."

"Biri evinize bomba bıraktığında," diye fısıldadı çıplak bir sesle, "bunun asıl hedefin siz olduğunuz anlamına geldiğinden oldukça eminim, ama olayları benim için yumuşatmaya çalıştığınız için çok teşekkürler."

Adamın gözleri kısıldı.

Kadın yutkundu. Elini kaldırdı ve adamın çenesine bastırdı. Hafif kirli sakal avucunu okşadı. "Sen... sen dün Grayson'la temasa geçtin. Ona burada her şeyin yolunda olduğunu söyledin."

"Evet."

"Yüzüne karşı sana yalancı demek istemem ama burada her şey yolunda değil.

Burada her şey yanıyor."

"Patronuna güvenmiyorum. Bir dakika bile."

"Grayson'a güveniyor musun?"

"Uzun zamandır arkadaşım." Başını çevirdi. Ağzı avucuna yapıştı. Tam ortasına. Onu ürperten yumuşak bir öpücük. "Birisi konumumuzu tehlikeye attı. Gray doğrudan patronuna rapor veriyorsa, ona neler olduğunu anlatamam."

"Federaller peşimizde, babam..." Esmе durdu. Nefes verdi. Avucunu tekrar öptü. Elinin üzerinden gözleri onunkilerle buluştu.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Esmе içinden bir sızı geçerken sordu.

"Onun ne yaptığını bile bile bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Suçluluk duygusu onu yiyip bitirmişti.

Yavaşça elini indirdi ama bırakmadı. "Bebeğim, sana dokunmaktan fazlasını yapacağım. İlk fırsatta seni becereceğim."

Kadın nefesini içine çekti. Bu kesinlikle açık sözlüydü. Ve güven vericiydi. *Hâlâ beni istiyor. Tyler tiksintiyle arkasını dönüp gitmiyor bile.*

Geçmişimiz çarpık, karanlık ve kanlı olsa da. Ona hayatından defolup gitmesini söylemiyordu.

Onu becermek istediğini söylüyordu. İlk fırsatta. Çok umut verici.

Aslında ilk fırsatta onu becermek de istiyordu.

Tyler ona sessizce, "Bombalamalar hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum," dedi. "Babanın ailemle nasıl bağlantı kurduğunu bilmek istiyorum. Neden hedef alındıklarını bilmek istiyorum. Jorlan'ın elinde bulunan iki dakikalık bir itiraf üzerine bir yabancının sözüne inanmayacağım. Jorlan'dan gelen hiçbir şeye güvenmiyorum. Gerçeği kendim araştıracağım."

"Peki ya gerçek tam olarak Louis'in söylediği gibiyse?" Onun cevabını beklerken geçen her kalp atışının fazlasıyla farkındaydı.

"Sen baban değilsin. Onun günahlarının bedelini ödemiyorsun."

"Onlar senin anne babandı." Bunu bir türlü atlatamıyordu. "Benden nefret etmelisin."

"Sana daha önce de söylediğimi sanıyordum, nefret hissettiğim son şey."

Her zaman

seninle ilgili hissettiğim son şey olacak."

"Ne hissediyorsun?" Ve Tyler'ın cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

On Sekizinci Bölüm

Tyler, Esme'nin ^{keskin} sorusuna cevap veremedi kapıdan ^{keskin} bir ^{tıkırtı} duyuldu. Bir an sonra kapı açıldı. Doktor başını içeri uzattı. "Kim buradan kaçmaya hazır?" Vanessa Raye geniş bir gülümsemeyle sordu.

Ben.

Ama Esme doktora zayıf bir gülümseme gönderdi. Vanessa daha önce Tyler'ı kontrol etmek için gelmişti ve şimdi bu, onu resmen bakımdan çıkaran ziyaret olmalıydı.

Yeşil önlükler giymiş ve spor ayakkabılar giymiş olan Vanessa yatağa doğru koştu. "Hasta nasıl?"

Tyler homurdandı.

"Harika." Vanessa hastanın dosyasını kontrol ederken başını salladı. "Şimdi hızlıca bir gözden geçirelim, sonra hastane önlüğünü atıp buradan gidebilirsin."

"Bilmiyorum." Esme, Tyler'ın omuzlarına kadar uzanan ince önlüğe hızlı bir bakış attı. "Hoşuma gitti."

Tekrar homurdandı.

"Arkadan daha da güzel," diye mırıldandı.

Adamın başı ona doğru döndü.

Kadın göz kırptı. "Harika bir manzaram var."

"Ahem." Vanessa'dan. Doktor çizelgeyi yere bıraktı. "Bana adını söyle," dedi Tyler'a.

Esme gerildi. Doğru ya. Sarsıntı geçiren hastalarda hafıza kontrolü yapmak standarttı, bunu biliyordu. Ama kendisinin ve Tyler'ın isimleri hakkında yalan söylediklerini düşünürsek...

"Tyler Hollow," dedi hiç tereddüt etmeden. Hâlâ onun elini tutuyordu.

Vanessa başıyla onayladı. Esme'yi işaret etti. "Peki o kim?"

"Benim karım."

"Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Oh, kahretsin. Hikâyenin bu kısmını hiç anlatmış mıydık?

"Bir arkadaşımın partisinde," diye kolayca cevap verdi. "Başımı kaldırdım, Esme'yi gördüm ve hayatımın geri kalanında bir daha görmek isteyeceğim tek şeyin o olduğunu anladım."

Kalp atışları hızlandı.

"Bu çok romantik." Vanessa'dan bir iç çekiş. Sonra yüzünü buruşturdu. "Asylum'daki yeni hayatın şu ana kadar zor geçtiği için çok üzgünüm."

Bir evin patlaması zordan biraz daha fazlası olarak nitelendirilebilirdi.

Esme doktora baktığında Vanessa'nın bakışlarını üzerinde buldu. "Önce, kızıma yardım ederken neredeyse eziliyordunuz..."

Esme başını salladı. "Onun iyi olmasına sevindim."

"O zaman eviniz -tüm eşyalarınız- bir anda yok oldu." Vanessa başını sempatik bir şekilde salladı. "Kasaba sana yardım edecek. Bunu bil."

"Ah, tekrar söyler misin?" Kasaba ona neden yardım etsin ki? Onu tanımıyorlardı bile.

"Kıyafet ve yiyecek çoktan bağışlandı. Ve babamın Bayview Yolu'nda hastaneden çıktığınızda kullanabileceğiniz bir evi var. Orada istediğiniz kadar kalabileceğinizi söyledi bile."

Esme çaresiz ve şaşkın bir şekilde Tyler'a, sonra tekrar doktora baktı. "Bu çok fazla. Bir *evi* almamız mümkün değil!"

"Onun torununun hayatını kurtardınız. Orada öylece duran bir evde kalabilirsiniz." Vanessa'nın ağzı gerildi. "Lütfen, bunu yapmamıza izin verin. Kady Jo için yaptıklarını sana geri ödemenin bir yolu bu."

Tyler'ın parmakları Esme'ninkileri sıktı. "Yardımanız için minnettarız. Herkesin yardımına. Teşekkür ederiz. Ama barınma ihtiyacımız çoktan halledildi."

Halledildi mi?

Tyler'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen hastane odamızın önünde duran adamı fark etmişsinizdir."

Vanessa omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Kane'i gözden kaçırmak oldukça zor."

"Oh, iyi, onu zaten tanıyorsun," diye belirtti Tyler.

Esme konuşmadı. Tyler'ın bu konuşmayla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, o yüzden... sadece bekledi. Ve izledi.

Vanessa, "Onu kasabada birkaç kez gördüm," diye karşılık verdi.

"Önümüzdeki birkaç gün için bize kalacak bir yer teklif etti bile."

Vanessa kaşlarını çattı. "Geceyi burada geçirdi."

Evet, beni koruyor. Dikkat çekmemeye çalışıyorsun, Kane.

"Ama onu daha önceden tanıyordun, değil mi?" Vanessa Tyler'ı işaret etti. "Clay hepinizin birlikte deniz piyadesi olduğunuzdan bahsetti, yani eski arkadaşsınız."

"Doğru. Arkadaşlar arkadaşlar için endişelenir." Tyler'dan kolay bir yanıt geldi. "Senin ve babanın teklifine minnettarız, ama bizim işimiz var. Yine de teşekkürler."

"Teşekkür ederim," diye yineledi Esm . En son ne zaman biri ona bu şekilde yardım etmeye çalışmıştı? Ve bütün bir *kasaba* yardım mı ediyordu? Bu sadece... kahrediciydi.

Nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu.

Vanessa, "H  l  giysi ve yiyecek alacaksın," diye uyardı. "Ve başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli." Boğazını temizledi. " imdi  u sınavı bitirelim, çünkü burayı toz içinde bırakmaya hazır olduğunu biliyorum."

Vanessa hastaneyi kastediyordu. Ama Esm  çok yakında tüm Asylum kasabasını terk edeceklerini biliyordu. Bu çok kötü oldu. Burayı oldukça sevebilirdi.

Eğer biri evini havaya u urmasaydı.

Vanessa hızlıca muayeneyi bitirdi ve Tyler'a, "Gitmeye hazırsın. Biraz baş ağrısı ve mide bulantısı yaşayabileceğinizi unutmayın." Alabilece i ve alamayacağı ilaçları sıraladı. "Ama bilincini kaybedersen, nöbet ge irirsen ya da kafa karışıklığı belirtileri gösterirsen hemen bana gel, anladın mı? Derhal tıbbi yardım isteyin. Ve ağır kaldırmak yok. Sıfır, anladın mı?"

"Anladım."

"Clay senin evrak işlerini hallediyor." Vanessa boynundaki stetoskopla oynadı. "Her şey yolunda gittiğinde seni arka tarafta bekleyen bir araç olduğunu söyledi."

"Teşekkürler doktor."

Başını salladı ama bakışları Esm 'ye kaymıştı. "Teşekkür ederim," dedi doktor. "O k  k kız benim dünyam. Bana herhangi bir konuda ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

"Yardım etmek için orada olduğuma sevindim."  yleydi de. "O çok güzel bir  ocuk. Onunla gurur duyduğunu biliyorum."

Vanessa başını salladı. " ok gurur duyuyorum." Yumuşak bir nefes verdi. "Hastaya iyi bak, olur mu?"

"Elimden geleni yapacağım."

Vanessa odadan çıktı.

"Gece boyunca burada kalmana gerçekten gerek yoktu," diye mırıldandı Tyler. "Aşırıya kaçmak."

Bu konuyu daha önce de tartışmıştı. Vanessa da ona karşılık vermişti. "Güvenli bir tesisteydik. Çok halka açık bir yerde. Ve arkadaşın Kane kapıdaydı. Patlamadan sonra baygın olduğunu düşününce, risk almak istemedim." *Ve tıbbi bakıma ihtiyacın vardı.* Tek yarası beyin sarsıntısı değildi. Kan Tyler'ın gömleğini ıslatmıştı.

"Kelepçelerden kurtulabilirsin." Bu bir konuşma değişikliği idi.

Aynı zamanda yataktan kayıyordu. Ona sırtını dönüyor ve Esme'ye kışının öldürücü bir görüntüsünü veriyordu.

Lanet olsun. Eli kalktı ve sağ halka küpesini çekiştirdi.

Hastane önlüğünü çekip çıkardı. Topladı. Yatağın üzerine fırlattı.

Çifte lanet.

Sadece onun giyinmesini izledi. Bu neredeyse onun soyunmasını izlemek kadar eğlenceliydi. Kane önceki gece onun için ve kendisi için yeni kıyafetler getirmişti. Esme hemen üstünü değiştirebilmişti ama Tyler hastane önlüğüyle kalakalmıştı.

"Esme."

Le iç çekti. Tüm giysileri yerine oturmuştu. "Evet?"

Onunla yüzleşti. "Kelepçelerden kurtulabilirsin."

"Evet, çıkabilirim." Clay'i fena halde kızdıran bir şeydi bu.

Kaşlarını indirdi. "Ama seni Jorlan'ın evinde kelepçelediğimde kaçmadın."

"Neden yeteneklerimi dünyaya göstereyim ki?" Küstahça bir yanıt. Bu konuda çok iyiydi. Ayrıca kelepçelerden kurtulma konusunda da çok iyiydi. Bazı durumlarda işe yarayan bir şeydi bu.

Tam önünde durmak için karşıya geçti. "Benden kaçmak istemedin." Tyler kesin bir ifadeyle konuşuyordu.

Peki neden apaçık ortada olanı inkâr ediyordu? "Doğru."

"Çünkü senin bir ana planın vardı."

O ana plan cehenneme dönmüştü. Kelimenin tam anlamıyla. Tyler, "Benimle kaldın," dedi.

"Biz bir paket anlaşıyoruz." Tyler'ın gözlerinde dönen tüm duyguları okuyabilmeyi diledi.

"O patlamayla hayatının en kötü anlarından birini yeniden yaşadın."

Yüzündeki belli belirsiz gülümseme kayboldu.

"Patlamanın sana Paris'i hatırlattığını biliyorum." Huysuz.

Evet.

"Ama ağlamadın. Hiç kırılmadın. Güçlü kaldın ve bütün gece elimi tuttun."

Bir yumru onu boğacak gibiydi, bu yüzden yuttu. Çoğunlukla. "Ben çok ağladım. Sadece sen görmedin çünkü o sırada bilincin yerinde değildi ve yere yığılmıştın."

Öne doğru eğildi ve ağzı onunkine yapıştı. Yumuşak, şefkatli bir öpücük. Belki de hayatında aldığı en yumuşak, en şefkatli öpücüktü. Peki bununla ne yapması gerekiyordu?

"Beni sen seçtin," dedi. O seçmişti.

"Ben seni seçtim, Esmem."

Bu ne anlama geliyordu?

Ama kapı açılıyordu. Yine. Kimse mahremiyete saygı gösteremez miydi? O kaşlarını çatarken bile Kane oradaydı, büyük, cesur ve biraz fazla bilmiş bir ifadeyle kaşlarını çatarak onlara bakıyordu. "Doktor az önce bana burayı havaya uçurma zamanının geldiğini söyledi."

Kane onun seçtiği kelimelere ters ters baktı.

"Evet, özür dilerim." Adam yüzünü buruşturdu. "Bazen boktan bir espri anlayışım oluyor." Kapıyı açık tuttu. "Ayrıca hastanelerden nefret ediyorum ve burada bir dakika daha kalmak istemiyorum. Tyler temiz çıktı. Hadi gidelim. *Hemen.*"

Ve gittiler. Hastaneye doğru koştular. Arka kapıdan çıktılar ve Clay'i bir cipin yanında onları beklerken buldular.

Bakışları Tyler'ın üzerindeydi. "Yürüyen ölü gibi görünüyorsun dostum." "Sağ ol, dostum."

"Hareket etmen gerektiğine emin misin?" Clay kararsız görünüyordu.

"Senin için Esmem'e göz kulak olabilirim. Belki de burada daha uzun süre kalman gerekiyordur."

"Benden bu kadar. Gidiyoruz." Esmem'nin elini sıkıca tuttu.

"Patron sensin." Clay'den alçak sesle. O ve Kane cipin önüne atladılar. Esmem ve Tyler arkaya kaydılar.

"Yerel yangın müfettişi evin etrafını araştırmaya çalışıyor," diye açıkladı Clay yola çıktıklarında. "Elimden geldiğince oyalanıyorum. O yerin

ateşlendi ve patlama yörüngesi..." Uzun bir ısıklık. "Şehirde bir profesyonel var diyebilirim."

Tyler kesin bir ifadeyle, "Sen bilirsin," dedi. Kız ona kaşlarını çatı.

Jeep hızlandı.

"Clay bir yıkım uzmanıdır." Tyler'ın bakışları Clay'in başının arkasındaydı. "Sam Amca tarafından işi bitirmesi için eğitildi."

O bir neydi? Çok ama çok daha önce öğrenmek isteyeceği bir bilgiden bahsediyoruz.

"Artık bunu yapmıyorum." Clay'den hızlı bir karşılık. "Biliyorsun ben... *beceremem*." Direksiyonu sağa doğru kırdı. Cip yoldan çıktı ve sarsılarak durdu.

Emniyet kemeri Esme'yi sertçe çekti. "Hey!" Esme tersledi. "Arkada beyin sarsıntısı geçiren bir adam var! Şu saçmalığa dikkat et!"

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Kane hiç kimseye ve herkese. "Gerçekten hoşlanıyorum. Başta hoşlanmamıştım. Ama bana ısındı."

Clay arkasını döndü ve dar gözlü bakışları doğrudan Tyler'a yöneldi. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Şu anda bana söylediğin saçmalık bu mu? Ben sana *yardım* ederken?"

Esme konuşmadı. Tyler bunu söylemiyordu, değil mi? Hiçbir şekilde arkadaşından şüphelenmiyordu.

Tyler'ın inkâr etmemesi dışında.

Clay ona bön bön baktı. "Gerçekten kendi lanet evimi havaya uçuracağımı mı düşünüyorsun? İçinde sen varken?"

Tyler ona sabit bir şekilde baktı. "Sorular sorulmalı."

"Siktir. *Siktir*." Clay bir elini direksiyona vurdu. "Bana güvenmiyorsun. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Şüphe duyduğun kişi ben miyim? Yanındaki suçlu değil mi?"

"İsim takmana gerek yok," dedi Esme kibarca.

"Ev patlamaya ayarlanmıştı." Tyler'ın sesini hiçbir duygu doldurmadı.

Esme'nin üzerine bir ürperti çöktü. Adamda ölümcül bir hava vardı. Bir an normal, neredeyse rahat görünüyordu. Sonra hastanedeki gözlerden uzaklaşıp cipe bindikleri anda her şey bir anda değişmişti.

Bu anı bekliyordu.

Kane de şimdi Clay'e bakıyordu. Ve profili soğuk görünüyordu. Savage.

İkisi de Clay'den mi şüpheleniyordu? Neden ona şüphelerinden bahsetmemişlerdi?

"Ev milyonlarca parça halinde." Tyler dikkatini Clay'den hiç ayırmadı. "Ve tesadüfe bakın ki burada patlayıcılar konusunda bir uzman var."

İşte o zaman fark etti.

Kane'in elinde bir silah vardı. Silahı çıkardı ve şerife doğrulttu.

"Neler oluyor?" Esme cızırtılı bir sesle sordu. Bunu ne zaman planlamışlardı? O rahatsız sandalyede uyurken mi?

"Ben de aynı sonuca vardım," diye açıkladı Kane. "Yalnız kalır kalmaz çok ciddi bir sohbet yapacağımızı düşündüm."

Bu bir sohbet sayılır mıydı?

Clay'in dikkati silaha kaydı. "Bir şerife silah doğrultuyorsun." Bir duraklama. *"Arkadaşına."*

"Evet, öyle. Ben böyle çılgın bir piçim," diye bilgi verdi Kane hiç vakit kaybetmeden. "Eve giriş iznin vardı. Güvenlik sistemini nasıl atlatacağını biliyor olmalıydın çünkü onu sen kurmuştun. Ve bombayı nasıl yerleştireceğini de biliyor olmalıydın. Yani benim oturduğum yerden -Tyler'ın oturduğu yerden- çok suçlu görünüyorsun."

Bu gerçekleşiyor olamazdı. Esme Tyler'ın koluna dokundu. "Gerçekten en iyi arkadaşlarından birinin sana bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Kafanda yedi milyon dolar var, Esme. Bence herkes bunun için adam öldürür." Öne doğru eğildi.

"Bu saçmalık!" Clay haykırdı. *"Ben yardım ediyorum! Ben orada bile değildim, tamam mı? Ben... lanet olsun, Vanessa'yla birlikteydim. Benim evimdeydi. Her sabah çocuğunu kreşe bıraktıktan sonra gelir. Lanet olası bir tanışım var! Ara onu. Sana söyleyecektir. Bu boku ben yapmadım."*

"Onu arayacağız," diye söz verdi Kane. "Ama şu anda araçtan inmeni istiyorum."

Clay bön bön baktı. "Ciddi olamazsın. O benim cipim."

"Ve onu ödünç alıyoruz. Tyler ve Esme'nin ortadan kaybolması gerekiyor. Nereye gittiklerini bilmen gerektiğini sanmıyorum. Şu anda değil. Biriktirdiğin kumar borçlarıyla olmaz. Her zaman boyunu aşan oyunlara girmeyi sevmişsindir. Monte Carlo'daki zamanı hatırlıyor musun? Seni o kumarhaneden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmıştım."

Esme'nin midesi düğümlendi.

"Esme'yi olay yerinden uzaklaştırmaya çalıştın," diye suçladı Tyler. "Onu kelepçeledin."

"Onu korumaya çalışıyordum! Ne oluyor be? Bu delilik! *Benden* şüphe edemezsin!"

"Delilik olabilir," diye kabul etti Tyler. "Ve eğer yanılıyorsam daha sonra özür dileyeceğim. Sarsıntı yüzünden böyle konuştuğumu söyleyeceğim ve bir pislik gibi davrandığım için gerçekten çok üzgün olacağım ama Esme'nin hayatı söz konusu ve cipten çıkmanı istiyorum."

Esme nefesini tuttu.

Clay cipten indi. Elleri iki yanında, sürücü tarafındaki kapının yanında durdu.

Esme, Clay'in kılıfındaki silahı fark edemeyecek kadar bilinçliydi.

Clay onlara, "Hata yapıyorsunuz," dedi. Hem kızgın hem de öfkeli görünüyordu.

Üzücü.

Kane sürücü koltuğuna kaydı. "Telefon kayıtlarını aldım. Sen Federalleri arıyormuş."

Clay bembeyaz kesildi. "Ne? Bunu ne zaman yaptın?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bak, lanet olsun. *Bir federal*. Bir federali aradım! Eskiden gizli operasyonlarda ona rapor verirdim. Kahretsin, ona borçluydum! Daha önce yaptığım işleri gömdü. O hayatı geride bırakmama yardım etti. *Ona borçluydum,*" diye tekrarladı Clay, neredeyse umutsuzca, "ve benden sadece Esme'nin güvende olduğunu bildirmemi istedi. Ne kadar basit bir iş. Üstelik Grayson'ın lanet patronu! Elbette ona güvenebiliriz."

Grayson'ın patronu... *Thaddeus mu?* Esme öne eğildi ve Kane'in omzunu dürttü. "Şimdi buradan uzaklaşmalıyız. Çok hızlı. Uzaklaşalım. Hemen."

Kane diğer adama, "Bir şüpheyi doğruladığın için teşekkürler," dedi. "Bilgin olsun, ne zaman telefon kayıtlarına bakacak vaktim oldu ki?"

Clay gözlerini kırıştırdı. "Sen... bana yalan mı söyledin?"

"Geri çekil, dostum," diye emretti Kane. "Ayağının üzerinden geçmek istemem ama geçeceğim."

Clay geri sıçradı.

Ve cip kışını çekerek uzaklaştı.

* * *

BU GERÇEK OLAMAZDI. Clay, cipin hızla yoldan aşağı inişini büyük bir şaşkınlıkla izledi. Aracın ardından havaya tozlar uçuştı. *Onun* aracının.

Telefonunu çıkardı. İki saniye sonra... "*Biliyorlar,*" diye hırladı.

"Ne?" Kulağındaki ses şaşkıındı. Ve endişeliydi.

"Seninle konuştuğumu biliyorlar." Çünkü aptalca bir tuzağa doğru yürümüştü. Elbette Kane telefon kayıtlarını incelememişti. Bu saçmalığa asla kanmamalıydı. "Bak, ortadan kaybolacaklar. Rüzgârın içinde. Kane onlara yardım ediyor. Tyler ona güvenebileceğini düşünüyor."

"Kane Harte'a kimse güvenemez. Bunu biliyorsun."

Evet, biliyorum. Adama boşuna Kalpsiz Harte dememişler. *Ve az önce bana silah çekti.* "Mümkün olduğunca çabuk gidecekler. Ne yapmam gerekiyor?"

"Üst düzey bir avcının Asylum'da olduğu haberini aldım."

Haber mi aldın? Yani... şimdi mi haber aldın? "Bu haber dün işe yarardı."

Bir homurtu. "Dün orada olup olmadığını bilmiyorum. Olabilirdi."

Tamamen saçmalık. "Hastaneden yeni çıktılar."

"O zaman muhtemelen onları çoktan görmüştür. Arkadaşlarının çok ama çok dikkatli olması gerek."

Arkadaşları az önce ona sırt çevirmişti. Onların peşinde olduğunu düşünüyorlardı.

"Tyler Barrett'ın başına ödül konduğu söyleniyor." Siktir.

"Ve Esme Laurent canlı olarak getirilecekmiş."

Canlı. "Ne zamandan beri?" Başına konan ödülün onun ölümü için olduğunu sanıyordu. Clay çok sıkı olan yakasını çekti.

Cevap almak yerine, "Tyler Barrett ölü bir adam.

Sadece bunu bilmiyor."

Hayır, hayır, kahretsin. Böyle bir şey olamazdı. "Onlara yardım etmeye çalışıyorum!" "O zaman daha çok çabalamalısın."

On Dokuzuncu Bölüm

"YOLUN SONU," diye duyurdu Kane bir saat sonra. Arabayı söylenmeyen bir motelin önünde frenledi. "En azından benim için." Arkasını döndü. "Jeep'i geri alacağım. Asylum'daki eşyalarımı toparlayıp seninle sonra buluşuruz."

Tyler, Esme'nin motele baktığını gördü.

"Şanslı yedi numara sizindir." Kane küçük ofise doğru el salladı. "Burası eski moda bir yer. İçeri girmek için gerçek bir anahtar kullanman gerekiyor. Küçük idari ofisteki adamdan alın - adı Roger - ve ihtiyacınız olan tüm malzemeleri odanızda bulacaksınız."

"Uh..." Esme boğazını temizledi. "Bütün bunları nasıl ayarladınız? Ve ne zaman?"

"Tanıdığım insanlar var." Kolay bir yanıttı ama Tyler'ın da bildiği gibi, büyük bir yetersizlikti. Kane'in bağlantıları efsaneviydi. Bazen yanlış nedenlerle. "Burası biraz sakinleşmen için güvenli bir yer olacak. Yeniden toplanın. Clay'in hikâyesini Vanessa'yla kontrol edeceğim ve sonra bir sonraki hamlemizin ne olacağına karar verebiliriz."

Tyler kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Esme yana kaydı ve Tyler onun çıkmasına yardım etti, sonra da bir elini Esme'nin beline koydu.

"Bilmen gereken bir şey daha var." Kane'in sesi durgunlaşmıştı. Aynalı güneş gözlükleri bakışlarını gizliyordu. "Seninle biraz konuşmamız daha iyi olabilir, Tyler."

Esme'nin gitmesine izin vermedi. "Her ne ise onun önünde söyle." "Oh, yani şimdi ona güveniyor musun?"

Bundan daha fazlasını yapıyordu.

"İyi. Dün gece sen hastanede yatarken bir ipucu aldım."

"Ben yayılmamıştım-"

"Başına ödül kondu, dostum." Ciddi. Sert. "Yıllardır tanıdığım birine neden silah çektiğimi sanıyorsun? *Sen tehlikesin*. Hayatımı kurtardın -iki kez- bu yüzden sana borçluyum ve her zaman da borçlu olacağım. Seninle defalarca ateşe giririm. Daha önce bir kere girdim zaten,

Hatırladın mı? Yine olsa yine yaparım. İnsanlar Esme ile ölüm arasında duran kişinin sen olduğunu biliyor. Bu yüzden şimdi sana saldırıyorlar. Sen olmadan, o düşecek."

Cehenneme kadar yolu var. "Esme'nin düşmesine izin vermeye hiç niyetim yok." "Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Az önceki halini düşününce

O patlamanın ardından uyandıktan sonra sürekli onun adını söyleyip durdun." Düşünceli bir duraklama. "Clay olduğunu sanmıyorum. Paris'teki o kâbustan sonraki yüzü hâlâ gözümün önünde. Daha önce de görevlerimizde cihazları kurmuştu ama patlamadan sonra geriye kalan enkazı hiç görmemişti. O gün insanlar öldü ve bu onu değiştirdi. Ondan sonra kaçtı. Hükümetle çalışmayı bıraktı. Tımarhanesine geri döndü." Çenesi gerildi. "Sadece en iyi arkadaşlarından birini öldürmek için bir eve kablo çektiğini düşünmüyorum."

Esme öne doğru eğildi. "Yine de ona silah doğruttun."

"Çünkü *benim* işim Tyler'ı korumak. Ve seni de. En iyi arkadaşın işi budur ve Tyler'la bu unvanı taşımamın bir nedeni var." Parmakları direksiyona vuruyordu. "Odanın arkasında bir motosiklet var. Anahtarları komodinin çekmecesinde. Üzerini değiştirdikten ve biraz yemek yedikten sonra yola çık. Odanızda bulacağınız çantalarda kullanabileceğiniz iki adet kullan-at telefon var. Bir buluşma planlarız."

"Bir de motosiklet mi?" Esme ıslık çaldı. "Yeteneklerinizden etkilendim ve korktum."

"Aynen hanımefendi, aynen." Onlara el salladı. "Clay'e ayakları konusunda yaptığım uyarıyı hatırlıyor musunuz? Kendinize dikkat edin."

Tyler, Kane uzaklaşmadan hemen önce Esme'yi geri çekti. "O gerçekten çok iyi bir arkadaş," diye mırıldandı. Evet, öyleydi.

Tyler bir kolunu Esme'nin omuzlarına doladı ve onu küçük ofise götürdü. Roger bekliyordu. Anahtarı fırlatmadan önce onlara doğru zar zor baktı.

"Dost canlısı bir adam," diye yorumladı Esme.

"Böyle yerlerde arkadaş edinemezsin." Yüzleri unutmak için çok çalışırdınız. Kısa bir yürüyüşten sonra yedi numaralı şanslı motel odasının önünde durdular. Anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı ve onları bekleyen cennete baktı.

İrkilmemesine imkân yoktu. Burası Esme'nin normal standartlarının çok ama çok altında olmalıydı.

"Lütfen bana o yatağın titreştiğini söyle." Esme koşarak odayı geçti ve yatağın üzerine atladı. Ayaklarını iki yana açtı ve kaşlarını çatı. "O hastane sandalyesinin cehenneminden sonra, titreşimli bir yatak işime yarayabilir."

Tek kaşı kalktı. "Genelde titreşimi senin başlatman gerekir."

Başını ona doğru çevirdi. Kaşları çatıldı. Belli ki, söylenmeyen motellerde pek fazla zaman geçirmemişti.

Her şeye rağmen dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tatlım, o yatak kendi kendine titremez." *Ama kesinlikle yardım edebilirim.*

Bir dirseğinin üzerine kalktı ve onu inceledi. "Clay'den şüphelendiğini bana söylemedin."

Onun için çok hassas bir nokta. "Arkadaşlarımdan birinin bana ihanet edebileceğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Ama yedi milyon dolar pek çok şey satın alabilir." Hassas bir duraklama. "Yeni bir arkadaş da dahil mi?"

Belki de. "Balistikten anlıyor. Evin içini ve dışını biliyordu. Ama ben sadece..." Tyler, Esme'nin yataktaki görüntüsünden uzaklaştı -odaklanmaya ihtiyacı olduğunda ne kadar da cezbedici bir görüntüydü- ve sol duvarın yanındaki küçük masaya doğru ilerledi. Masanın üzerinde iki çanta vardı. Onları açtı. İçlerindeki silahları gördü. İki silah. Üç bıçak. Güzel. Kendisi ve Esme için kıyafetler. İki kullan-at telefon.

Bazen Kane'in yetenekleri ve bağlantıları korkutucuydu. Onun için bile.

"Ona güvenmekle hata yapmış olabileceğini kabul etmek istemedin mi? Bu yüzden mi bana daha önce söylemedin?"

Silahlardan birini masanın üzerine bıraktı. "Bir arkadaşımın beni öldürmeye çalışmasını istemedim." Başını çevirdi ve bir kez daha gözleri onun üzerindeydi.

Kadın yatakta kaldı.

Çok seksiydi. "Esme..." Nereden başlasam?

"Gidip duş almalıyım. Hastane sandalyesi yüzünden kaskatı kesildim." Ona yakın olabilmek için bütün gece oturduğu sandalye.

"Bana katılmanı söyledim ama dikişlerine dikkat etmen gerektiğini biliyorum."

Onları neredeyse unutmuştu. Patlama sırasında yan tarafını ve kolunu kestiği ortaya çıkmıştı. Dikişlerin çekişini neredeyse hiç hissetmemişti. Dikkati başka bir yere odaklanmıştı.

Esme bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamıştı. Ama henüz ayağa kalkmamıştı. Yatak odasındaki gözleri tamamen onun üzerindeydi. "Nereye gidiyoruz?"

Sıradaki?"

Nereye gitmek istediğini biliyordu.

Onun içinde.

Evet, ama kendini tutmaya çalışıyordu. Tehlike onları takip ediyordu. İlk fırsatta kadının üzerine atlamamalıydı. Her ne kadar istediği şey bu olsa da.

"Biraz dinlen," dedi. "Dün gece fazla uyumadın. Sen birkaç saat uyu, ben ayarlamaları yapacağım."

Kadın başını salladı. Ama yine hareket etmedi. "Başka bir yerde mi saklanacağız?"

"Seni kötü adamlara teslim etmeyi planladığımdan değil."

Başını öne eğdi. Saçlarının koyu perdesi yüzünü gizledi ve sonra ayağa kalktı. Ona doğru geldi. Elini kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Tam da onun için çarpan kalbinin üzerine. "Bence yapman gereken şey tam olarak bu."

Ne oluyor lan? Tyler sadece başını sallayabildi. Yanlış duymuş olmalıydı. Beyin sarsıntısı artık işitmesini mi etkiliyordu?

"Kaçmak ve saklanmak ilk seferinde pek işimize yaramamıştı. Kırk sekiz saat dayanabildik mi? Yetmiş iki mi?" Dudakları aşağı doğru çekildi. "Güvenli evimiz patladı. Neredeyse biz de onunla birlikte patlıyorduk. Şimdi de ondan şüphelendiğin için eski bir arkadaşına sırtını döndün. Kısa bir süre içinde hayatını mahvettim sayılır."

Hayır, mahvetmedi. "Senden öylece vazgeçmeyeceğim." Bunu asla yapmazdı.

"Hayatını kurtaracak olsa bile mi? Çünkü Kane şu anda hedefin sen olduğunu söyledi. Bir şerifin hayatı ne kadara mal oluyor? Ya da daha doğrusu, ölümü?"

Bilmiyordu.

"Takas et beni," diye ısrar etti Esmе ve tamamen ciddi görünüyordu. "Kendini kurtar. Yapılacak en akıllıca şey bu." Sonra da çekip gitti. Kadın gerçekten de adamın üzerine bomba gibi düşmüş ve hiçbir şey olmamış gibi banyoya doğru ilerlemişti. Açık poşetlerin yanında durakladı. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. Bir parça kıyafet aldı.

Hareket etmeye devam etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hiç önemli bir şey değilmiş gibi. Sadece o yaşayabilsin diye kadının ölmesi gibi küçük bir mesele. Ne olacaktı ki?

Banyo kapısı arkasından kapandı. Duş gürültüyle devam etti. Bakışları kapıda kilitli kaldı.

Acaba uzaklaşmadan önce gözlerinde biriken yaşlar mıydı? Çenesi kilitlendi, doğruca kapıya yöneldi. Parmakları kapı kolunun etrafında kıvrıldı ve çevirdi. Hiçbir şey olmadı.

Kadın kapıyı
kilitlemişti. "Esme."

"Duş alıyorum."

"Kapıyı aç." "Duş
alıyorum."

Bakışları tahtaya saplandı. "Sonunda seni çözdüm," diye mırıldandı. Sonra, onun için daha yüksek sesle, "Eğer açmazsan kapıyı tekmeleyip içeri gireceğim. Bu yüzden... geri çekildiğinden emin ol, olur mu tatlım?"

"Buna cesaret edemezsin!"

Bir nefes ve bir dua eski kapıyı yerinde tutuyor gibiydi. Muhtemelen bir tekmeyle bile dayanamazdı. "Geri çekil," diye emretti. Bekledi. Ona zaman tanıdıktan sonra omzunu kapıya çarptı.

Kapı uçarak açıldı. Haklıydı. Tekmelemeye gerek yoktu. Ve orospu çocuğu, yanaklarında gözyaşları vardı.

"Tuvaletlerle ve insanların arasına dalmakla ilgili bir sorunun var." İçini bir ürperti kapladı. "Bunun üzerinde çalışmalısın. Çok garip."

Elleri yumruk oldu. Hiçbir şekilde onun dikkatini dağıtamayacaktı. "Ağladığını görmeyeyim diye kaçtın."

Sağ eli yanağında gezindi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yalan söylediğinde sesin daha da kibirli çıkıyor. Gelecekte bunu söylemeye dikkat etsen iyi olur."

Kaydırmanın ortasında durdu. "Kapıyı kırdığına inanamıyorum! Cidden, senin banyolarla derdin ne?"

"Kapının kırılması gerekiyordu." Kadının banyoya götürdüğü giysi yığınının işaret etti. "Sanırım kullan at bir telefon şu anda orada saklı? Peşinden geldiğimi fark ettiğinde onu gömleğinin altına mı soktun?"

Eli düştü. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğin hakkında *hiçbir* fikrim yok." Belli ki ses tonunu değiştirmeye çalışmıştı. Daha az kibirli. Biraz sevimli.

Ama onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Gözyaşları benim için bir sorun.

Hem de büyük bir sorun. Ağlamandan nefret ediyorum. Bunu konuşmamış mıydık?"

"Benden sonra gelmene gerek yoktu. Bir kadın neden huzur içinde ağlayamaz?"

"Çünkü gözyaşların beni parçalıyor, onları gördüğümde ve görmediğimde.

Şu andan itibaren ağlamak yok."

"Birine ağlamamasını *emredemezsin* ve bunun sihirli bir şekilde olmasını sağlayamazsın."

Gerçekten mi? Sadece emir verdiğinden oldukça emindi. Ve olacaktı. Ama tamam, şimdilik... "Seni ağlatacak bir sonraki kişinin kıcına tekme basacağım. Yeterince adil mi?"

"Tyler..."

Uzandı ve gömleği kaldırdı. Tabii ki, kullan at bir telefon oradaydı.

"Kimi arayacaktın, tatlım?"

Elleri kalçalarına gitti. "Çok şey biliyorsun, söyle bana."

"Babanı."

Bunu inkâr etmedi.

"Onu arayacaktın. Onunla buluşmayı teklif edecektin."

Yine inkâr etmedi.

O da devam etti. "Muhtemelen bir noktada beni baştan çıkaracaktın."

"Öyle olsun."

Evet, öyle yaptı. Hararetle. "Bana akıllara durgunluk veren bir seks yapacaktın. Sonra da uyuyabileceğimi düşündün. Ben uyurken gizlice kaçacak ve babanla buluşacaktın çünkü onu hayatıma yönelik suikastı iptal etmeye ikna edebileceğine inanıyorsun. Suikastı *onun yaptığını* düşünüyorsun. Hem sana hem de bana."

"Neden bana suikast düzenlesin ki? Ben onun kızıyım."

"Çünkü sen federal gözaltındaydın. Yanlış insanlara yanlış bilgi vermenden korkuyordu. Onun maaş bordrosunda olmayan insanlara. Böylece suikast yapıldı ve bir katil seni aramaya geldi. Ama ben oradaydım. Onu durdurdum."

"Buna minnettarım."

Her zaman orada olacağım. "Sürücü hâlâ sende." Hastanede ona vermişti. Hastane önlüğünü giymek zorunda kaldığında onu saklayabileceği pek fazla yer yoktu.

"Olabilir."

Bekledi.

"İstiyorum

."

"Ona arabayı vereceksin ve karşılığında beni vurmaktan vazgeçeceğini düşünüyorsun."

"Bu senden dökülen bir sürü şüphe."

"Bu *senden* gelen bir sürü sıfır inkar, tatlım."

Ellerini kalçalarından indirdi. Omuzları dikleşti. "Doğru takip ettiğimden emin olayım."

"Pekâlâ." Bekledi.

"Benim seni baştan çıkarmak üzere olan kötü kadın olduğumu düşünüyorsun. O zaman seni terk edeyim."

"Senin kötü olduğunu hiç söylemedim. Bunu yapan bir sonraki piçi yumruklayacağım."

Kirpikleri bakışlarını gizlemek için aşağı indi. "Beyin sarsıntısından hemen sonra seks yapabileceğini sanmıyorum, bu yüzden planım -eğer planım buysa- kusurlu."

Şirinmiş.

"Esme..."

Kirpikleri kalktı.

"Tatlım." Ona gülümsedi. "Seni becermemi engellemek için beyin sarsıntısından ve birkaç dikişten çok daha fazlası gerekecek."

"Çok romantik şeyler söylüyorsun."

Aralarındaki boşluğu ortadan kaldırdı ve onun üzerinde yükseldi. Mizahın tüm izleri kaybolmuştu. "Bu nasıl romantik? Beni korumak için kendini feda etmeye kalkarsan seni öyle uzun ve sert beceririm ki bir hafta yürüyemezsin."

Onun sözlerini düşünürken alt dudağını ısırды. "Romantizm üzerinde çalışmalıyız."

"Kimseyi aramadın."

"Bana tam olarak şans vermedin." Nefes verdi. "Telefonu aldığımı nereden biliyorsun? Tekniğimin kusursuz olduğunu sanıyordum."

"Mükemmel avuçladın ama tatlım..."

Boynuna bakıyordu. Başını kaldırıp gözleriyle buluşana kadar bekledi. Kadının bakışlarını ondan kaçırması hoşuna gitmemişti. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi. Sanki onu görmekten korkuyormuş gibi.

Tyler ancak o güzel karanlık ona kilitlendiğinde sözlerini bitirdi, "Artık seni tanıyorum. İçini ve dışını."

"Tyler... *Güvende olmanı istiyorum.*"

"Güvende olacağım." Elleri uzandı ve kızın beline dolandı. Onu kendine doğru kaldırdı. "Ama benim için kendini asla feda etmeyeceksin. Aramızdaki ilişki bu şekilde yürümüyor."

Elleri adamın omuzlarını kavradı. "Dikişlerin-"

"Beni durduramayacaklarını söylemiştim." Onun ağzını aldı. Dilini içeri soktu ve kırılmamak için uğraştığı kontrolü hissetti. "Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey beni durduramaz."

Kadından alçak bir inilti yükseldi.

Onu evden zamanında çıkaramayacağımı düşündüm. Onu kaybedeceğimi sandım. Bir patlama daha. Muhteşem gözleri kapandı. Vücudu gevşedi.

Aslında hastaneye gitmesine ya da dikiş atılmasına bile gerek yoktu. Gayet iyi hayatta kalabilirdi. Sanki daha önce kendine dikiş atmamış gibi. Ama Esme'nin güvende olduğundan kesinlikle emin olmak istemişti. Bu yüzden ambulansa onunla birlikte binmiş ve hastaneye vardığında Esme'nin de kontrol edilmesini istemişti. Sonra, hastanenin güvenliği iyi olduğu için onları gece boyunca odada tutmuştu. Kane'in onlar için yeni bir yer ayarlamaya çalıştığını biliyordu. Yeni bir kimlik. Bir kaçış yolu.

Ve elbette Kane bunu sağlamıştı.

Ama Esme, Tyler'ın onun güvenliği için hastanede kaldığını fark etmemişti. Onun için endişelenmişti. Bütün gece ona sıkıca sarılmıştı.

Onun hakkında çok yanılmıştı. O kalpsiz bir kötü değildi. Aslında, onun kalbinin çok büyük olabileceğini düşünmüştü. Esme dünyayı kurtarmak istiyordu. Sadece onu mahvetmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu.

Onu yatağa taşıdı. Aşağı indirdi. Yerleştğinde, arkasına yaslandı ve ona baktı.

Dakikalar geçip gidiyordu.

"Tyler?" Ona bakarken saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Senin için adam
öldürürüm."

Gözlerini
kırpıştırdı.

"İş yüzünden değil. Seni korumakla görevlendirildiğim için değil. Ama sen olduğun için." Onun bunu anlamasını istiyordu. "Sen bir iş değilsin. Sen Esme'sin. Benim Esme'm."

Sonra gülümsedi. Onu çılgına çeviren gülümseme. Yavaş ve saf, gamzelerini parlatıyor ve gözlerinin karanlığında altın kıvılcımlarının parlamasını sağlıyordu.

"Nazik olmak istiyorum," dedi ona.

Kadın başını salladı. "Yaraların yüzünden. Söz veriyorum, sana karşı çok dikkatli olacağım."

"Hayır, tatlım, nazik olmak istiyorum çünkü o sensin. Ama..." Gömleğinin kenarından tutup yukarı çekti. Gömleği uçurdu ve dikişlerini umursamadı. "Olabilir miyim bilmiyorum... *çünkü o sensin*. Seni bu dünyada hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Gömleğini de bir kenara fırlattı. Siyah sütyeni alay ediyor ve baştan çıkarıyordu. "O zaman gel beni al."

Onu uyarmaya çalışıyordu. Tyler arzusunun bıçak sırtında yürüdüğünü biliyordu.

"Ama eğer o dikişleri patlatırsan, sana çok kızarım." Tyler'ın eline uzandı. Ağzına götürdü. "Çok kızarım." Avucunu ısırıldı.

Şehvet vücuduna ve zaten gergin olan sikine doğru fırladı. Ayakkabılarını tekmeledi ve onu yatağa geri yuvarladı. Kızın elleri hevesle ona uzandı. Onu öptü ve Esme'sinin tadına baktı ve çok daha fazlasını istedi. Onu almak, almak ve adını haykırmasını sağlamak istiyordu.

Ama o motelin duvarları kâğıt kadar ince olmalıydı. Ya Esme'nin çıkardığı sesler?

Benimkini.

Tıpkı Esme'nin kendisi gibi.

Benimkileri.

Sütyeni çekip aldı ve göğüsleriyle ziyafet çekti. Bu sıkı meme uçları onu çılgına çevirdi. Yaladı. Emdi. Sıra dişleriyle hafifçe ısırmaya geldi.

Kadın onun altında sarsıldı. "Tyler!"

"Şşş." Kaba bir emir. "Komşu piçlerin duymasını istemiyorum." Nefesi kesildi.

Adam yine meme ucunu yaladı.

"Ty...ler!"

Onun adını bu şekilde inlemesine bayılıyordu.

Yirminci Bölüm

TYLER vücudunda aşağı doğru kayıyordu. Onun bağırmasını istemiyordu. Motelin duvarlarının çok ince olması gerektiğini biliyordu. Komşularının onun kendinden geçerek bağırıldığını duymasını istemiyordu ama...

Onu tamamen soymuştu. Nefesi titreyerek kesildi.

Tyler onun kalçalarını daha da ayırdı.

Alt dudağını ısırdı ve ona bakarken inledi. *Bu işe yaramayacak. Sessiz kalamayacağım.*

Ağzını onun üzerine koydu.

Kızın vücudu ona karşı sarsıldı. Sert bir sarsıntıydı çünkü ağzı delicesine iyi hissettiriyordu. "Tyler!" Hızlı bir nefes. "Tyler, yapamam-"

Başını kaldırdı. "Boşalana kadar tadına bakacağım."

Neredeyse o anda boşalıyordu. Adamın gözleri ona alev alev yanarken ve adam bacaklarının arasındayken...

Ona geri döndü. Dili klitorisi boyunca yaladı. Tekrar tekrar. Sonra hınzır dilini onun içine soktu.

Esme kendi çılgınlıklarını bastırmak için elini ağzına götürdü. Kalçaları ona doğru dönüyor ve kabarıyordu ve adam acımasızdı. Onun tadına keskin bir tutkuyla bakıyordu. Onun ruhunu ele geçirmiş gibiydi ve onu durdurmak mümkün değildi. Onu tekrar tekrar ağzına aldı.

Vücudu titriyordu. *Çok yaklaştı. Duramıyorum.* Patlama büyüdü, büyüdü ve-

Ondan uzaklaştı.

Tam sınırdıydı. Titriyor ve ürperiyordu ve aşmak için sadece biraz daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

Adam kadının elini ağzından çekti. Ağzı onunkine çarptı. Aletinin vücudunun girişine doğru itildiğini hissettiğinde bile onun nefes alışlarını ve inlemelerini yuttu. Uzun, kalın, sert. Ve kot pantolonunun arkasındaydı, kahretsin! Kot pantolon engel oluyordu.

Kız ona doğru eğildi. Onu kendine doğru çekerken elleriyle kalçalarını kavradı. Onu kotun içinden geçirdi ama bu yeterli değildi. Çıldırarak üzüldü. Kenarda sıkışıp kaldığı için vücudu çok gergin ve gergindi.

Sonra güçlü bir el vücutlarının arasında çalıştı. Onu öperken klitorisini tıngırdattı. "Ağzını meşgul tutmalıyım," diye gürledi dudaklarına karşı. "Böylece çılgılık atmazsın. Gerçi bebeğim, benim için çılgılık atmana bayılıyorum."

Uzun parmaklarından biri içinde çalıştı. Onu bir ikincisi izledi.

Dudakları onunkilere sertçe bastırdı. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. *Çok yaklaşıyordu.*

Beni sınırın ötesine it. Gelmemi sağla. İt beni.

Ama o...

Geri çekildi.

Aldığı nefeslerin sesi çok yüksekti. "İşkence." Kadın dudaklarını yaladı. Yatağın kenarında durdu.

"Bana işkence ediyorsun, Tyler." Hiç hoş değil.

"Asla." Kot pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. Aleti ona doğru itti.

"Sadece o ağız için sana bir şey veriyorum."

Kızın gözleri büyüdü.

"Kenara kay, tatlım."

Kaydı.

Adam onun yanına yayıldı. "Sen

üste çık," diye emretti. Tamam.

O başladı-

"Diğer şekilde. Seni yüzümde istiyorum ve aletimi ağzında istiyorum."

Neredeyse eriyecekti. Onun için nasıl daha fazla ıslanabilirdi ki?

Söylendiği gibi onun üzerinde süründü, yatak gıcırdadığı için hareketleri biraz kararsızdı. Sonra parmakları adamın uzun, kalın aletine uzandı. Önce onu okşadı. Onu pompaladı. Elinde çok iyi hissediyordu-"Tyler!"

Kalçalarını sert bir şekilde kavradı ve onu yüzüne doğru çekti. Dili kızın tam göbeğine daldı ve vahşi hisler sel gibi içine akarken kız gözlerini sıkıca kapadı.

Çok

güzeldi.

Çok iyi.

Çok yakındı.

Ağız haykırmak üzere olduğu için açılmıştı ve aceleyle dudaklarını adamın sikinin başının üzerine kapattı.

Adam onu yalıyor ve dilini ona doğru itiyordu ve kadın alabildiği kadarını ağzına aldı. Adamın ağız onunkinin üzerinde olduğu kadar çılgıncaydı. Adam onu kendine doğru tutarken tutuşu kırılmazdı. İçinden akan duygular çok yoğundu. Bunaltıcıydı. Kontrol yoktu. Durması için hiçbir yol yoktu ve-

"Bebeğim, üzerime *çık*."

Elleri -dikkatli- onu yukarı ve etrafına çekti. Kız onun üstüne çıktı. Sersemlemişti, nefesi kesilmişti. Aleti vücudunun girişini zorluyordu. Tek yapması gereken kalçalarını kaldırmaktı ve onu içine alabilirdi.

Tek yapmak istediği kalçalarını kaldırmaktı.

"Prezervatif," diye ısırdı. "Kotumun arka cebinde."

Kadın ona bakakaldı. Ne zaman prezervatif almıştı? Hastanede mi? Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsü sarsıldı. "Ben korunuyorum. Temiz bir sağlık raporu."

"Hiç kimseyle çıplak kalmadım."

Nefesi titredi. Bu, o anda çıplak kalmak istemediği anlamına mı geliyordu?

"Sadece sen. *Beni içeri al*."

Dizleri yatağa bastırdı. Ayağa kalktı ve sonra aşağı indiğinde Esmeyi onu içine aldı. Adam her santimini doldurdu ve Esmeyi bırakın haykırmayı, nefesini bile tutamadı. Çok yoğundu. Çok güçlüydü.

Onun üzerine çöktü, sonra adamın belini sıkıca kavrayışı onu kaldırdı

Yu

kar Aşağı.

1. Yukarı

.

Elleri adamın güçlü göğsünde düzleşti.

Ellerinden biri kızın belinden ayrıldı. Çok hassas klitorisini ovalarken bile Kalçaları kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir ritimle kalkmaya ve itmeye başladı. Onu bir aşağı bir yukarı kaldırdı, yatak daha fazla gıcırdadı ve yandaki insanlar onları duyuyor olmalıydı.

Umurumda değil.

İçinden zevk akıyordu. Vücudundaki her hücreyi sarsan gök gürültülü bir patlama. Çılgınlık atacaktı ama Tyler o anda ayağa fırladı. Ağız onunkini kaptı. Tyler onu öperken boşaldı ve aynı anda Tyler'ın da içine boşaldığını hissetti. Serbest bırakma devam etti ve devam etti. Onun iç

Kasları onu olabildiğince sıktı. Onunla birlikte yatakta yuvarlandı. Onu altına aldı. Sadece itmeye devam etti.

Bir orgazm sona
erdi. Bir başkası mı
başladı?

Çünkü tekrar sertleşti. Sert kaldı mı? Sersemlemiş ve çaresizdi.

Vücudu çok hassas ve hazırdu ve adam itmeye devam etti.

Bacaklarını yakaladı. Omuzlarına doğru itti. İtmeye
devam etti.

Kız geliyordu. Hâlâ mı? Yine
mi? Geliyordu.

Bakışları onunkilere
saplandı. İtti ve itti.

Kadının her bir parçası onun tarafından
işaretlenmiş gibi hissediyordu. Sahiplenilmiş.

O da aynı şekilde mi
hissediyordu? Vücudu terden
kayganlaşmıştı.

Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu.

Ve zevk tekrar -*imkânsız* bir şekilde, tekrar- kırıldığında, gözlerinin içine
baktı ve çığlık atmadı ama en derin, en karanlık sırrını fısıldadı: "*Je t'aime.*"

Seni seviyorum. Bu itirafı, adam derin bir şekilde içine girip boşalmadan
hemen önce yaptı.

* * *

KANE kendisine doğru gelen ışık girdabını gördü. Elleri cipin direksiyonunda
sıkılaştı. Kendisine doğru hızla gelen bir belayı hemen tanırdı.

Özellikle de bu ışıklar yaklaştıkça, çok tanıdık bir şerif devriye arabasına
bağlı olduklarını gördüğü için.

Sürmeye devam etti.

Ta ki devriye arabasının direksiyonu yolun ortasına kırıp her iki şeridi de
kapatarak yolunu kapattığı ana kadar, çünkü iki şeritli eski otoyolun her iki
tarafında da uzun ağaçlar vardı ve diğer aracın etrafından dolaşmak bir
seçenek değildi. Kane frene basarken bile, Clay zıplıyordu

devriye arabasından çıktı. Ama Clay yalnız değildi. Yanında kıdemsiz yardımcılarının biri vardı.

Şerif yardımcısı anında silahını Kane'e doğrulttu. Tek kelimeyle harika.

Clay cipin sürücü tarafına doğru koştu. Onun da silahı havadaydı. "Araçtan inin!" Clay hırladı. "Ve ellerini görebileceğim bir yerde tut!"

Kane başını sallayarak araçtan indi. Ellerini yukarıda tuttu ve şerif yardımcısı üstünü aramak için öne atıldığında hiç şaşırmadı. Ve Kane'in silahını almak için.

"Artık temiz," dedi şerif yardımcısı. Genç, belki yirmi bir ya da yirmi iki yaşlarında. Parlak kıızıl saçlı. Gergin elleri vardı.

Kane seğiren ellerden hiç hoşlanmazdı. Yanlışlıkla silahları ateşleme eğilimindeydiler.

"Kelepçeleysin onu." Clay silahını Kane'e doğrultmuştu. Göğsünün tam ortasına. *Şimdi bu dostça bir şey mi?*

"Sen delisin." Kane başını salladı. "Yollarımızı nasıl ayırdığımızı düşünürsek, biraz kızgın olmanı bekliyordum."

"*Manşet. Onu.*"

Şerif yardımcısı Kane'in kollarını yakaladı. Kane'in ellerini arkadan kelepçeledi.

"Güzel." Clay'den bir homurtu. "Şimdi cipi kasabaya geri götür, Şerif Yardımcısı Griffin."

Şerif yardımcısı tereddüt etti. "Ona haklarını okumamız gerekmiyor mu?" Evet, bu tür durumların normalde böyle olması gerekirdi.

"Eşek herif cipimi çaldı! Onu suçüstü yakaladık."

Şerif yardımcısı hâlâ kararsız görünüyordu. Belki Kane bu belirsizlikle başa çıkabilirdi. "Ödünç aldım." Dikkatli bir açıklama. "Geri getirmeye gidiyordum." Omuz silkti. "Arkadaşlar acil durumlarda arabalarını ödünç alırlar."

"Arkadaşlar arkadaşlarına silah çekmez!"

Şerif yardımcısı yutkundu. Gözleri daha fazla büyüyemezdi.

Clay ona bir kez daha, "Jeep'i kasabaya geri götür," diye emretti. "Mahkûmla birlikte hemen arkada olacağım."

"En azından onu devriye arabasına bindirmene yardım etmem gerekmez mi?" Kane'in omuzları sertleşti.

"Evet." Clay ona gülümsedi. "Tutukluyu devriye arabamın arkasına koyalım."

"Kin tutuyorsun." Kane başını salladı. "Buna saygı duyabilirim. Ben de oldukça intikamcı olma eğilimindeyim." Yüzyılın ifadesi.

Çocuk şerif yardımcısı Kane'i devriye arabasının arkasına doğru itmeye başladı.

Rezillik.

Ve bu durumdan kurtulmanın bir yolu yok gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Onu aracın arkasına, eski kafesin arkasına ittiler çünkü Asylum'un devriye arabaları toprak kadar eskiydi ve sonra şerif yardımcısı kapıyı çarparak Kane'i içeri kapattı.

Pencereden, şerif yardımcısının cipi alıp Asylum'a doğru sürmesini izledi. Şerif yardımcısı gözden kaybolurken Clay yolun ortasında durdu. Şerif yardımcısı artık görünmez olduğunda Clay telefonunu çıkardı ve hızlıca bir arama yaptı.

Kane'in gözleri kısıldı. Clay'in alçak sesle söylediği sözleri anlayamadı. Konuşma kısaydı. Doğrudan konuya girdi.

Sonra Clay devriye arabasına yöneldi. Ön koltuğa tırmandı. Arabayı çalıştırdı ve onları yolun ortasından çıkardı. Çok uzağa gitmemiş ama. Sadece arabayı çevirdi.

Asylum yönünde değil.

Onun yerine Clay devriye arabasını sürmeye başladı... *az önce geldiğim yoldan.*

"Bana silah çekeceğin hiç aklıma gelmezdi," dedi Clay. "Arkadaşlık senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Çok şey ifade ediyordu. *Gerçekten* arkadaş olan insanlarla. "Yanlış yöne gidiyorsun."

"Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz. Arkadaşlar birbirlerini kollarlar. *Yardım* ederler. birbirimize."

Elbette. "Özür dilemek için geldiğimi söylesem *yardıma olur* mu?"

"Şahidimi kontrol etmeye geliyordun."

O da var. Kelepçeleri çekiştirdi. Esme patlama alanında kelepçelerinden yeterince hızlı kurtulmuştu. Keşke ona bu numarayı tam olarak nasıl yaptığını gösterebilseydi. "Bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

"*Bana silah çektin.*" "Ateş edecek değildim."

"Suçlu olduğumu düşünüyorsun." Sözlerinde öfke kaynıyordu.

Clay arabayı çok hızlı sürdüğü için ağaçların bulanık bir şekilde geçişini izleyen Kane'in başı döndü. "Bana nasıl suçlu *olmadığını* açıklamak ister misin?"

"Bir arkadaşına yardım ediyorum. Bunu anlamıyor musun? Tyler'ı korumaya çalışıyorum.

Hayatını kurtarmak için."

Dikkatli ol. Ama Kane hiçbir zaman dikkatli bir tip olmamıştı. O daha çok buldozer gibiydi. "Mazeretin yok, değil mi?"

Cevap yok.

Cehenneme kadar yolun var. "Az önce telefonda kimi aradın Clay?"

"Tyler iyi olacak. Bundan eminim. O temiz olacak. Sorun oydu."

Gözleri kapandı. "Kumara geri döndün, değil mi? Hem de çok." Kumar her zaman Clay'in tercih ettiği bir bağımlılık olmuştu. Ona ne kadar yardım ederlerse etsinler, Clay tekrar tekrar oyunlara geri dönmüştü. Bazı oyunların dünyanızı cehenneme çevirebileceğini hiç anlamamış gibiydi.

"Hayatımın nasıl olduğunu bilmiyorsun! Beni yargılama."

"Vanessa öğrendi mi? Yaptığın şeyle başa çıkamadığı için seni terk mi etti?" Kasabada onlar hakkında dedikodu fısıltıları duymuştu. Clay'in ilişkilerini resmileştirmek istediği ama Vanessa'nın bunu ertelediği hakkında.

"Vanessa bilmiyor. Onu bu işe karıştırma."

Clay biraz yavaşladı -sonunda- ama sadece aracı döndürebilmek için. Sağa doğru. Lastikler hâlâ gıcırdıyordu. Kane gerildi. *Clay bu yolu seçeceğini nereden biliyordu?*

"Ben bir şerifim, salak herif. Kendi arabamın güvenliğini sağlamadığımı mı sanıyorsun? Her an takip edemeyeceğimi mi? Aracımı tam olarak nereye götürdüğünü görebiliyordum. Tyler ve Esme'yi bırakacak kadar durduğun zamanı biliyordum. Nerede olduklarını biliyorum."

Kane kelepçelere karşı direndi. "Onların yerini çoktan söyledin." Kısa ve tatlı telefon görüşmesi bununla ilgiliydi.

"Bizi motellerinde karşılayacaklar. Esme gözaltına alınacak."

"Gözaltı mı?" Ne saçmalık ama! "O zaten bir ABD polisinin gözetiminde! Tyler'ın gözetiminde!" İki büküm oldu ama kelepçelerden kurtulamadı.

"Tyler tehlikede. Ona baktığında bunu görebiliyordum. Onu büyüsü altına almış."

"O lanet olası bir cadı değil!"

"O ne derse yapacak. Ona söylediği her yalana inanacak." Clay'in sesi derinleşti. "Onun bu yalanları yaymasına izin veremem. Ben sadece yapmam gerekeni yapıyordum."

Kane çırpınmayı bıraktı. "Ne zaman?"

"Her şey yoluna girecek. Tyler'ın güvenliği garanti altına alındı. Sadece Esme'nin ortadan kaybolması gerekiyor."

"Yapman gerekeni ne *zaman yapıyordun*? Şimdi mi? Emirlerle şimdi mi uyuyorsun? Yoksa geçmişte bir şey mi yaptın?"

Yanıt gelmedi.

"Yaptın," diye suçladı Kane. "Uzun zamandır rüşvet alıyordun, değil mi?"

"Emirlere uyuyordum. Tıpkı senin gibi. Ekibimizin bir görevi olduğunda, o görevi tamamlardık. İkincil hasar olur."

Damarlarından buz akıyordu. "Sen Paris'teydin." Kane'e musallat olan gün.

"Hepimiz Paris'teydik."

"Bizimle birlikte kafeye koşmadın." Bunu hatırlıyordu. O zamanlar Clay'in sadece şok geçirdiğini düşünmüştü çünkü Clay hiçbir patlamayı yakından görmemişti. *O sadece uzaktan bir şeylerin patlamasını sağlamıştı.* Ama patlaması gereken şeyler? İnsanlar değil. Mühimmat stokları. Çalıntı araçlar. Hatta bir keresinde bir tank. Clay'i asla ve asla bir insanı hedef alarak göndermemişlerdi. Aldıkları emirler bu türden değildi.

Tabii Clay farklı emirler almadıysa.

Kane'in üzerine ağır bir durgunluk çöktü. "O kafeyi s e n havaya uçurdun, değil mi?"

"İçeride bir CIA çifte ajanı vardı. Eğer kaçabilseydi, pek çok insan ölecekti."

Kafese doğru ilerledi. "O gün insanlar öldü! Ve sen yardım etmedin! Ben Tyler'la içeri girerken sen dışarıda kaldın. *İzledin!*"

"Dışarı çıkmadığından emin olmalıydım. Louis Turner çok tehlikeli bir adamdı. Dışarı çıkmadığından emin olmak için ön tarafı izlemem gerekiyordu ve o ön taraftan hiç çıkmadı!"

Çok tehlikeli bir adama bakıyorum. "Telefonda kiminle konuştun? Kimi aradın Clay?"

Cevap yok.

"Patronun mu? Sana o kafeyi havaya uçurmanı söyleyen kişiyle aynı kişi mi?"

"Paris'teki bombayı ben koymadım-" Clay durdu. "Anlamıyorsun."

O zaman anlamamı sağla.

Clay bir dönüş daha yaptı. SOB nereye gideceğini çok iyi biliyordu. "Paris'ten sonra eve geldim. Geçmişimin silineceğine söz verilmişti. Kimse bilmeyecekti... Ama bazı şeyleri unutamıyorsunuz. O sahneyi kafamda tekrar tekrar görüyordum."

"Yine de en yakın arkadaşlarından birini havaya uçurmaya çalıştın! Tyler'ı öldürmeye çalıştın, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma ve travma geçirmiş bir kurbanmışsın gibi davranma!"

Clay frene bastı. Devriye arabası gıcırdayarak durdu. Arkasını döndü ve eski kafesin içinden baktı. "Kanıtları geri almaya çalışıyordum."

Ne kanıtı?

"Bulamadım. Daha fazla arayacak vaktim yoktu, ben de güvenli evi havaya uçurdum." Parmaklarını şıklattı. "Kanıtlar yok edildi, aynen böyle. Ve Tyler'ın evden çıktığından emin oldum. Patlatmadan önce verandada koştuğunu görene kadar bekledim. Arama sırasında bıraktığım enkazı görür görmez evden çıkacağını biliyordum. Asla tehlikede değildi. Asla. "Bir arkadaşımı öldürmezdim."

Ama başka bir sürü insanı öldürürdün, değil mi? "Peki ya Esme? Onu öldürür müydün?"

"Tetiği çeken ben olmayacağım." Clay arkasını dönüp aracın ön tarafına baktı.

Hayır, sen sadece onu en yüksek teklifi verene teslim etmeyi planlıyorsun. "Yedi milyon dolar bir sürü şey satın alabilir, değil mi?"

Clay yine araba kullanıyordu. "Evet. Bir insana yepyeni bir hayat bile satın alabilir."

Ve bu süreçte, kesinlikle başka birinin hayatını mahvedebilir. "Hey, Clay?"

"Evet?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama artık arkadaş değiliz."

Kısık bir kahkaha. "Bunu anladım... tam da bana silah doğrulttuğunda."

Bölüm Yirmi Bir

JE T'AIMÉ. Tyler'ın kalbi şiddetli gümbürtüsünü yavaşça durdurdu. Gözleri açıldı.

Tam da Esme yataktan sıvışmaya çalışırken.

Kıymetli.

Kolu dışarı fırladı ve onun etrafında kıvrıldı. Onu kendine doğru çekti. "Beni baştan çıkararak unutturma tekniğinin işe yaramayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Eli hafifçe göğsünde gezindi. "Tekniği benim üzerimde mi kullanıyordun yoksa ben mi senin üzerinde kullanıyordum? Biraz kafam karıştı."

"Az önce beni sevdiğini söyledin."

Kadının üzerinde gezinen ürpertiği hissetti.

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Pek çok insan o anın sıcaklığıyla öyle demek istemediği şeyler söyler."

"Sen pek çok insan değilsin. Sen benim Esme'msin."

"Tyler." Dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra, "Fransızca bilmediğini sanıyordum."

"Bu yüzden mi Fransızca söyledin? Sözlerini anlayamayacağımı düşündüğün için mi?"

Kirpikleri aşağı doğru indi. "Fransızca söyledim çünkü o anda en basit, en çıplak halimdeydim. Kelimeler ağzımdan döküldü." Başını kaldırıp ona baktı. "Bir şey ifade etmek zorunda değiller."

Her şeyi ifade ediyorlardı. "Kimi koruyordu?"

"Ben-"

"Güvenli evimiz havaya uçurulmadan önce bana babanın iyi biri olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Birini koruduğunu. Ama bana kimi koruduğunu hiç söylemedin." Ama Tyler'ın bir fikri vardı.

Onu inceledi. "Seni sevdiğimi söylediğim için şimdi sana her sırrımı anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Onun kendisine güvendiğini düşünüyordu ve güvenini asla yok edemezdi. Bu çok değerliydi. "Az önce bana en büyük sırrını söyledin. "Bana en büyük sırrını söyledin."

insanları çok sık sevdiğinizi söyleyin." Tam tersi. "Bence kalbini her ne pahasına olursa olsun koruyorsun. Louis'e bile söylemedin, değil mi?"

"Louis'i sevmedim."

Gözleri kısıldı.

"Bana güvenmedi, tamamen güvenmedi ve ben de ona hiç güvenmedim. Ona hiç söylemedim-" Sözünü kesti. "Annem."

"Ne?"

"Louis'e neyi keşfetmeye çalıştığını hiç söylemedim. Babamın korkunç bir usta hırsız olduğunu sanıyordu. Babamın yıllardır karanlık işlerde çalıştığını. Ama babam değildi. Annemdi." Ondan uzaklaştı ve çarşafı da kendisiyle birlikte çekti. Esme yatağın yanında durdu ve çarşafı toga tarzı vücuduna sardı. Dağınık saçlarıyla seksi ve güzel görünüyordu ve adam onu kendine doğru çekmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama görevi onun tüm sırlarını ortaya çıkarmaktı.

Kadın bu sırları ona gümüş bir tepside sunuyordu.

Yataktan kalktı ve kot pantolonunu çekti. Sonra bekledi.

"Tilki, senin ve kolluk kuvvetlerindeki arkadaşlarının muhtemelen fark ettiğinden çok daha uzun süredir iş başında. İlk başta, masum arkadaşlarından birkaç mücevher çalarak işe başladı. Ama bu çok kolaydı ve o meydan okumayı severdi." Esme pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakarken çarşaf da peşinden geliyordu. Bir süre sonra Tyler'a döndü. "Her zaman daha fazlası için çabalardı. Her zaman daha fazlasını isterdi. Mükemmel bir kılıfı vardı. Dünyaca ünlü bir opera sanatçısı. Dünyayı dolaşabilirdi ve kimse gözünü bile kırpamazdı. Kim ondan şüphelenirdi ki? Çok güzel, çok nazik, çok yetenekliydi." Yumuşak bir kahkaha. "Aslında bunların hepsine sahipti ama annem aynı zamanda çok tehlikeli oyunlar oynamayı da severdi."

"Baban ne zaman öğrendi?"

"Ben yaklaşık beş yaşındayken. Onu iş üstünde yakalamış. İşte o zaman onu korumaya karar verdi. Şüpheleri kendi üzerine çekmeye başladı. Kız güvende olduğu sürece dedikoduların onu takip etmesini umursamadı." Sürünerek ilerledi. Çarşafın kenarı ayaklarının yanında hışırdadı. "Babamın bu dünyada hiçbir şeyi onu sevdiği kadar sevdiğini sanmıyorum. O öldükten sonra babam aynı insan değildi. Sanki o gece ikisini de kaybetmiş gibiydim."

Esme'yi kollarının arasına almak istedi. *Seni kaybetmeyeceğim, Esme.*

"On altıncı doğum gününden bir gece önce öldü. Babamın malikanesinde büyük, özenli bir parti vermemiz gerekiyordu. Ama ben bir parti istemedim.

parti." Dudakları gülümseyecekmiş gibi kalktı, ama hemen aşağı kıvrıldılar. Gamzeleri hiç parlamadı. "Sadece onlarla vakit geçirmek istedim. Etrafımdaki tüm insanlardan ve herkesin her zaman taktığı sahte maskelerden uzaklaşmak istedim. Annem parti için ısrar etti. Davetli listesini o hazırladı. Hiç tanımadığım insanları davet etti ve sonra herkes uyurken eğimli çatıdan geçip çok ama çok nüfuzlu bir İngiliz iş adamının oturduğu odanın balkonuna doğru ilerledi. Bir işadamı ve bir casus. Oraya bir tür gizli ilişki yaşamaya gitmiyordu. Onun sahip olduğu sırları çalmaya gidiyordu. Ama ayağı kaydı. Düştü. Ertesi sabah onu buldum ve..." Sanki ipliksiz halı dünyanın tüm gizemlerini barındırıyormuş gibi yere baktı. "Babam her şeyi örtbas etmişti. At binerken trajik bir kaza geçirmiş. Hikaye buydu. Gece geç saatlerde ata binmeye gitmiş, at şahlanmış, ertesi güne kadar haberimiz olmamış ve her şey çok üzücüymüş. Yürek parçalayıcı." Omuzları çöktü. "Biliyor musun, sanırım ben de o zaman yükseklikten korkmaya başladım. Ya da belki o zaman her şeyden korkmaya başladım."

Ona doğru geçmek zorunda kaldı. "Esme."

Başını kaldırıp bakmadı. Hâlâ halıya odaklanmış görünüyordu.

Adamın eli uzandı ve çenesinin altında kıvrıldı. Onu kendisine bakmaya zorladı. "Esme."

Gözlerinde yaş yoktu ama bolca hüznün ona bakıyordu. "Doğru olanı yapmaya çalıştım. Almaya devam ettiğim şeyler? Çoğu gerçek sahiplerinden çalınmıştı. Genellikle de onun tarafından. Bozulan her şeyi düzeltmeye çalıştım ama bazen bunu yapamazsınız. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın."

Hayır, bazen yapamazsınız.

"Babamın masum olduğunu sanıyordum. Onu hep korudu çünkü *onu seviyordu*. İnsanlar bu dünyada aşk için çılgınca şeyler yapabilirler."

Evet. Yaparlar.

"Onun kötü olduğunu hiç düşünmemiştim. Louis gelene kadar. Tüm hikayelerini kulağıma fısıldayana kadar. Ama yine de ona inanmak istemedim. Louis babamın Tilki olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Önce annemdi. Tilki oydu."

"Sonra sen oldun."

Başını salladı. "Evet." Çarşaf kayıyordu.

"Louis'in söylediği her şeyi babana anlattın."

"Anlattım. Babamın casusuydum ve sonra Louis öldü. Neredeyse ölüyordum. Ve şimdi, sonunda babamın bütün o zaman boyunca orada olduğunu gösteren videoyu buldum."

Başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi.

"Benim büyük itirafım." Bir adım geri çekildi. Adamın eli düştü.

"İstediğin her şeye sahipsin, değil mi? Arkadaşın Grayson'ın çok istediği sırları sana söyledim. Onu şimdi aramalısın. Gelip seni almasını söyle. İşin bitti."

"Gray'e güveniyor musun? Patronuna güveniyor musun?" Çünkü Tyler Thaddeus'a güvenmiyordu. Bir saniye bile.

"Mesele güven değil. Bence ailen hakkında gerçek cevaplara ihtiyacın var. Bunları hak ediyorsun. Bu cevapları almanın tek yolu Thaddeus ve babamın sorgulanması."

Tek yol bu değildi. "Jorlan ne olduğunu biliyor. Lanet olası sürücüye sahip olan oydu."

"Konuşmayacaktır. Konuşmaya zorlanmadıkça konuşmaz. Onun gibi birini konuşturmak için çok şey gerekir."

"Evet, ama baban birdenbire tüm günahlarını itiraf edecek değil. Thaddeus da öyle." Bunu anlamak zorundaydı. Tabii... "Esme." Gözlerini ona dikti. "Ana planını değiştirdin, değil mi?" Lanet olsun. *Bunu tahmin etmeliydim.*

"Seni gerçekten seviyorum."

Onu kendine doğru çekmek ve asla bırakmamak istiyordu.

"Senden beni sevmeni beklemiyorum. Bu çok fazla şey istemek olur."

Neden çok fazla olsun ki?

"Dünyalarımız çarpışmamalıydı ama çarpıştı. Önce Paris'te, tesadüfen. Sonra da şimdi. Ama bu sefer şans eseri değildi. Bir şeyleri sahnelediğim için oldu. Bu konuda iyiyimdir. Sahneyi kurmak. Uzmanlık alanlarımdan biri."

"Ne yaptın sen?" Dönüp gitti. Giyinmeyi bitirdi. Bir silah kaptı. Kontrol etti. Pantolonunun arka kemerine soktu.

Esme çarşafı bıraktı. Tamamen çıplak bir halde odanın içinde yürüdü ve yeni giysilere uzandı. "Ben hiçbir şey *yapmadım*. Henüz yapmadım. Paniğe gerek yok. Ama yeni bir ana plan oluşturulmalı." Sütyen giydi. Külot.

Bir an için ona bakakaldı. Karnındaki silik çizgi onu rahatsız ediyordu. O yara izi, ona her zaman ne kadar yakın olduğunu hatırlatacaktı.

Esme'yi tanımaya fırsat bulamadan onu kaybetmeye gelmişti. "Esme."

Esme tişörtünü ve kot pantolonunu çekti. Küçük ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi. Ona bakarken yumuşak bir nefes verdi. "Hakkında bir ihbar var," dedi Esme ona. "Seni korumak zorundayım."

"Tatlım, benim işim *seni* korumak." Bu önemli gerçeği ona daha kaç kez hatırlatması gerekiyordu?

"Yan tarafın kanıyor." Endişesi yüzünü gölgeledi. "Sanırım dikişlerini yırttık."

"Dikişlerin canı cehenneme. Her şeyi boş ver ama-" Dışarıda bir araba kapısı çarptı.

Senden başka her şeyi siktir et. Benim için önemli olan sensin.

Yine de otomatik olarak, odalarının önündeki tek pencereye doğru koştu. Dışarı baktığında şok içinde yuvarlandı. "Bir silah al," diye emretti ona.

"Nihayet!" Odanın içinde aceleyle ilerlerken ayak seslerini duydu. "Yıllardır kendime ait bir silahım olsun istiyordum."

Gözleri dışarıdaki tanıdık figürdeydi. "Kimseye mesaj atmadın." "Ne dedin? Hayır, sen içeri dalmadan önce fırsatım olmadı. banyo."

Figürün ofise doğru yönelişini izledi. "Esme, şu yeni ana planın üzerinde çalışmamız gerekiyor. Şimdi."

"Tyler?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Thaddeus Caldwell az önce motelimize geldi."

Başını iki yana salladı. "Burada olamaz." Esme'nin hiç kekelemediği bir anda kekeledi. "Nerede olduğumuzu sadece Kane biliyor."

Kane onları çok çabuk bırakmış ve bir anda gitmişti.

Esme Tyler'a doğru koştu. "Paris'te seninle birlikteydi. Tıpkı senin yaptığın gibi insanları kurtardı. O senin arkadaşın."

"Talimatlarımı dikkatle dinlemeni istiyorum." Thaddeus'un yalnız gelmesine imkân yoktu.

Elindeki silahı kavradı. "Banyo penceresinden sürünerek çık." "Ne?" Sesi çatallaştı.

"Pencereden sığacak kadar küçüksün. Banyo penceresinden dışarı çıkmanı istiyorum. Yanına kullan at bir telefon alacaksın. Motosikletin anahtarını alacaksın. Motosiklete bineceksin."

Motosikletle buradan uzaklaşacaksın." Ani bir düşünce aklına geldi. "Motosiklet kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Benim." Ama o bu noktayı elinin tersiyle itti. "Seni bırakmıyorum, Tyler. Sen geride kalırken benim kaçmamın imkanı yok. İkimiz de dışarıdaki adamın kirli olduğunu düşünüyoruz! Ya babamla birlikte çalışıyor ya da kendi başına ciddi karanlık işler çeviriyor."

Onu kendine çekti. Onu öptü. "Emirlerime sorgusuz sualsiz uyacağına söz vermiştin." Onu bıraktı.

"Söz verdiysem yalan söyledim." Gömleğinin önünü tuttu ve onu kendine doğru çekti. Onu öptü. Sertçe. "Bunu yapıyorum. Ben bir yalancıyım. Spoiler."

"Sevdiğim kadın hakkında böyle konuşma. Kimse ona isim takamaz, asla."

Gözleri kocaman oldu. "Bunu söylemedin."

"Evet tatlım, söyledim." Ondan uzaklaştı ve motosikletin anahtarını aldı. Sonra anahtarı kızın eline tutuşturdu. Silahı kot pantolonunun ön tarafına sokmuştu. *Lütfen o silahı nasıl kullanacağını bil, Esme.* Esme'yi motosikletin anahtarını tutmaya zorlarken parmakları onunkilerin etrafında kenetlendi.

"Hayır, yani... *bunu şimdi söylemedin.* Şimdi, yani seni terk etmemi söylediğin zaman. Dışarıda pis bir FBI ajanı varken. Bunu bana *şimdi* yapamazsın. Beni sevdiğini şimdi söyleyemezsin."

Onu öpmek istedi. Ama onu tekrar öperse, durmayacaktı. Ve güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu. "Sana sonra tekrar söyleyeceğim," diye söz verdi. "Önce buradan defolup git."

Hareket etmedi.

"Esme, *git.*"

"Seni kurtlarla yüzleşmen için tek başına bırakmayacağım."

"Ben kurdum bebeğim. Tehlikenin icabına bakacağım ve sonra hemen peşinden geleceğim."

"Beni nasıl bulacaksın?" Sonra, anında, "Hayır, olmayacak. Seni bırakmayacağım."

Motel odasının kapısı, sert bir yumruğun yüzeye çarpmasıyla sarsıldı. "İçeride olduğunu biliyorum!" Thaddeus seslendi.

Zamanları tükeniyordu. "Esme, *git.* Bu bir emirdir. Defol git buradan. Thaddeus yalnız gelmedi. Yakında destek gelecektir. Ben onların dikkatini dağıtacağım. *Gidin.*"

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sadece kendi kışımı kurtaracağımı ve seni yalnız savaşıma bırakacağımı mı?"

Tyler cevap vermedi. Onu kucağına aldı ve banyoya taşıdı. "Ben kurdum," dedi tekrar. Sonra kırık kapıyı çekerek kapattı ve kapıdaki Fed'le yüzleşmeye gitti.

Bölüm Yirmi İki

TYLER motel odasının kapısını hızla açtı. Beline dayanmış olan silahın son derece farkındaydı. "Thaddeus Caldwell. Bu beklenmedik sürprizi neye borçluyum?" *Muhtemelen beni öldürmek için burada olduğun gerçeği dışında, seni işbirlikçi orospu çocuğu.*

Thaddeus omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar Tyler'a baktı. "Sen deşifre oldun."

Çok açtı. Karşısında kirli bir federal duruyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Fark etmez."

Ama vardı.

"Önemli olan seni ve Esme Laurent'ı hemen buradan çıkarmamız gerektiği." Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve Tyler'ı görebilmek için kendini zorladı. "Onu al ve gidelim."

Evet, hayır. "Beni nasıl buldun?"

"Gray, tamam mı? Bana yerini söyledi."

İmkansız. Gray'in yeri bilmediğini düşünürsek. Ama Tyler başını salladı. "Anlıyorum."

"Sen ve Esme yanlış insanlara güvendiniz."

"Esme'nin kimseye güvendiğinden emin değilim." *Ben hariç.* Onun güvenini korumak için her zaman elinden geleni yapardı. Esme'nin ona olan inancını kaybetmesine asla izin vermezdi.

"Sen satıldın, Tyler. Seni nakletmek için buradayım. Bu babası için yaptığım büyük bir iyilik." Thaddeus'un alnında ter lekeleri belirdi. "Sana ondan bahsetti, değil mi? Sırları sende mi? Gerçek beynin babası olduğunu biliyor musun?"

"Bana sırlarını anlattı." Hâlâ kapı aralığında duruyordu. Esme şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Değil mi? *Gitmiş olmalıydı, Esme.*

Thaddeus, "Beni içeri al," diye ısrar etti. "Fark edilmemeliyim. Ve bilgin olsun, resepsiyondaki o pislik oda numarayı vermeye çok hevesliydi. Elli dolar yetti."

Gerçekten öyle miydi? Tyler geri adım attı. Bir el hareketiyle diğer adamı içeri yönlendirdi. Thaddeus eşiği geçtiğinde, Tyler kapıyı arkasından kapattı. Sonra Tyler sırtını kapıya dayadı ve Thaddeus'u izledi.

Thaddeus önce harap yatağa baktı. Sonra çantalara baktı. Ve son olarak bakışları kırık banyo kapısına kaydı. Dikkati o kapıda kaldı. "Kız içeride mi?"

"Neden babası için iyilik yapıyorsun?"

Thaddeus banyoya doğru bir adım attı. "O kötü bir adam." Acı kahkahalar. "Ciddi bir yetersizlik. Yıllardır ipleri elinde tutuyor ve suç işliyor." Başka bir adım. "Biliyorsun..." Bir iç çekiş. "Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama sanırım onun babası seninkini öldürdü."

Kapının yanındaki pozisyonunu korudu. "Söylemiyorsun."

Bu sıkıcı sözler Thaddeus'un dikkatini çekti. Banyo kapısına doğru sürünmeyi bıraktı ve dikkatini Tyler'a çevirdi. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Son zamanımı..." Şimdi kaç oldu? "Yetmiş iki mi? Doksan altı saat mi? Her neyse, son birkaç günü Esme'yle geçirdim. Bu noktada, beni şaşırtmak için çok şey gerektiğini söyleyebilirim."

"Sana onun ne yaptığını anlattı. Ve sen hala onu koruyorsun."

"Öyle görünüyor."

Thaddeus silahını çıkardı ve doğruca Tyler'a doğrulttu. "O zaman sen bir aptalsın."

"Bir suçluyla yatağa giren Fed ben değilim, yani gerçekten yargılayacak kişi sen misin?"

Thaddeus harap olmuş yatağa tiksintiyle baktı. "Bunu tekrar denemek ister misin? Görünüşe göre bir suçluyla son sevişmeni yarıda kestim."

Tyler bakışlarını avından ayırmadı. "Şöyle bir şey var. Kimse Esme'ye isim takmayacak. Bir daha asla."

Thaddeus güldü. "Seni aptal herif. Göğsüne kurşun sıkmak üzereyim. Emir verecek durumda değilsin."

Silahın üzerinde bir susturucu vardı. Düşündüm. Thaddeus işlediği suçların dikkat çekmesini istemezdi.

"Esme'ye istediğimi yapmamı engellemek için etrafta olmayacaksın." Thaddeus'un gülümsemesi hâlâ devam ediyordu. "Banyoda saklanıyor, değil mi?"

"Neden gidip kendin görmüyorsun?"

Ama Thaddeus yemi yutmadı. "Daha iyi bir fikir." Daha fazla kahkaha. Sonra, "Esme!" Thaddeus sesini yükseltti. "Esme, hemen buraya gel yoksa önümüzdeki beş saniye içinde erkek arkadaşını vururum!"

Dışarı çıkamadı. Çoktan gitmişti. *Git buradan, Esme.*

"Beş..."

Tyler gözlerini Thaddeus'a dikti. "Merak ediyorum. Paris'teki o kafede patlama emrini *sen mi verdin?* Bunu Louis Turner senin en az onlar kadar suçlu olduğunu bildiği için mi yaptın?"

"Louis'i nereden tanıyorsun?" Thaddeus başını salladı. "Dört!" "Komik bir şey. Louis bir video bıraktı. izliyordum. Aslında birkaç video izledim."

"Üç tane!" Ama Thaddeus'un yüzündeki renk solmuştu.

"Onlardan birinde sen de vardın," diye açıkladı Tyler. "Belki onları görmek istersin? Çünkü görüntüler hâlâ bende." Hayır, yoktu. Esme'de vardı. Ama kendine biraz zaman kazandırıyordu.

"İki." Silah Thaddeus'un elinde titriyordu. "Jorlan'ın elindeki kozu kaybettiğini biliyordum. FBI ofisine gelip sarsıldığında ve Esme'yi görmek istediğinde anlamıştım." Başını salladı. "Doğruladığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere onu ortadan kaldıracağımdan eminim."

Thaddeus ateş edecekti. Tyler bunu biliyordu. "Bir-"

Tyler kendi silahını çıkardı. Silahı bir anda yukarı kaldırdı ve etrafını sardı.

Ama Esme banyodan dışarı fırlamıştı. Vücudunu Thaddeus'un sırtına çarptı. İkisi de yere savruldu. Thaddeus silahını ateşledi ve kurşun vahşileşerek pencereden içeri girip camı kırdı.

Thaddeus silahını çevirip Esme'ye ateş etmeye çalıştı. Esme silahıyla onun kafasına vuruyor, o da hırlıyor ve çılgık atıyordu.

"Yeter." Tyler odanın diğer ucuna doğru hamle yaptı ve silahını Thaddeus'un şakağına dayadı. "Hemen dövüşmeyi bırak, yoksa kafanda bir delik açarım."

Thaddeus dövüşmeyi bıraktı.

Esme silahının kabzasını FBI patronuna bir kez daha vurdu. "Tatlım," dedi Tyler yumuşak bir sesle. "Gel yanımda dur."

Öyle yaptı. Ama tüm bu süre boyunca Thaddeus'a dik dik baktı.

Tyler silahını Fed'in üzerinde tuttu. Şakağına dayadı. "Yaralandın mı?" diye sordu Esme'ye.

"Bir tırnağım kırıldı."

Kirli Fed'i incelerken çenesi gerildi. "Bu beni gerçekten kızdırıyor, Thaddeus. Tırnağını kırdı."

"*Siktir. Seni.*"

"Bizi nasıl buldun?" Tyler sordu. Bu soruyu çok kez sormuştu. Eğer bir cevap alamazsa, tetiği çekmek zorunda kalabilirdi.

Thaddeus sırttı. Sanki büyük bir sırrı varmış gibi.

"Beni öldürmen için seni babam mı gönderdi?"

Esme sordu.

Thaddeus'un bakışları ona kaydı. "Böyle mi düşünüyorsun? Kızım, seni hayatta tutan tek şey baban! Sana suikast düzenleyen *bendim*. Benim. Çünkü Jorlan'da tutuklandığın anda sende o lanetli sürücünün olduğundan şüphelenmiştim. Louis her zaman sende görüldüğünden fazlası olduğunu söylerdi. O yalancı orospu çocuğu bir kez olsun haklıydı. Seni ortadan kaldırmam gerektiğini biliyordum çünkü -Jorlan'ın hareketlerini kontrol edebiliyor ve tahmin edebiliyor olsam da- seni kontrol edemiyordum." Ellerini yere bastırdı ve ayağa kalkmaya başladı.

Tyler ayağını adamın omurgasına çarptı ve onu tekrar aşağı itti. Silahını da Thaddeus'un şakağına dayadı. "Sana bazı sorular soracağım. Ya dürüstçe cevap verirsin ya da tetiği çekerim."

"Tyler?" Esme onun gömleğini çekiştirdi. "Yalnız gelmeyeceğini söylemiştin."

"Ayrıca o tatlı kıcını motelden çıkarmanı da söyledim." Çıkmamıştı.

"Sevdiğin insanları arkanda bırakmazsın," dedi sessiz, boğuk sesiyle.

Kahretsin. Kalbi sıkışmıştı. "Esme." Onu çok seviyordu. Kadın emirlere uymayı beceremese bile. Thaddeus haklıydı; Esme'yi kontrol etmek ya da tahmin etmek mümkün değildi. "Benim için pencereyi kontrol et, tatlım. Destek gelecek." Ama belki de o destek gelmeden önce gerçek cevaplar almak için zamanları olacaktı.

Kız hızla uzaklaştı.

Esme gerginliğin vücuduna yayıldığını hissetti. Gerçeği söyleme zamanı. "Büyükbabamın ne yaptığını biliyorsun." Palavra yok. Korkakça davranmak yok. Kesin

Gerçek.

Thaddeus başını Tyler'ın silahına daha sıkı bastırdı. "Sen de onun gibi misin?" Thaddeus meraklı görünüyordu. "Yoksa baban gibi misin? Zayıf. İşe yaramaz."

"Dışarıda kimseyi görmüyorum!" Esme seslendi.

"O biliyor mu?" Thaddeus sordu. Gerçekten meraklı görünüyordu. "Büyükbabanın -tüm ailenin- en az onlar kadar kanlı ve sapkın olduğunu biliyor mu? Büyükbaban mafyanın ta kendisiydi ve baban ne kadar uğraşırsa uğraşsın o kanı ellerinden temizleyemedi. Duydun mu Esme? Yanlış koruyucuyu seçtin!"

"Hayır." Şiddetle reddetti. "Tyler iyi biri. Sapkın olan *benim* ailem. Babamı öldüren *benim* babam-"

Thaddeus'tan gelen kahkahalar onun sözlerini yırttı. "Buna mı inanıyorsun? Peki neden? Herhalde sevgili *Louis* sana söylediği için? Ve tabii sen de ona inandın." Daha fazla kahkaha. "Onu bu saçmalıkla besledim. Hazırda bir suçlunun olması her zaman iyidir ve babanın da uzun zamandır suçlanması gerekiyordu."

"Ailemi kim öldürdü?" Tyler ısırdı.

"Büyükbaban, seni piç. Büyükbaban aileni öldürdü. Soy ağacın kan ve ihanetle dolu. Özüne kadar sapkınsın." Esme'ye sahte bir sempatik bakış gönderdi. "Bir kahramana sahip olduğunu sanıyordun ama az önce en sapkın orospu çocuklarından birine sahip oldun! Büyükbabası Tyler'ın babasının öldürülmesini emretti. Kendi oğlunun ölüm emrini verdi! Tyler'ın ailesi bir engerek çukuru ve tek birine bile güvenemezsin."

Tyler başını salladı. "Ben onun gibi değilim."

"Kim gibi?" Thaddeus korku göstermiyordu. Bakışları Tyler'a kayarken sadece öfke vardı. "Senin omurgasız baban mı? New York'tan kaçıp Teksas'ta yepyeni bir hayat kurmaya çalışan mı? Daha sonra *bana gelip*, dünyasının yıkılacağından çok korktuğu için kanıtları teslim etmemi isteyen aynı pislik mi? Yoksa büyükbaban gibi olmadığını mı söylüyorsun? Ona olanları anlattığımda tereddüt bile etmeyen adam. Babanın onu sattığını öğrendiği an, sorunu halletmemi söyledi. *Ve ben de hallettim!*"

Tyler'ın dişleri birbirine çarptı. "Babamı öldürdüğünü mü itiraf ediyorsun?"

"Ailenizle birlikte arabada olmalıydınız. Her biriniz yok edilmeliydiniz!" Ağzından tükürükler saçıldı. Titreyerek bir nefes verdi. "Büyükbaban bu bokla başa çıkamazdı"

olduğunu söyledi. İşlerin bu kadar ileri gitmesini hiç istemediğini söyledi. Sadece oğlunu *tehdit* etmem gerekiyormuş. Piç kurusu tehdit zamanının çoktan geçtiğini anlamadı mı? Artık harekete geçme zamanıydı. Ama büyükbaban cenazeden sonra kendisiyle yaşayamadı. Zayıf herif kendi ağzına silah dayadı."

Tyler büyükbabasının kendi canına kıydığını biliyordu. İntiharın kederden kaynaklandığını düşünmüştü, *babamı* öldürmekten değil. *Annemi de. Hayatlarına isabet edenleri sıralıyorlardı.* Tyler sıkmaya başladı-

"Tyler!"

Esme'nin sesi. Onun Esme'si.

"Tyler, az önce bir şerif arabası geldi! Bu Clay!"

Thaddeus güldü. "Grayson hakkında sana yalan söyledim. Beni uyaran Clay'di. Zaten bölgedeydim ve bana senin yerini verdiğinde buraya gelmek çok kolaydı. Bana çaldığın cipin GPS koordinatlarını mesaj atıyordu, sen güya güvenli bir yere kaçarken de bunu yapıyordu. Her an peşindeydim. Hatta biraz önce beni aradı ve benimle anlaşmak için buraya geleceğini söyledi."

Clay.

"İşte sana o kafanın içinde döndürüp duracağın bir şey daha. Eğer beni öldürürsen, Grayson da ölür." Thaddeus yine Tyler'a ateş etmesi için meydan okurcasına kafasını silaha bastırdı. "Bana hiçbir şey anlatmadı. İşkenceden sonra bile. Hâlâ hayatta. Şu an için. Ama dışarı çıkarsam, o tetiği çekersen, Grayson'ı kendin de öldürebilirsin!"

"*Clay kapıya doğru geliyor. Olamaz! Penceredeki kurşun deliğini gördü. Ne yapmalıyım?*" Esme'nin telaşlı sesi.

Thaddeus ona, "Kapıya cevap ver," diye seslendi. "Onu partiye davet et."

Ama onu partiye davet etmelerine gerek yoktu. Çünkü kapı aniden açılıvermişti. Clay tekmeleyerek içeri girmişti. Motelin duvarları ve kapıları çok ince ve zayıftı. Clay silahını çekerek içeri daldı ama Tyler'ın silahını Thaddeus'un şakağına dayadığını görünce sendeleyerek durdu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Clay böğürdü.

"Arkanda!" Thaddeus bağırdı. "Saklanıyor-"

Esme vücudunu Clay'e doğru fırlatmıştı bile. Ama Clay döndü ve silahı onu durdurdu. Clay ona, "Senin için her şey burada bitiyor," dedi, düz bir sesle. "Üzgünüm ama o güzel kafanın üzerinde çok para var."

"Hayır!" Tyler bağırdı. Silahını Thaddeus'tan uzaklaştırdı.
Federal anında ayağa kalktı. "Onu vurma, *sakin!*"

Clay dikkatini Esme'den ayırmadı ama Tyler'a, "Silahını bırak," dedi.

Tyler silahını bıraktı. Hiç tereddüt etmeden. Esme'nin hayatı söz konusuyken olmazdı.

"Şimdi buradan çık." Clay ona hızlı bir bakış attı. "Arkana bakma. Bir anlaşma yaptım dostum. Özgür kalacaksın. Ben sadece onunla ilgilenmek zorundayım."

Ne sikim oluyordu böyle?

Clay tekrar, "Çık dışarı," diye ısrar etti. Bakışları Tyler'a emrine uyması için yalvarıyordu. "Thaddeus ve ben Esme'yi halledeceğiz."

Tyler'ın bakışları Esme'nin yüzüne kaydı.

"Sen benim arkadaşımısın," dedi Clay. "Seni öldürmek asla anlaşmanın bir parçası değildi.

Sen özgür kalacaksın. *Sadece o var.*"

Esme'nin silahı hâlâ yanında mıydı? Tyler olduğunu düşündü. Sağ eli kot pantolonunun arkasında saklıydı.

"Git," dedi Esme Tyler'a. Hatta ona bir gülümseme bile gönderdi. "Arkana bakma, Tyler. Dönmeyeceğine söz ver."

"Sevdiklerini arkada bırakmazsın," diye hatırlattı ona. Sonra bakışları tekrar Clay'e kaydı.

"*Çık dışarı!*" Clay'in ağzından tükürükler saçıldı. Tyler hareket etmedi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Hoşnutsuz bir erkek sesi. Biraz sarhoş olabilir. "Siz pislikler sesi kısmalısınız!" Lekeli, beyaz gömlekli bir adam açık motel odasının kapısına doğru hantalca yürüdü. "Deniyorum-" Kendisini bekleyen manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun!" Döndü ve koşmaya başladı.

"Durdurun onu!" Thaddeus patladı. "Kahretsin Clay, her şeyi mahvediyorsun! Lanet sürücüyü bile yok etmedin. *Tyler* onu gördü. O gitmiyor! *Ölüyor!*"

Tyler arkasından Fed'e bir bakış attı.

Thaddeus'un elinde Tyler'ın silahı vardı. Bu kadar yakından, piç kurusu ona ateş ettiğinde ıskalamasının imkânı yoktu ve Tyler, Thaddeus'un ateş ettiğini biliyordu. Diğer adamın gözlerindeki ölümcül niyeti görebiliyordu.

Tyler, Esme'ye onu sevdiğini söylemek istedi. Ona, onlar için hayaller kurmaya başladığını söylemek istiyordu. Çok uzun zamandır ilk kez,

hayal etmişti.

Ama o orospu çocuğu bana ateş etmek üzereydi.

"Tyler'ı vurma! Ona zarar vermeyin!" Clay bağırdı. "Tyler, lanet olsun, yere yat!"

Tyler yere düştü.

Silahlar patladı. Susturulmuş silahlar değil. Gök gürültüsünü andıran patlamalar. Bakışları hemen Esme'ye yöneldi. Gözleri irileşmiş ve dehşete düşmüştü ama yaralanmamıştı.

Clay... yaralanmıştı.

Karnında kırmızı bir çiçek açmış, şerif üniformasının kahverengisini koyulaştırmıştı. Kıvrıldı ve kendine baktı. "Daha fazla acıması gerekmez mi?" Clay yere yığıldı.

Tyler yuvarlandı ve yukarı baktı. Kırmızı, Thaddeus'un göğsünün tam ortasından dökülüyordu. Silahı düşürmüş ve iki eliyle yaranın üzerine vurmuştu. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

Tyler silahı kaptı ve ayağa fırladı. "Seni piç!" Thaddeus dizlerinin üzerine çöktü.

"Babamı sen mi öldürdün?" Öfke tüm odayı kan kırmızısına çevirmişti. "Annemi mi? Paris'teki bombalamanın arkasında *sen* mi vardın? Hepsini sen mi yaptın?"

"Yardım et... bana."

"*Kendine yardım et.*"

Thaddeus onun önüne düştü. Tyler dönerken dikkati Esme'ye kaydı. "*Esme!*"

Ellerini Clay'in göğsüne koymuştu. "Durduramıyorum! Tyler, yardım çağır!"

Tyler, lütfen-"

"*Kimseyi aramıyor.*"

Tyler'ın kafası çok yavaş bir şekilde açık motel odasının kapısına doğru döndü.

Odaya başka kim geliyordu? Thaddeus için daha fazla destek mi?

Kapıda bir adam duruyordu. İri yarı, yüzünün alt kısmında bir maske vardı. Buz mavisi gözleri parlıyordu. "Ölüler arayamaz." Sonra adam elindeki silahı ateşledi.

Kurşunun etkisi Tyler'a çarptı. Onu geriye itti ve banyonun yanındaki duvara çarptı. Başı sertçe duvara çarptı, başının arkasında patlamadan sonra vurulduğu aynı lanet nokta. Vücudu çökmeye başladı. Oda kararmaya başladı. Esme'yi gördü. Çılgık atıyor ve ona doğru hamle yapıyordu ama kapı aralığındaki adam kolunu ona doladı ve kendine doğru çekti.

Sonra o piç Tyler'a baktı. O baktı.

Ve silahın namlusunu maskenin üzerine, dudaklarını kapatacak noktaya yerleştirdi. Şşşt.

Esme maskeli adamdan ayrıldı.

Hırlayan maskeli adam silahı doğrulttu ve ateş etti.

Bam. Sanki Tyler'ın göğsüne, tam kalbinin üzerine bir çekiç saplanmış gibiydi.

Maskeli adam onu motel odasından dışarı çıkardığında Esme hâlâ çığlık atıyor ve mücadele ediyordu

* * *

Silah sesi ve çığlıklar Kane'i çılgına çevirmişti. Ayaklarını devriye arabasının arka camına vuruyordu ama aptal şey kırılmıyordu. Arkadaşları motelin içindeydi - *ölmüyor olsalar* iyi olurdu - ve o da polis arabasının içinde sıkışıp kalmıştı.

Kane ayağa fırladı ve pencereden dışarı baktı, tam o sırada siyahlar giymiş bir herif Esme'yi kollarına almış koşarak dışarı çıktı. Esme onu tırmalıyor ve kafa atıyordu ve herif gitmesine izin vermiyordu. "Esme!" Kane kükredi. "Esme!"

Başını devriye arabasına doğru çevirdi. "Tyler!" Çaresizce haykırdı. Sonra başını tekrar saldırgana çarptı.

Adam gitmesine izin
vermedi. Ama
maskesi düştü.

Kane'in gözleri büyüdü. Piç kurusu bir an için bakışlarını kaçırdı, sonra Esme'yle birlikte hızla uzaklaştı. Onu bir minibüsün arkasına fırlattı. Araç gıcırdayarak uzaklaştı.

"Esme!"

Pencere kırılmamıştı. Başka bir şey denemenin zamanı gelmişti. İki büküm oldu ve ayaklarını, onu ön koltuktan ayıran eski kafese çarptı. Bu şey çok eski görünüyordu. Pes etmeliydi.

Ayakları tekrar içine girdi. Metal titredi.

Vermesi gerekiyordu.

Tekrar vurdu. Bir daha. Metal gıcırdadı ve büküldü.

Ayaklarıyla bir kez daha vurdu. Metal gevşedi. Evet. Bir yılan gibi sürünerek ön tarafa doğru ilerledi ve metali

şimdi omuzlarında. Anahtarlar gösterge panelinin yanında bekliyordu. Kelepçeler için bir anahtar da dahil. Beş saniye içinde kelepçeleri çıkardı ve sonra yedi numaralı motel odasına doğru koşmaya başladı.

Şanslı yedi.

Silah sesleri başladığında motelde kalan diğer insanların hepsi saklanmak için eğilmişti. Şiddete doğru giden tek kişi oydu. Ve o odaya girdiğinde.

Hay sikeyim.

Sendeleyerek durdu.

Clay yerde yatıyordu ve altında bir kan gölü vardı.

Thaddeus Caldwell -yıllar boyunca birkaç kez karşılaştığı bir FBI piçi-açık banyo kapısının yanında hareketsiz bir şekilde yayılıyordu. Ve Tyler...

Tyler

inliyordu.

Ve yükseliyordu. Tyler'ın elleri göğsüne gitti.

Kane ona doğru koştu. Arkadaşında herhangi bir kan izi görmedi. "Tyler!"

"O... beni vurdu."

Kimin vardı? Şu anda Kane'in kafasında pek çok seçenek dönüyordu.

"Plastik mermiler. O pislik." Tyler öne doğru bir adım attı. "O

o var."

Kane onun yolunu kesti. "Hangi adamı kastettiğini çok iyi biliyorum.

Ama yardım çağırmak zorundayız, dostum."

Clay hırıltılı bir inilti çıkardı.

"Clay yardım almazsa ölecek. *Desteğe* ihtiyacımız var," diye hırladı

Kane. "Hem de hemen." Başlarına geleceklerle tek başlarına başa çıkamazlardı. Hiçbir şekilde.

Maske dışarı düştüğünde, Esmeyi oradan çıkaran adamın yüzünü görmüştü. Tanıdığı bir yüzdü.

Arkadaş dedikleri bir adamın yüzüydü.

Kane'in bakışları Clay'e kaydı. Bazen arkadaşlarınız sizi gerçekten hayal kırıklığına uğratabilirdi.

Bakışları tekrar öfkeli Tyler'a kaydı.

Bazen de arkadaşlarınız tüm dünyaya dehşet saçan ölümcül orospu çocukları olabiliyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Beni parçalamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

Esme onu yakalayanla konuşmadı. Elleri kelepçeliydi, bu onun hatasıydı. -Ayakları kalın bir iple bağlıydı. Saatlerdir yolculuk ediyorlardı. Ahmak herif ona ilaç vermiş. Motelden ayrıldıktan kısa bir süre sonra minibüslerini durdurmuş -çoğunlukla mecbur olduğu için, kız arkadan atlamıştı- ve ona bir iğne batırmıştı. Bildiği sonraki şey, tamamen farklı bir araçta onun yanında uyanmış olduğuydu.

Ne kadar zamandır dışarıdaydı?

Hangi cehenneme gidiyorlardı? Gözlerini yol işaretlerinden ayırmamaya çalışıyordu ama adam hiçbir işaretin olmadığı kıvrımlı arka yollarda seyahat etmeye kararlı görünüyordu.

Beni nereye götürüyor? Ve onu nasıl öldürebilirim?

"Bu gerçekten kişisel değil, biliyorsun." Kolayca konuştu. Sanki sık sık yanındaki koltukta kelepçeli kadınlarla sohbet ediyormuş gibi. "Sadece bir iş."

"Yapacağım..." Boğazı çok kuru hissediyordu. Çiğ. "İlk fırsatta seni parçalara ayıracağım. *Je promets.*" Söz veriyorum.

Adam

güldü. O

gölmedi.

Kontrolü çok zayıftı. Bu pisliğin Tyler'ı vurduğunu görüp duruyordu. Sadece bir kez değil. İki kez. Bir keresinde Tyler çoktan yere düşmüştü. Ona ulaşması gerekiyordu ama o anda arabayı kullanan canavar onu uzaklaştırmıştı.

"Başına ödül konmuştu. İşverenim sizin şerifin ölmesini istiyordu. Vurulması gerekiyordu."

Ağlamadı. Öfke onu körüklediğinde gözyaşlarına yer yoktu. Esme kederlenmeye izin vermezdi.

Kane moteldeki devriye arabasındaydı. Dışarı çıkmış olmalıydı. Kane kurtulmuş ve Tyler'a yardıma koşmuş olabilirdi. Tyler hâlâ hayatta olabilirdi. Hayır, hayır, hayatta olmalıydı. Başka bir seçeneği düşünemezdi bile. Başka herhangi bir seçenek onu doğrudan deliliğe götürürdü.

"O motel odasında çok fazla şiddet yaşanmış gibi görünüyor." Adamın gözleri yine yoldaydı.

Kızın gözleri de onun üzerindeydi. Her özelliğini ezberliyordu. Kare çene. Keskin burun. Alt dudağının hemen altında hafif bir yara izi. Soğuk mavi, ruhsuz gözler. Sol bileğinde bir yılan dövmesi.

Oh, o bir ylandı, tamam.

"Şikâyet ettiğimden değil," diye ekledi konuşur gibi. "Benim için mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Odadaki iki cesetle meşgul olmasaydı erkek arkadaşına gizlice yaklaşabileceğimi sanmıyorum."

"Ölümünü acıtacağım." Bir söz daha.

Yumuşak kahkahalar. "Cinayet planları yaparken çok tatlı oluyorsun." Zaten onun ölümünü bir düzine kez planlamıştı.

"Sen ve şerif ne zaman birlikte oldunuz? Hep onu kullanmayı mı planlıyordun ve o senin ne kadar kana susamış olduğunu biliyor muydu?"

Tyler onun hakkında her şeyi biliyordu. Tıpkı onun hakkında çok şey bildiği gibi. Thaddeus ona dramatik açıklamalar yapmıyordu. Tyler'ın büyükbabasının mafyayla ilişkisi olduğunu zaten biliyordu. Ama Tyler'ın ellerinde kan yoktu. *Ve Tyler'ın ailesine suikast emrini kendi büyükbabasının verdiğini bilmiyordum.* Bu kısmı yeni öğrendim. Tyler'a koşup onu teselli etmek istemişti. Onun yerine, sevdiği adamdan uzaklaştırılmıştı. "Seni kim tuttu?"

"Eski sevgilin." Kolay bir cevaptı. "Seni şimdi ona götürüyorum."

Jorlan. Nefesini içine çekti.

"Benden şerifi öldürmemi istedi. Bu birinci adımdı. İkinci adım seni ona götürmek. Seninle özel olarak konuşmak istiyor. Canlı getirilmen gerektiğini söyledi." Direksiyona daha sıkı sarıldı. "Tabii ki, yapmak istediği o eğlenceli konuşmayı bitirir bitirmez seni öldüreceğime söz verdim... yani, işte bu."

Bir yumru onu boğdu.

"Biraz müzik dinlemek ister misin?" Müstakbel katili radyoyu açtı. "Sessizlikten nefret ederim, ya sen?"

"Evet." *Tyler, hayatta kal.*

Ol. Hayatta kal.

Esme yanındaki adamı öldürmeyi planlamaya geri döndü.

"O ÖLDÜ. KESİNLİKLE ÖLDÜ." Tyler hastanede volta atıyordu. Clay'den bahsetmiyordu. Clay yaşayacaktı. Doktorlar şu anda onun üzerinde çalışıyorlardı. Thaddeus ambulans yolculuğundan sağ çıkamamıştı ve Tyler'ın o hain herif umurunda bile değildi.

Tüm dikkatini Esme'ye vermişti. Ve onu kaçıran adama. Tyler'ın tanıdığı bir adam. Hem de çok iyi.

Ne oyunu oynuyorsun? Neden Esme'mle uğraşıyorsun?

Ve Gray hangi cehennemdeydi? Temas kurmaya çalışmıştı ama Gray ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. *Thaddeus ona ne yapmıştı?*

Kane onun yanında duruyordu, katı, hareketsiz bir nesneydi. Kane motelden yardım almıştı. Geldiği kadar kirli olmayan yetkililerle temasa geçmişti.

Ama Esme'ye ulaşamamıştı. O gitmişti.

Ve Tyler'ın tek yapabildiği, gelse iyi olacak olan telefonu beklemektir.

"Kızım nerede?"

Başını sağa çevirdi. Üç adam ona doğru yürüyordu. Adamlardan ikisini hemen güvenlik görevlisi sandı. Çivi gibi sert, seni bir çırpıda kırarım bakışları vardı. Tyler onları görmezden geldi çünkü önemli olan üçüncü adamdı.

Esme'nin gözlerine sahip olan adam. Etienne Laurent.

Babasının er ya da geç ortaya çıkacağını düşünmüştü. Görünüşe göre, daha erken olmuştu.

Etienne doğruca Tyler'a doğru yürüdü. Adamları sağını ve solunu tutmuştu. Işık, babasının şakaklarına yakın gümüş rengi parıldayan siyah saçlarına vuruyordu. Yüzü niyetinden dolayı sertti ve Tyler'la çarpışırken gözlerinin karanlığında öfke parlıyordu. Sadece karanlık. Altının soluk izleri yoktu. Gözleri *tam olarak* Esme'ninkilere benzemiyordu.

"Tek bir ışın vardı, Marshal Barrett. Sadece bir tane."

"Gerçekten uzun bir gün geçirdi, dostum," diye başladı Kane öfkeyle.

Tyler eliyle onu uzaklaştırdı. Bunu halledebilirdi. Ayrıca, Etienne onun öfkesini hak ediyordu. "Onu geri alacağım."

Etienne ona yargılayıcı bir bakış fırlattı. "Neden senin gibi birini seçsin ki? Tek yapacağın onu hayal kırıklığına uğratmak."

"Onu geri alacağım," dedi tekrar. Bu bir yemindi.

"Ama onu canlı olarak geri getirecek misin? Yoksa Esme'm eve paramparça mı dönecek?"

Tyler kalbinin durduğuna yemin edebilirdi.

"Onu nasıl bulacağın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Sen izlerken kaçırıldı."

O benim için çılgılık atarken.

Acı onu neredeyse kör ediyordu.

"Ona baktın ve bir canı gördün. Onu hiç tanımadın." Tiksinti Etienne'in yüzünü gerdi. "Kızımı geri alacağım ve seni bir daha asla görmemesini sağlayacağım." Tyler'a doğru döndü.

"Her güne iyi bir şeyler yapmaya çalışarak başlıyor." Kelimeler ağzından döküldü.

Etienne hışımla uzaklaşmaya başlamıştı ama duruldu.

"O kadar mutlu uyanıyor ki -gördüğün en parlak sabah insanı- ve iyilik yapmaya çalışıyor."

Etienne arkasına baktı. Tyler, diğer adamın alt dudağının titrediğine yemin edebilirdi. "Bunu ona Esme'nin annesi öğretti. Annesi..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Esme'nin kendisinden farklı olmasını istiyordu. İkimizden de daha iyi." Eli düştü. "Esme her zaman dünyamızdaki en iyi şeydi." Başını başka yöne çevirdi. Bir kez daha uzaklaşmaya başladı.

"O benim dünyamdaki en iyi şey," dedi Tyler. Sesinin taşındığından emin oldu. Esme bu adamın bir katil olduğunu düşünmüştü ama katil o değildi. "Onu korumaya çalıştın, değil mi? Çünkü Esme'nin tehlikede olduğunu biliyordun. Ta Paris'ten beri biliyordun."

Etienne döndü ve göz açıp kapayıncaya kadar Tyler'ın önüne geri döndü. "O piç Louis onu kullanıyordu! Ona benim hakkımda yalan söylüyordu. Thaddeus'la birlikte çalışıyordu ve o pislik herif sürekli şantaj yaparak hayatıma girmeye çalışıyordu. Esme'mi kullanmalarına izin vermeyecektim. Ona Louis'den uzak durmasını söyledim. Artık onunla görüşmemesini çünkü bu oyunun çok tehlikeli olduğunu söyledim. O gün Louis'i Thaddeus'la birlikte kafede *gördüm*. Belanın yaklaştığını biliyordum." Doğruldu. "Sadece ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Ta ki kızım enkazdan çıkarılana kadar."

Onu dışarı çektim.

"Esme'yi tanıdığını mı sanıyorsun?" Etienne başını sert ve olumsuz bir şekilde salladı. "Onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Dünyanın en iyi çikolatalı kruvasanlarını yapar."

Etienne'in bakışları Tyler'da keskinleşti.

"Ve yalan söylediğinde, sesi kibirli bir hal alıyor. Kibirli. Rol yaptığını bu şekilde anlıyorum. Çünkü gerçek Esme öyle değil. Gerçek Esme sıcak ve sevecendir. Bir çocuğu kurtarmak için hayatını riske atacak türden bir kadın. Sevdiği biri için cehennem gibi savaştık türden bir kadın." Onun motelin banyosundan fırlayıp Thaddeus'a saldırdığını hatırladı. "Bir bok için emirlere uyamaz. Ve gerçek gözyaşları döktüğünde hep saklanır. Ama bu sona eriyor. Çünkü artık ağlamayacak." *Ama benden alındığında ağlıyordu.*

Etienne onu buz gibi siyah gözlerle izledi. "Kızımı ağlattın mı?" Öfke. Hayır. Daha çok öfke.

Tyler anladı. Kızını ağlatan her adamın kıcını tekmelemek isterdi. *Esme'yi bulacağım. Birlikte bir geleceğimiz olacak. Ve eğer bir aptal kızımızı ağlatırsa, onu yok edeceğim.* "Belki de gidip bana bir yumruk atmalısın." Sessiz duran iki serseriye işaret etti. "Ya da bırak onlar yapsın. Bir yumruğu hak ediyorum." Bundan daha fazlasını hak ediyordu çünkü Esme kaçırılmıştı.

Etienne bir şey düşünüyormuş gibi elini burnunun üzerinde gezdirdi ve sonra, "Esme sessizliği sever," dedi.

Tyler, Kane'in onları izlediğini hissedebiliyordu. "Bundan nefret eder. Hiçbir şey duyamadığı onca zamandan geliyor."

Etienne'in eli düştü. "Neden seni seçsin ki?" "Çünkü yanlışlıkla benim bir tür kahraman olduğumu düşünüyor."

"Esme kahramanları sevmez. Çünkü onların gerçekten var olduklarına inanmıyor."

"Onu Paris'teki kafeden aldım."

Etienne bir adım geri çekildi.

"Yanlışlıkla benim bir kahraman olduğumu düşünüyor," dedi tekrar. "Ama ona hiçbir kahramanın yapamayacağı şeyleri yapacağımı göstermek üzereyim."

"Ah, Tyler..." Kane yaklaştı. "Halka açık bir yer. Muhtemelen konuşmamalıyız."

"Esme'nin kaçırılması emrini veren adamı bulacağım - benim hayatıma kasteden aynı adamı - ve o piçi öldüreceğim. Onun için kaçış olmayacak."

Kane öksürdü. Sonra da onlara yan gözle bakan hemşirelere, "Burada görülecek bir şey yok! Sadece küçük bir tiyatro çalışması!"

Etienne omuzlarını geriye attı. "Thaddeus'un kızına bir suikast düzenlediğini biliyorsun."

"Evet. Orijinal olanı. Ama motelde olanlar için Jorlan Rodgers'ı suçlayabileceğimize eminim. Kızımın kaçırılmasının arkasında o var."

"Jorlan mı?" Etienne'in gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Jorlan kızıyla evlenmek istiyor. Yıllardır ona kafayı takmış durumda."

"O sapkın bir canavar ve saplantısı sona erdi." Çünkü Jorlan bitmek üzereydi.

"Madem onun sorumlu olduğunu biliyorsun, o zaman neden buradasın?" Etienne hastaneyi işaret etti.

Oradaydı çünkü Jorlan kayıplara karışmıştı ve kimse onu bulamıyordu. Ama Tyler'ın elinde bir koz vardı. Pek olası olmayan bir as. Daha sonra canına okumaya niyetli olduğu bir as, ama yine de bir as. "Ben bir-"

Bir telefon titredi.

Onun telefonu değil. Tyler'ın şu anda lanet bir telefonu yoktu. Kane'in telefonu.

Kane ekrana baktı, sonra cihazı Tyler'a uzattı.

İkisi de bu kozu biliyordu.

As. Pislik. Aynı şey.

Tyler metni okudu. Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Ödünç alabileceğim özel bir uçağınız olma ihtimali var mı? Kızınızı kurtarma sürecini gerçekten hızlandırırdı."

"*Nerede olduğunu biliyor musunuz?*"

Artık biliyordu. O ve Kane bekledikleri mesajı az önce almışlardı. Eski bir dost -ve bazen de düşman- ihtiyacı olan bilgiyi göndermişti. "Benimle ilgili şey..." Tyler telefonu Kane'e geri itti. "Her türlü yerde arkadaşlarım var."

Etienne ameliyathaneyi işaret etti. "*Arkadaşın* Clay Banks gibi mi?"

"Clay, Thaddeus'u öldüren atışı yaptı. O benim hayatımı kurtardı." Etienne bu habere yanıt vermedi.

"Evet, bu konuşma eğlenceli ama ben Esme'ye gidiyorum. Haydi, Kane." Etienne ve adamlarının yanından geçti.

"Paris'teki bombayı arkadaşın Clay koymadı," diye açıkladı Etienne.

Bu onu durdurdu. Sadece bir an için. Bu kez arkasına bakan Tyler oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Etienne gülümsedi. Esme'nin parlak gülümsemesi değildi bu. Soğuk, hesapçı ve ölümcüldü. Parmağını Tyler'a doğru eğdi.

Tyler ona doğru geri çekildi.

"Kızım o bombalamada neredeyse ölüyordu. Bu dünyada en çok sevdiğim kişi." Etienne'in eli Tyler'ın omzunu kavradı. "Gerçekten de gerçek beyni ortaya çıkarmak için elimdeki tüm kaynakları kullanmadığımı mı düşünüyorsun?"

Esme'nin babasının tehlikeli bir piç olabileceğini düşündü.

"Louis Turner görüldüğü gibi bir adam değildi. İhanetlerini alıp hepsini ortadan kaldırmak istiyordu. Bunu yapmanın en iyi yolunun da herkesin gözü önünde bir ölüm sahnelemek olduğunu düşündü."

Ne. Ne? Ne?

"Eğitilmişti. Beyefendinin patlamalar konusunda epey bir geçmişi varmış. Çoğu insan bunu bilmez. CIA ve FBI onun gerçek geçmişini sakladı. Ama ben gerçeği keşfettim. Bu adam bir zamanlar başka bir isim altında bomba imha ekibi için çalışmış. Farklı bir hayatta."

"Sırlarla ticaret yapıyorsun," diye mırıldandı Tyler. "Tıpkı kızım gibi."

Esme'ye ihtiyacım var.

"Louis, Thaddeus'un onu ortadan kaldırmaya niyetli olduğunu fark etti. Thaddeus'un bilmediği şey Louis'in bir adım önde olduğuydu. Louis kurnaz bir orospu çocuğuydu. Herkese dinleme cihazı takardı. Sürekli video çekerti. Sağa sola sırlar satıyordu. Louis hedef olduğunu anladığında, Thaddeus'un Paris'te tuttuğu bombacıyı ortadan kaldırdı... ve sonra Louis işi bitirdi."

Tyler'ın midesi düğümlendi. "Yani bilgiyi *doğru ellere* teslim etmeye hiç niyeti yoktu."

"Louis hakkında *doğru* olan hiçbir şey yoktu." Acı kahkahalar. "Louis, Thaddeus'un bir patlama beklediğini biliyordu, bu yüzden piç kurusuna bir patlama verdi. Louis bombayı tam olarak nereye koyacağını ve Thaddeus'un yaralanmaması için tam olarak nerede konumlanması gerektiğini biliyordu." Sesi daha da alçalarak sordu: "Kızım sessiz bir dünyaya sürüklenirken onun yaralanmaktan kurtulması nasıl adil olabilirdi? Yüzü ve vücudundaki yaralar için çok sayıda ameliyat geçirmek zorunda kaldı. O canavar öylece kaçıp gidebileceğini düşünürken kızım acı çekmek zorunda mı kaldı? Hayır, benim gözetimimde olmaz."

Tyler, Louis Turner'ın gerçekten öldüğünü anlamıştı. Şimdi. O kafenin enkazından kaçmış olabilirdi ama hiçbir yerde yeni bir hayata başlamamıştı. "Hiç bilmiyordu."

"Kızımın hayallerini yıkmak her zaman hoşuma gitmez."

"Louis senin çok suçlu olduğunu söyleyen bir video bırakmış. Bombalama için seni işaret ediyordu. Ve ailemin öldürülmesi için."

Etienne'in kaşları kalktı. "Ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet, onları Thaddeus Caldwell'in öldürdüğü ortaya çıktı." Bu acıya değinemezdi. Şimdi olmazdı. Esme'ye odaklanmak zorundaydı. "Jorlan o videoyu ele geçirdi."

"Görünüşe göre Jorlan yapmaması gereken pek çok şeyi ele geçiriyor."

Esme'yi tutmayacak. "Louis neden seni çağıran videoyu bıraktı?" "Çünkü

Esme'm bir seçim yapmak zorundaydı. Onunla benim aramda bir seçim yapmasını istedi. O da beni seçti. Tekrar tekrar. Onu gerçekten sevmiyordu.

Bundan nefret ediyordu. Sanırım sonunda *ondan* nefret etti. Bu yüzden onu mahvetmek için son bir şey yaptı." Eli Tyler'ı serbest bıraktı. "Yaparım beni seçeceğini sanmıyorum... senin yerine."

"Bunu yapmak zorunda kalmayacak. Ona asla böyle bir şey yaptırmam. Esme'nin mutlu olmasını istiyorum. Hayatında sevdiği insanların olmasını istiyorum." Kafasında sorular uçuşuyordu. "Peki ya Paris bombalamasından hüküm giyenler? Esme itiraf ettiklerini söyledi."

"Bütün itiraflar doğru değildir. O kişiler başka bombalar yerleştirdiler. Başka insanları öldürdüler." Sözlerinde öfke vardı. "Ve Thaddeus ve onun uluslararası yandaşlarıyla anlaşmalar yaptılar. Asla tam olarak çözemeyeceğimiz anlaşmalar." Etienne başını eğdi. "Otuz dakika uzaklıktaki küçük havaalanında özel bir uçağım var. Onu alın. Ve ihtiyacınız olan her türlü silahı. Hangarın içinde bekliyor olacaklar."

"Teşekkür ederim."

"Esme'yi bulacaksın. Ona yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracaksın." Evet, yapacaktı.

"Ve kızımı hayatının sonuna kadar sevecek misin?" "Onu son nefesimi verene kadar seveceğim."

"O zaman git günü kurtar, *kahraman*. Kızım seni bekliyor." Bir kahraman bulamayacaktı.

Onu incitmeye cüret eden herkesi parçalayacak bir piç bulacaktı.

Tyler asansöre yöneldi. Kane hemen yanındaydı. Asansör kapıları kapanmadan önce Kane, "Müstakbel kayınpederin biraz korkutucu. Sanırım ondan hoşlanabilirim."

"Kane..."

"Önce kimi öldüreceğiz?"

"Jorlan Rodgers. Tuttuğu kiralık katil Esmeyi doğrudan ona teslim edecek. Biz de takas için orada olacağız." Ölü bir adam özel toplantısını böldüğünde Jorlan'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Sürpriz, sürpriz, pislik. Hâlâ nefes alıyorum ve seni cehenneme göndermek için buradayım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

BODRUM karanlık ve sıcaktı ve ayaklarının dibindeki zeminde bir şeylerin koşuşturduğunu duyabiliyordu. "Harika bir ambiyansınız var," dedi Esme kendisini yakalayan adama, onu ileri doğru iterken. Bu eski ucube eve girmeden hemen önce ayak bileklerindeki ipleri kesmişti. Böylece, iplerin kısıtlayıcılığından dolayı küçük adımlar atarken yüz üstü düşmeyecekti.

Şimdi sadece elleri hâlâ kelepçeliydi. Önünde. Elbette onun hatasıydı. Yetenekleriyle onu şaşırtmak için doğru anı bekliyordu.

Sorun şu ki, adam şu anda kadının omurgasının dibine bir silah dayamıştı. Tyler'a karşı kullandığı silah mı?

Tökezledi.

Onu düşünme. Henüz değil. Tyler güvende. Kane onu çıkardı ve hastaneye götürdü. Tyler güvende. Hayatta.

"Zindan dekoru birinci sınıf," diye iltifat etti. "Mekânın sahibinin gerçekten de korku havasına girdiğini söyleyebilirim."

"Hep konuşuyorsun, değil mi?" diye homurdandı. "Hanımefendi, iki dakika sessiz olamaz mısınız? Sizi tekrar uyuşturmak istemiyorum."

Tekrar uyuşturulmayı gerçekten istemiyordu.

İleride büyük bir kapı açıldı. Menteşelerinin çıkardığı inilti çok yüksek görünüyordu. Bir inilti ve çığlık.

Sonra...

"Bonjour, Esme."

Elbette o olacaktı. Bu buluşmanın olacağını biliyordu. Aslında daha önce kaçmaya çalışmamasının nedenlerinden biri de buydu. Bu canavarla burun buruna gelmek istemişti.

Tyler'ı vurmuştu. Bu unutulmayacak ya da affedilmeyecekti. Asla.

Jorlan yüzünde geniş bir sırıtışla dışarı çıktı.

"Aşırı dramatik sahne, yerdeki hamam böcekleri, etrafa saçılan fareler." Ayağını sabırsızca yere vurarak her bir maddeyi işaretledi. "Buranın her yerinde senin pis kokunu hissetmek için medyum olmaya gerek yok."

Kocaman sırtışını kaybetti. Jorlan ona doğru koştı ve yüzüne bir tokat atmak için elini geri çekti.

Kadın vuruşa hazırlandı.

Ama o tokat hiç gelmedi. Çünkü onu bu cehennem çukuruna kadar sürükleyen büyük, kötü tetikçi Jorlan'ı ona vuramadan durdurmuştu. "Anlaşmanın bir parçası değil," diye homurdandı.

"Delirdin mi sen?" Jorlan ona kükredi.

"Belki." Bir duraklama. "Muhtemelen. Kime sorduğuna bağlı sanırım." Jorlan ondan uzaklaştı.

Tetikçi, "Ödememi alana kadar onu alamazsın, hatta hırpalayamazsın bile," dedi. "Onun kaçırılması ve ABD Şerifi Tyler Barrett'ın öldürülmesi için ödeme. Eminim ölümü haberlere çıkmıştır."

Ölümü. Onun ölümü. Bu sözler kulaklarında mide bulandırıcı bir şekilde yankılandı.

Jorlan güldü. "O öldü, Thaddeus Caldwell de öyle. İki sorunu aynı anda ortadan kaldırmaktan bahsediyoruz. O federal piç her zaman işime burnunu sokmaya çalışırdı."

Onun ölümü.

Mide bulantısı içinde yükseldi. "Hasta olacağım." Esme öne doğru eğildi. Saçlarından bir perde etrafına uçtu. Saçları onu örterken, sağ kulağına taktığı halka küpeye uzandı. Uzun zaman önce, neredeyse her küpenin bu numara için işe yarayacağını öğrenmişti. Ama halkalar özellikle işe yarıyordu çünkü ince altın çok yumuşaktı. Geçen sefer de kelepçelerinden kurtulduğunda çemberleri takmıştı. Sadece malzemeyi doğru şekilde bükmesi gerekiyordu...

Tetikçi onu tekrar ayağa kaldırdı. Saçları omzunun üzerinden geriye doğru uçtu ve -umarım- artık bir küpesinin olmadığı gerçeğini gizledi. Küpeyi avucunun içine aldı.

"Şu anda kusma," diye uyardı tetikçi. Kadının yüzünü incelerken bakışları neredeyse endişeli görünüyordu. Aw. Kalbi olan bir tetikçi. Tanıması eğlenceli.

"O ölmedi," diye açıkladı Esme.

Tetikçinin bakışları onun üzerinde keskinleşti. Kayıp küpeyi fark etmiş miydi?

"Jorlan'a yalan söylüyorsun." *Hoşnutsuzluk tohumları ek. Birbirlerine düşman olmalarını sağlamak.* Yapması gereken de buydu.

"Ah, bayan..." Tetikçinin kirpikleri titredi. "Kendine dikkat et."

"Hayır, sen *kendine* dikkat et. Tyler ölmedi." Jorlan'a doğru ilerledi. "Bu pislik sana yalan söylüyor. Ben oradaydım. Her şeyi kendi gözlerimle gördüm. Tyler ölmedi. Bu palyaço sadece işi teslim etmeden maaş almaya çalışıyor."

Jorlan'ın yüzünde şüphe belirdi.

Bu gösterinin devam etmesi için şüpheden çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. "Cidden bu sahtekâr tarafından dolandırılacak mısın, Jorlan? Hadi ama, sen bundan daha iyisin. Neden bu adama güvenebileceğini düşünüyorsun ki?"

Jorlan bir adım geri çekildi. "Tyler'la arkadaşınız." Bir dakika. Tyler'la kim arkadaştı? Tetikçi mi?

"Arkadaşlar düşmana dönüştü." Jorlan başını salladı. "Seni en başta bu yüzden işe aldım." Elini arkasına götürdü. "Tyler'ın yakın çevresinden haberdar olduğumu biliyordum. Onu daha iyi izleyebileceğini biliyordum çünkü kimden yardım isteyeceğini biliyordun."

Tetikçi bir adım öne çıktı ve vücudunu kısmen Esme'nin önünde duracak şekilde konumlandırdı.

Mükemmeldi.

İki adam karşı karşıya gelirken o da küpesiyle kelepçeler üzerinde çalışmaya başladı. *Dostların düşmana dönüşmesi de neyin nesi?*

"Onu takip ettim," diye atıldı tetikçi. "Onu Asylum'a kadar takip ettim. Hastanede onu gördüm ve o fare deliği motele kadar peşindeydim. Onu dışarı çıkardım ve kızı buraya getirdim. Tam olarak emrettiğin gibi yaptım, Jorlan. Şimdi öde bakalım. Onun kaçırılması emrini sen verdin, ve U.S. Marshal Tyler Barrett'ın öldürülmesi emrini de sen verdin. Parayı hemen şimdi hesabıma aktar, yoksa onu alıp en yakın polis karakolunun kapısına bırakırım."

Aslında bu fikir hoşuna gitmişti. *Snick*. Kelepçeler açıldı. Ya da en azından bir kelepçe açıldı.

Tetikçinin omuzlarının sertleştiğine yemin edebilirdi. O sesi duymuş muydu?

"Parayı transfer edeceğim." Jorlan'dan isteksiz bir onay. "Seni ne için tuttuysam onu yaptın. Benimle gel. Bilgisayarım içeride. İşimizi halledeceğiz ve sonra gidebilirsin."

Tetikçinin bu cümleye inanmayacağı kesindi. "Sen öldün," dedi Esme ona, muhtemelen biraz fazla neşeyle. "Buraya girdiğin anda ölmüştün zaten. Jorlan'ın dışarı çıkmaya izin vermesine imkân yok."

Şimdi tekrar ona baktı. "Endişelisin, değil mi? Bu çok tatlı."

Tyler'ı vurdun. "Vücudundaki deriyi kesip atsa bile endişelenmezdim." İki adamın bir an önce dövüşmesi gerekiyordu, böylece içerideki bilgisayara ulaşma, bazı kanıtlar ele geçirme ve ardından Jorlan'ın etrafındaki dünyayı yakıp yıkma şansına sahip olabilirdi. İhtiyacı olan-

"Yardım edin!" Keskin, çaresiz bir çığlık. Jorlan'ın arkasındaki odadan gelen bir çığlık. *"İmdat!"*

Başını tetikçiye doğru çevirdi. Jorlan gülümsüyordu. Yine gülümsüyordu. Korkunç bir işaret.

"Misafirim olduğundan bahsetmemiş miydim?" Jorlan çenesini kaşdı. "Hayır mı? Üzgünüm. Var. Dürüst bir FBI ajanı Tyler ve Esme'nin yerini söylemeyince Thaddeus onu bana yolladı. Adam onun üzerinde sihrimi kullanabileceğimi düşünmüş. Görünüşe göre Grayson Stone şaşırtıcı miktarda acıya dayanabiliyor."

Esme başını salladı. "Ne yaptın sen?"

"Bir FBI ajanına işkence mi ediyorsun?" Tetikçiden bir hırıltı. İleri atıldı. Vahşi, umutsuz bir hamleydi. Esme'nin onun yapmasını umduğu türden bir hamle.

Tetikçi Jorlan'ın yanından hızla geçti, görünüşe göre FBI ajanını bulmaya niyetlenmişti -bir tetikçi için garip bir hareket- bu yüzden Jorlan'ın yavaşça arkasından dönüp silahını kaldırdığını görmedi. Esme, Jorlan'ın ateş edeceğini ve tetikçiyi sırtından vuracağını fark etti.

Hiç sikine takmaması gerekiyordu. Ama....

Dostlar düşmana

dönüşmüştü. Bir şey onu rahatsız etti. Ve...

Tetikçi böğürdü, *"Grayson!"* Gerçek bir endişeyle böğürdü. Oh, kahretsin.

Bu sefer, başka biri bir plan yapıyordu. *Tetikçi görüldüğü gibi biri değildi.* Bu yüzden günü kurtarmaya çalışmak zorundaydı. Her zamanki gibi. Bileğindeki gevşek kelepçeyi savurdu ve Esme çığlık atarken bile kelepçeyi Jorlan'ın kafasına indirdi. *"Silahı var!"*

Tetikçi etrafında döndü.

Tekrar vurdu. Kelepçe Jorlan'ın şakağına çarptı. Jorlan sendeleyerek geri çekildi. Silah parmaklarından düştü ve yere çarptı. Kadın ona bir kez daha vurdu. Daha sert. Ve tekrar. Metal kelepçe derisini parçaladı ve kan yanındaki yapışkan tuğla duvara sıçradı. "Grayson'ı al ve dışarı çık!"

Adımların g mb rt s n  duymdu. O tetikçi adam hakkında yanılmasa iyi olurdu.

Ama Tyler  lm    olamazdı. Tyler'ı o  ld rm    olamazdı. Öyleyse olay yeri yanlış olmalıydı ve... Duydu un hiçbir şeye ve gözlerinin g rd   n n sadece yarısına inanırsan akıllısındır... Kendi sözlerini nasıl unutabilirdi ki?

Eğer gördüklerinin yarısına inansaydı... Tyler vurulmu tu.

Ama  ld r lmemi ti.

Sahne kurulmuştu. Bir sahne oynandı. *Tyler  lmedi.*

Jorlan onun elini tuttu. Onu kendine doğru çekti ve vücutları birbirine yapı tı. "Esme," dedi ateşli bir zevkle. "Ka amayacaksın."

"Jorlan," dedi Esme tiksinti ve nefretle. "O tetikçi az önce söylediğin her şeyi kaydetti." Kasıtlı olarak bir itiraf almıştı, bu da dinlendi i anlamına geliyor olmalıydı. "Hapse gireceksin. Sefil hayatının geri kalanında parmaklıklar ardında olacaksın."

Gözleri büyüdü. Sol tarafa doğru baktı.

O da o yöne bakmak için ba ını çevirdi. Tetikçinin bir omzuna kanlar içinde ve topal bir Grayson atılmıştı. "Bu sana kötü adam olduğunu mu düşündürüyor?" diye alay etti.

Yanlış bir şey söylemişti.

Jorlan onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde döndürdü. Bir kolu acımasızca boğazına kilitlendi. Sıkmaya başladı.

"Dur!" Jorlan'dan bir kükreme. "Yoksa boynunu kırarım!" Tetikçi dondu kaldı. De set gözlerini doldurdu.

"Onun boynunu şimdi ve burada kıraca ım," diye yemin etti Jorlan. "Fed'i bırakın! Elinizdeki tüm silahları bırakın! Dizlerinin  zerine   k yoksa onu öldürürüm!"

" ld receksin amına koyayım."

Ba ı sa a doğru savruldu. Oh. Oh, bunlar hayatı boyunca duyduğu en tatlı, en güzel sözlerdi. Çünkü bu sözler Tyler tarafından söylenmişti.

Tyler ona ve Jorlan'a doğru ko uyordu. Cidden sinirlenmi  bir intikam mele i gibi onlara doğru ilerliyordu. Mavi gözleri yanıyordu, yüzü vahşi çizgilerle kilitlenmi ti ve avına yaklaşırken bile elinde bir silah tutuyordu.

 lmedi ini biliyordum.

Kane hemen arkasındaydı. Arkadaşının yapmayı sevdiği gibi altısını koruyordu. "Sen öldün!" Jorlan hırladı.

"Hayır. Ama olmak üzeresin." Tyler iki adım ötede durdu. "Bu kadar yakın mesafeden ıskalayacağımı mı sanıyorsun?"

Jorlan onu daha sıkı tutuyordu. Boynunu kırmakla tehdit etmişti ama bu daha çok onu boğuyormuş gibi hissettirdi. Nefes alamıyordu. Elleri adamın acı veren tutuşunu pençelemek için kalktı.

"Bence hiçbir şey yapmayacaksın!" Jorlan gürleyerek karşılık verdi. "O benim elimdeyken olmaz. Seni aptal! Ona aşık oldun, değil mi? Şimdi hemen gelip onu alabileceğini mi sanıyorsun? *Hayır*. Ben böyle çıkmam. Bu-"

Boynundaki kolu pençelemek işe yaramıyordu. Esme her an bayılabileceğinden korkuyordu. Yeni bir taktik. Adamın gözlerine saldırdı. Eli havaya kalktı ve kıvrık parmaklarıyla keskin tırnakları doğruca gözlerine gitti.

Adam çığlık attı ve tutuşu gevşedi. Baş döndü, sersemledi, yere düştü. Göz ucuyla bir metal parıltısı gördü. Bir bıçak mı? Jorlan kim bilir nereden bir bıçak çıkarmıştı ve ona doğru savuruyordu. Yüzünü hedefliyordu.

Tyler ateş etti. İki hızlı atış. Patlamaların etrafında yankılandığını duydu.

Gürlediler ve sonra sessizlik oldu.

Bir nefes çekti. Bir tane daha. Kalbi hızla çarpıyordu ve

Herhangi bir şey. Ezici bir sessizlik. Silahın gürültüsü yüzünden mi?

Jorlan onun yanına düşmüştü. Kanı kızın üzerine sıçramıştı. Ona baktı.

İki kurşun.

Biri kalbine.

Biri kafasına.

Jorlan bir daha asla ayağa kalkamayacaktı.

Eller ona uzandı. Nazik, dikkatli eller. Başını Jorlan'ın ölü bedenine çevirdi. Tyler onun önünde çömelmişti. Dudakları hareket ediyordu-

"*Esme*. Esme, bana iyi olduğunu söyle."

Onun yüzüne dokundu. Ne kadar mükemmel bir yüz. "Ölmediğini biliyordum." Adamın ağzı onunkini aldı. Onu acı-tatlı bir çaresizlikle öptü.

"Burada yardıma ihtiyacım var!" Tetikçiden bir feryat. "Gray çok kan kaybediyor. Ambulansa ihtiyacı var!"

"Hemen!" Kane'in bağıışı.

Tyler ondan uzaklaştı. Esme, Kane'in Grayson'ı taşımaya yardım etmek için koştuğunu gördü.

"Ambulans dışarıda," diye güvence verdi Kane. "Yarım düzine kadar polis de öyle. Hadi gidelim."

Polisler. Bir ambulans. Esme ayağa kalkmaya başladı, ama Tyler onu kollarından yakaladı ve göğsüne doğru kaldırdı.

"Yüzde yüz yürüyebilecek durumdayım." Tyler onu o korkunç yerden çıkarmaya başlarken Esme tekrar Jorlan'a baktı. Esme tüm o kanı ve büyük ihtimalle beyin parçasını görünce ürperdi. Esme yüzünü çevirdi ve bir kolunu Tyler'ın boynuna doladı. "Ama beni taşıyabilirsin." Her şeyi yapabiliirdi. Sadece... *beni bir daha asla o şekilde korkutma. Asla seni bir daha göremeyeceğim korkusuna kapılmama neden olma.* "Ne planladığını bana söylemeliydin. Planları gizli tutmak hiç hoş değil." Zihinsel olarak, bir daha asla ondan bir plan saklamayacağına yemin etti.

Güvenli bir yere giden acımasız koridorda yürüyordu. "Senden saklamazdım. Neler olduğunu bilmiyordum. Plastik mermiler bana çarpana kadar. Kafam duvara çarptı. Lanet olası beyin sarsıntısı. Birkaç dakikalığına bayıldım."

Eli başının arkasında gezindi.

"Kane, Ronan'ı maskesiz gördü ve neler olduğunu anladı. O herif çok uzun zamandır gizli görevdeydi. Ronan'ın o motelde olmasını *hiç* beklemiyordum."

Gizli görevde, bir tetikçi olarak. *Ronan.*

"Eski denizci kiralık katile dönüştü." Tyler ona daha sıkı sarıldı. "Çalıştığı davalar yüzünden yıllar önce bağlarımızı kopardık. Ve seni kaçırdığını fark ettiğimde..." Ağzı kızın şakağına bastırdı. "Bana ve Kane'e en kısa zamanda bir mesaj göndereceğini biliyordum. Şeytan gibi görünebilir," diye homurdandı Tyler, "ama o-"

"Gerçekten iyi adamların tarafında mısın?" Esme sözlerini bitirdi. Tyler şimdi merdivenleri çıkıyordu ve hâlâ onu taşıyordu.

"Yüzde yüz iyi olduğumuzdan emin değilim." Sahanlığa ulaştılar. Tyler gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Tepelerindeki sert ışık üzerlerine parlıyordu. "Az önce bir adam öldürdüm."

"Beni kurtarıyordun." Onun için öldürmüştü.

"Ben odaya girmeden önce ölmüştü. Seni benden *almalarını* emrettiği anda ölmüştü."

"Çok romantik şeyler söylüyorsun. Gerçekten." Onun kendisini öpmesini istedi. Ona sarılmasını istedi. Onu herkesten ve her şeyden uzaklaştırmasını ve...

Dışarıdaydılar. Yarım düzine devriye arabası da oradaydı. Bir de ambulans vardı. Kane ve Ronan, Grayson'ı ambulansa doğru taşıyorlardı. Polisler kaynıyor gibiydi.

O ve Tyler ortadan kaybolamazdı. Cevaplamaları gereken sorular olacaktı. Verilecek ifadeler. Kaçınılması gereken basın.

"Bu nasıl romantik?" Hâlâ ona sarılıyordu. Nefes nefese bile kalmamıştı. Sanki onu taşımak hiçbir şey değilmiş gibi.

Esme başını kaldırıp ona baktı.

"Bazen biriyle tanışırsın," dedi Tyler ona, sesi hırçın ve kenarları parçalayıcı bir şekilde, "ve o kişinin bela olduğunu hemen anlarsın."

Esme yutkundu. Boğazı çığ gibi hissediyordu. Belki de bu sözler boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. *Hâlâ bela olduğumu mu düşünüyor?* Yanıldığından değil. Örnek olarak... *etrafına bir bak.*

Adamın kıza sarılışı sıkılaştı. "Hayatın boyunca aradığın türden bir bela."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Biriyle tanışırsın ve o kişinin seni değiştireceğini bilirsin. *her şey senin için.*"

Tamam, sözleri umut verici görünüyordu.

"Biriyle tanışırsın ve hemen anlarsın ki artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Dünyanız aynı olamaz, çünkü yeni tanıştığınız kadın her şeyi değiştirecek. Sizi değiştirecek. Onu daha önce hiçbir şeyi sevmediğin kadar çok seveceksin."

Gülümsemesine engel olamadı.

"Onun için savaşacaksın. Onun için öldüreceksin. Onun için *yaşayacaksın*. Çünkü senin için hiçbir şey onun kadar önemli değil."

Gerçekten de en romantik şeyleri söyleyebiliyordu.

"Ve o sana gülümsediğinde, kaybolacaksın."

Esme sormak zorunda kaldı, "Benim içimde mi kayboluyorsun?"

"Sensiz kayboluyorum, Esme. Ve bir daha asla ama asla kaybolmak istemiyorum."

Devriye arabalarının mavi ışıkları parlak bir girdap halinde yanıp sönüyordu. Esme ışıkları görmezden geldi. Ve polisleri. Ve Tyler dışındaki her şeyi. "Olmayacaksın," diye söz verdi ona. Kahramanını bulmuştu. Esme onun gitmesine izin vermeye niyetli değildi.

"Sen benim tartışılmazımsın," dedi ona. "Sonsuza kadar."

Onu öptü ve motelden ayrıldığından beri onu neredeyse boğan tüm o korkunç korku, acı ve keder sonunda yok oldu. Mutluluktan başka hiçbir şeye yer yoktu. Umuttan.

Ve aşka.

Bazen iyi adam kötü kıza aşık olabilirdi.

Bazen biriyle tanışırsınız... ve o kişinin bela olduğunu hemen anlarsınız.

Bazen de biriyle tanışırsınız ve sonsuza dek ona baktığınızı bilirsiniz.

Tyler onun sonsuzluğuydu. "*Je t'aime*," dedi ona. "*Je t'aime*."

Seni seviyorum.

Sonsöz

"SENİN İÇİN BİR ŞEYİM VAR."

Esme, Tyler'a doğru yavaş ve baştan çıkarıcı bir sırıtış gönderdi. Şu anda FBI ofisinde Grayson'ın masasının kenarında oturmuş, Grayson'ın gelip onlara son bir rapor vermesini bekliyordu ama Tyler oyun havasındaysa, onunla biraz eğlenebilirdi.

Tyler onun önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Kızın sırıtışı kayboldu. "Ne yapıyorsun?"

Elini açtı. "Bunu geri almak istersin diye düşündüm."

Yakut yüzüğü -büyükannesinin yakut yüzüğü- avucunun içinde duruyordu. "Tyler!"

"Ve, uh, düşünüyordum da... belki benimle... çıkmak istersin?"

Yüzüğü aldı. Parmağına geri kaydırıldı.

"Bir süre çıktıktan sonra, biz-"

"Tyler." Onun adını iç çekerek sözlerini kesti. "Önce benimle evlendin, şimdi de benimle çıkmak mı istiyorsun?" Sahte bir evlilikti, kabul, ama unutulamazdı.

Hâlâ tek dizinin üzerindeydi. "Seninle gerçekten evlenmek istiyorum. Bu sefer gerçekten."

Esme'nin içinde vahşi bir umut alevlendi.

"Ama seni acele ettirmemeye çalışıyorum. Federaller ve CIA az önce adını tamamen temize çıkardı."

Muhtemelen adını *tamamen* temize çıkarmamalıydılar çünkü bazı suçlardan suçlu bulunmuştu. *Birkaç tane*. Belki birkaç taneden de fazla. Ama yetkili kişiler, özellikle de içlerinden biri -Thaddeus Caldwell- günah kadar kirli olduğu için, bunu telafi etmek konusunda aşırı istekliydiler. Ortak görev gücü Esme'nin adına çalışmaya başlamıştı. Onun Tilki olduğuna dair tüm referansları karanlık ağdan silmişlerdi. Ayrıca ölen Thaddeus'un aslında Tilki olduğunu gösteren ekmek kırıntılarının izini de sürmüşlerdi.

Ne de olsa, zaten ölmüş olan birinin başına ödül koyamazdınız.

Esme özgür ve temizdi. Grayson ve ekibine daha fazla bilgi vermeyi kabul etmişti. Çünkü böyle yardımseverdi.

Grayson hastanede tedavi görmüştü. Thaddeus'a çok kızmıştı ve Grayson'ın ifadesiyle - artı Ronan'ın elde ettiği kayıtlı kanıtlarla, çünkü evet, dinleniyordu - Esme ve Tyler çok tehlikeli bazı kişileri alaşağı ettikleri için kutlanıyorlardı.

Esme, Ronan'ın kiralık katil rolünü oynarken gerçekte hangi devlet kurumu için çalıştığından tam olarak emin değildi. Yine de iyi oynadığı bir rol olduğu kesindi.

Ronan ilk fırsatta ona ilaç verdiği için özür dilemişti. Ve Tyler'la daha önce iletişime geçmediği için. Görünüşe göre Ronan Tyler'la irtibata geçmek için bir süre beklemişti çünkü Jorlan'ın buluşmalarında yalnız olacağından kesinlikle emin olması gerekiyordu. Yer belirlendikten ve Jorlan'ın varlığı garanti altına alındıktan sonra Ronan, Kane ve Tyler'a mesaj atmıştı.

Görünüşe göre Ronan Esme'nin kimliğini açığa çıkarmayacağına güvenmemişti, bu yüzden Esme'ye onun için tehlikede olmadığını söylememişti. Esme onun gezegendeki en güvenilir kadın olmadığı fikrine nereden kapılmış olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ronan ayrıca Tyler'ın ateş ettikten kısa bir süre sonra bayıldığını da fark etmemişti - Tyler'ın geçirdiği beyin sarsıntısından haberi yoktu. Tyler'ın Clay'e yardım etmek için hemen atlayacağını düşünmüştü.

Ronan'ın özürleri samimi görünüyordu. Tyler

karşılık olarak ona yumruk atmıştı. İki kere.

Sonra içmeye gitmişlerdi. Erkekler bazen çok aptal olabiliyordu.

Diğer zamanlarda ise harika olabiliyorlardı. Yüzüğüne hayranlıkla baktı. O yüzüğü özlemişti.

Ama Tyler'ın söylediklerine geri döndü. Söylediği çok önemli şeylere.

"Sanırım baban benden yarı yarıya hoşlanıyor bile olabilir," dedi Tyler ona.

Babası ondan yarı yarıya hoşlanıyordu. Babası korktuğu gibi kötü biri değildi. *Baba gibi, kız gibi*. Görünüşleri aldatmak için tasarlanmıştı.

"Sana iyi bir koca olacağım, yemin ederim. Sabahki ruh halim üzerinde çalışacağım. Günün ilk işinde bir pislik olmamaya çalışacağım."

Yakut yüzüğün yerinde olduğu eli adamın yanağına bastırdı.

"Senin için yeterince iyi bir adam olmaya çalışacağım," dedi ona, sanki aklında iyi olmaktan başka bir şey olabilmış gibi ciddi gözlerle. "Ve her gün senin hayatımdaki en önemli kişi olduğumu kanıtlamak için çalışacağım."

"Sen benim için çok iyisin." Bunu ne zaman anlayacaktı?

"Hayır." Anında bir inkâr. "Esme, sen benim *her şeyimsin*."

Bazen buna tam olarak inanamıyordu. Bu adam onu seviyordu. Ona baktığında sevgisini görebiliyordu. Ona dokunduğunda hissedebiliyordu. O kadar çok şeye katlanmışlardı ki, şimdi gerçekten mutlu olma şansları vardı.

Clay ameliyattan sağ çıkmıştı. Paris'teki bombalamanın arkasında o yoktu. Onun yerine, Thaddeus oradaki suçluydu. Bombayı güvenli eve Clay koymuştu. Parmaklıklar ardında tutulduğu için Federaller onunla görüşüyordu. Henüz ne olduğunu bilme de muhtemelen onunla bir tür anlaşma yapılacaktı. Şerif söz konusu olduğunda Tyler ve Kane'in affedici bir ruh hali içinde olmadıklarını biliyordu. Onları zerre kadar suçladığından değil.

"Peki Esme, benimle çıkar mısın? Sonra, hazır olduğunda, benimle evlenir misin?"

Önemli kısmı atlayabileceklerini düşündü. "Şu anda hazırım."

Gözleri irileşti. O da ayağa kalktı. Kızın üzerinde yükseldi. "Şimdi mi?"

"Paris'ten beri sana yarı aşığım. Ve ben tamamen ve sana geri dönülmez bir şekilde aşığım. İstedğim adam sensin. Geleceğimi düşündüğümde, gördüğüm şey sensin. Sadece seni Tyler."

"Seni mutlu edeceğim," diye yemin etti. "Zaten öyleyim."

Eli çenesinin altında kıvrıldı. Yavaşça eğildi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

Kapı uçarak açıldı. "Son raporları aldım. Bu dava kapandı ve sen -cidden mi? Ofisimde mi?" Grayson'ın sesi bir kademe daha yükseldi. "Kendine bir oda bul, dostum."

Tyler başını kaldırdı. Gülümsemesi kalbini ısıttı. "Evlilik cüzdanı alacağız."

"Ne?" Grayson'ın şoku açıktı. "Bu da başka bir görev mi? İkiniz gizli göreve mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, bu bir görev değil. Bu gerçek." "Sonsuza dek," diye onayladı Esme.

"Düğünüme gelmek ister misin?" Tyler Grayson'a sordu.
Grayson aceleyle odanın karşısına geçti ve elini Tyler'ın omzuna vurdu.
"Kesinlikle evet, kesinlikle evet!"

* * *

"ONUN HAKKINDA EMİN MİSİN?" Babası Esm'eyle birlikte kapalı kilise kapısının önünde duruyordu. İçeriden çalan müziğin sesini duyabiliyordu. Ama içeri girmediler, henüz değil. "Emin değilsen, hemen şimdi gidebiliriz."

Elbette onlar için hızlı bir kaçış yolu hazırlayacaktı. Her zamanki gibi. Ama Esm'e onun kolunu okşarken bile başını salladı. "Bu adam beni."

"Onu seviyor musun?"

"Tüm v a r l ı ğ ı m l a ." Her entrikacı parçasıyla. Her Umutlu kısmı da.

Babası başını eğdi. Korumaları -her zaman olduğu gibi- onlar için kapıları açtı. Gözleri doğruca süslü koridorun sonundaki adama gitti. Tyler.

İleriye doğru yürüdü. Ayakları Kady Jo'nun geride bıraktığı gül yapraklarının üzerinden geçti. Küçük kız ve annesi düğüne davet edilmişlerdi. Esm'e'nin ikisine de karşı zaafı vardı.

Tyler onun kendisine gelmesini beklemedi. Ona doğru koştu. Koridorun yarısında onunla karşılaştı.

Onu hemen orada öptü.

Her zaman kurallara uymamayı öğreniyordu. Onun bu yönünü seviyordu. Hayır, onun her şeyini seviyordu.

Esm'e onu o korkunç bodrumda kurtarmaya koşarken gördüğünde hissettiklerini asla unutamayacaktı. Ölümün onu kendisinden almadığından emin olduğu o anı.

Dünya yeniden dönmeye başlamıştı.

Tyler'la birlikte gül yapraklarıyla kaplı koridorun geri kalanında yürüdüler. Sonra sıra yeminlere geldi. Onu sonsuza dek seveceğine yemin etmek için.

Spoiler uyarısı, sevecekti.

Birbirleriyle yüzleştiklerinde Esm'e yumuşak bir nefes verdi.

İşte bir kötü adam bile mutlu sona böyle ulaşır.

Tek yapması gereken bir kahramanla evlenmekti. Kendi karanlık dünyası olan biriyle.

yan.

Bonus Materyaller

Sevgili okuyucu,

KORUDUĞUNDA'yı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım onların maceralarını beğenmişsinizdir-Esme kesinlikle Tyler'ı diken üstünde tuttu!!!

Tyler ve Esme için özel bonus materyaller okumak ister misiniz? Çünkü kitapları bitmiş olsa da, onlar için biraz daha yazmak zorundaydım... Bonus'ta, Esme ve onun *gerçek* kocası Tyler'ın tatillerinin nasıl geçtiğini görebilirsiniz. Onlar için Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Noel'e bir göz atacaksınız.

Bu bonus malzemeye erişmek için hızlı bir form doldurmanız ve bültenime kaydolmanız yeterlidir. Size hemen ekstra malzemeye erişim sağlayan bir e-posta göndereceğim. (Ve zaten bültenime aboneyseniz endişelenmeyin, iki kez eklenmeyeceksiniz! Sadece e-posta adresinizi forma yazın ve bonus tatil sahneleri size gönderilsin).

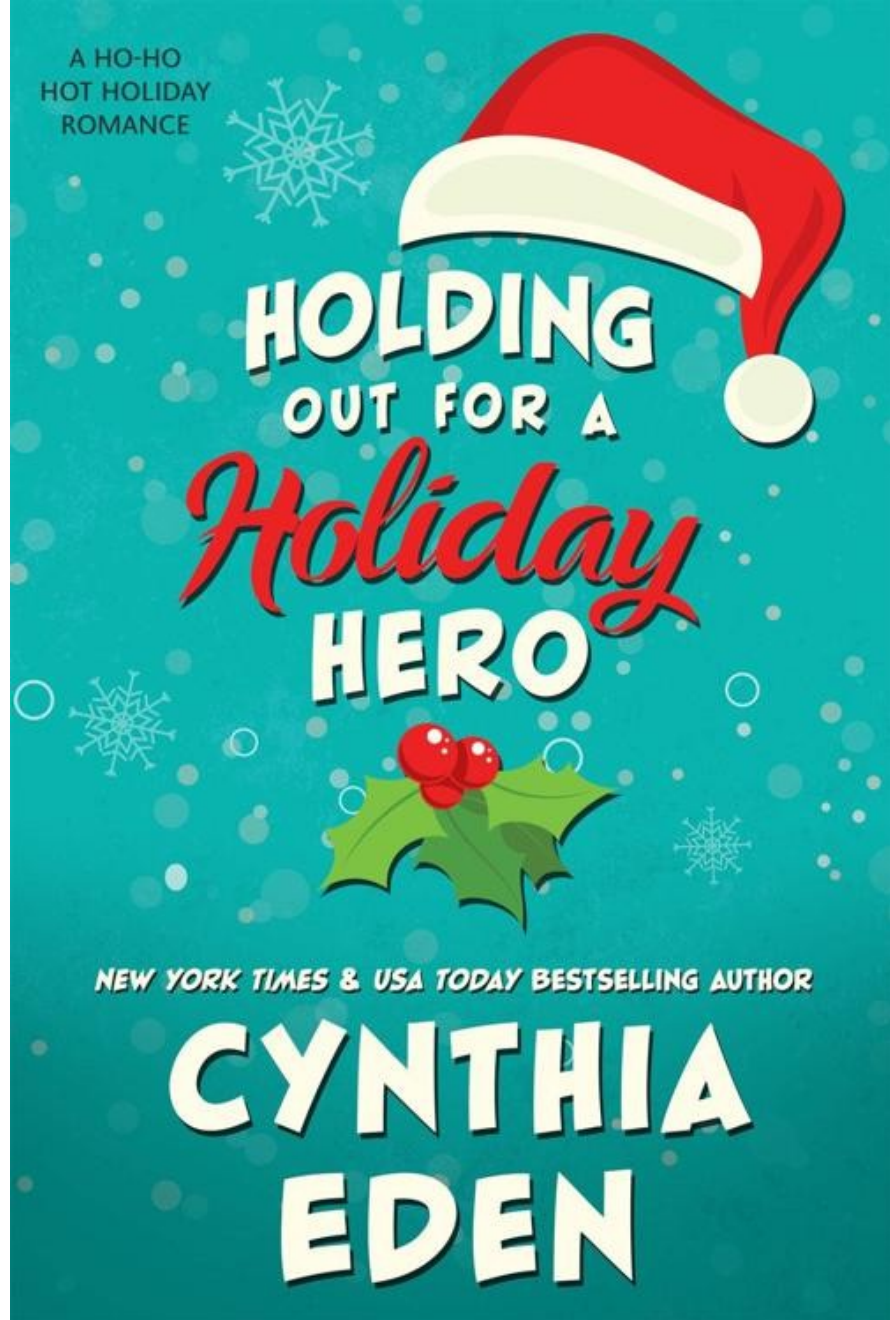
Bonus materyal için kaydolun: cynthiaeden.com/bonus/whp .

Tekrar teşekkür ederim! KORUDUĞUNDA'yı okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

En iyisi,

Cynthia Eden

Başka bir Cynthia Eden romanı okumak ister misiniz? Eğer sıcak bir tatil kitabı arıyorsanız, HOLDING OUT FOR A HOLIDAY HERO'ya mutlaka göz atın.

Bir tutam romantik gerilim ve bayram ruhunu hiç hissetmeyen eski bir askeri kahraman içeren bir tatil romantizmi...

Bah humbug. Ödül avcısı Jake Hale Noel'den nefret eder. Parıldayan ışıklarla, şenlikli paketlerle işi olmaz ve onu kesinlikle Noel şarkıları söylerken yakalayamazsınız. Peki ne yapar? Dışarıdaki pisliklerin en kötülerinin izini sürer. Eski özel operasyon askeri, yaramazları hapisane hücrelerine atarak ve büyük bir ödeme günü alarak mutlu olur. Ho, ho, ho.

Sonra geçmiş Noel'den bir hayalet kapısından içeri girer.

True Blakeley her zaman en iyiler listesinin başında yer alır. Güzel, tatlı, masumiyetiyle -evet, bir ya da iki kez yok etmek istemiş olabilir -Onu işe almak için oradadır. Hayatında bir dizi tehlikeli kaza olmuştur ve True birinin onu öldürmeye çalıştığından korkmaktadır. Jake'in genelde alacağı türden bir dava değildir - o suçluların peşine kefaletle serbest kaldıktan *sonra düşer*, daha tutuklanmadan önce değil. Ama True'nun yatak odasındaki gözlerine bir kez baktığında reddedemez. Belki de kaçan kızın cazibesine hâlâ biraz fazla kapılmıştır... ve iyi bir hareket onu öldürmez mi? Onun için kahramanı oynayabilir.

Davayı kapatacak ve Noel yemeği için zamanında evde olacaktır.

Ancak soruşturmasının ilk sabahında bir ceset bulur. True'nun ışıltılı Noel ağacının altında bekleyen bir ceset. Saldırıları gerçektir ve birinin True'yu hedef aldığı açıktır. Ama Jake artık iş başındadır ve *kimse* ona zarar vermeyecektir. Koruyucu içgüdüleri aşırı hızda... ve True için her zaman hissettiği umutsuz arzu da öyle. Bu sefer, bu arzuyla savaşmayı bıraktı. Sonunda True'ya iyi olmadığına ne kadar harika olabileceğini gösterecek. Yaramazlar listesine hoş geldiniz.

HOLDING OUT FOR A HOLIDAY HERO aksiyon, kahkaha, heyecan ve Noel karlarını eritmeye yetecek kadar buhar içeren sıcak bir Noel romantizmi. Zıt kutuplar birbirini çeker mi? Evet. Süper alfa kahraman? Tamam. Tehlike, arzu? Çifte onay. Listesindekileri kontrol eden tek kişi Noel Baba değil... Jake Hale de işine bakıyor ve bu beklenmedik kahraman, Noel hayallerinin kadınına sert ve hızlı bir şekilde aşık olmak üzere.

Yazarın Notu

KORUDUĞUNDA'yı okuduğunuz için çok ama çok teşekkür ederim. Tyler ve Esme'nin hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için minnettarım! Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi. Esme beni yolculuğuna çıkardı ve ben de yolculuğa tutundum! Ve Tyler... Şiddetle koruyucu bir kahramana bayılırım. Özellikle de çok sert düşen ve kalbini tamamen kaybeden bir kahramana!

Eğer zamanınız varsa, lütfen KORUDUĞUNDA için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar kesinlikle onlara minnettar!

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen [haber bülteni listeme](#) katılın. Kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ bir bahsetmiş miydim? Cynthia Eden kitabı kazandığınızdan

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook](#)'ta sohbet ederken bulabilirsiniz.

Tekrar, KORUDUĞUNDA'yı okuduğunuz için teşekkür ederim. Aşk kitaplarını beğendiğiniz için teşekkürler!

En iyisi,

Cynthiacynthiaeden.com

Eden

Cynthia Eden Yazarına Ait Diğer Kitaplar

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzlar İçinde Donmuş](#) (Kitap 1)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (2. Kitap)
- [Buz Gibi Aziz](#) (3. Kitap)
- [Buzun Dokunduğu](#) (4. Kitap)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
- [Buz Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
- [Buz Gibi Öpücük](#) (8. Kitap)
- [Buzda Kilitli](#) (9. Kitap)
- [Vahşi Buz](#) (10. Kitap)
- [Acımasız Buz](#) (11. Kitap)

Wilde Ways

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (3. Kitap)
- [Kırdığın Kalp](#) (4. Kitap)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (5. Kitap)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (6. Kitap)
- [Cizgiyi Aşmak](#) (7. Kitap)
- [Cole'a Güvenmek](#) (8. Kitap)
- [Peşimden Gel](#) (9. Kitap)
- [Yaparım De](#) (10. Kitap)
- [Roma Düşecek](#) (11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (13. Kitap)
- [Cross My Heart](#) (14. Kitap)
- [Komşu Koruması](#) (15. Kitap)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (16. Kitap)

- [Beni Seven Hırsız](#) (17. Kitap)

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (1. Kitap)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (2. Kitap)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (3. Kitap)

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Avla](#) (Kitap 1)
- [Adımı Öldür](#) (2. Kitap)
- [Seytanınızla Yüzleşin](#) (3. Kitap)

Kiralık Bela

- [Savaşta Kaçış Yok](#) (1. Kitap)
- [Odin'le Oynama](#) (2. Kitap)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (2. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (1. Kitap)
- [Yavaş Yanık](#) (Kitap 2)
- [Yakıp Yıkma](#) (3. Kitap)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (1. Kitap)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (2. Kitap)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Seytan](#) (1. Kitap)
- [Sinsice Dolasşmak](#) (2. Kitap)
- [Ölümsüz ya da Canlı](#) (3. Kitap)
- [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (5. Kitap)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (6. Kitap)
- [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (2. Kitap)
- [Acı Kan](#) (3. Kitap)

Maden Serisi

- [Almak Benimdir](#) (Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (3. Kitap)
- [Mine To Crave](#) (Kitap 4)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (6. Kitap)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın Var](#) (3. Kitap)
- [Beware Of Me](#) (Kitap 4)

Araf Serisi

- [İçimizdeki Kurt](#) (1. Kitap)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (2. Kitap)
- [Canavarı Büyülemek](#) (3. Kitap)
- [Seytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış](#) (1. Kitap)

- [Karanlıkta Bağlı](#) (2. Kitap)
- [Günahla Bağlanmış](#) (3. Kitap)
- [Gecenin Bağladıkları](#) (4. Kitap)
- [Ölümle Bağlanmış](#) (5. Kitap)

Tek Başına Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#)
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Donatın](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#)
- [Sıcak Bir Tatil](#)
- [Bütün Gün Öldür](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Bir Casusla Noel](#)
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampirin Noel Şarkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden aşk kitaplarını, çikolatayı ve yarı çılgın maceralara atılmayı seviyor. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader* en çok satanlar listelerinde yer almaktadır. Romantik gerilim, paranormal romantizm ve eğlenceli ağdağ romanlar yazıyor. alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplarından ve kitap fırsatlarından haberdar olmak istiyorsanız, bülten grubuna katıldığınızdan emin olun:cynthiaeden.com/newsletter . Yeni okuyucular bültenine kaydolduğunda, otomatik olarak ücretsiz bir Cynthia Eden e-kitabı veriliyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

